

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

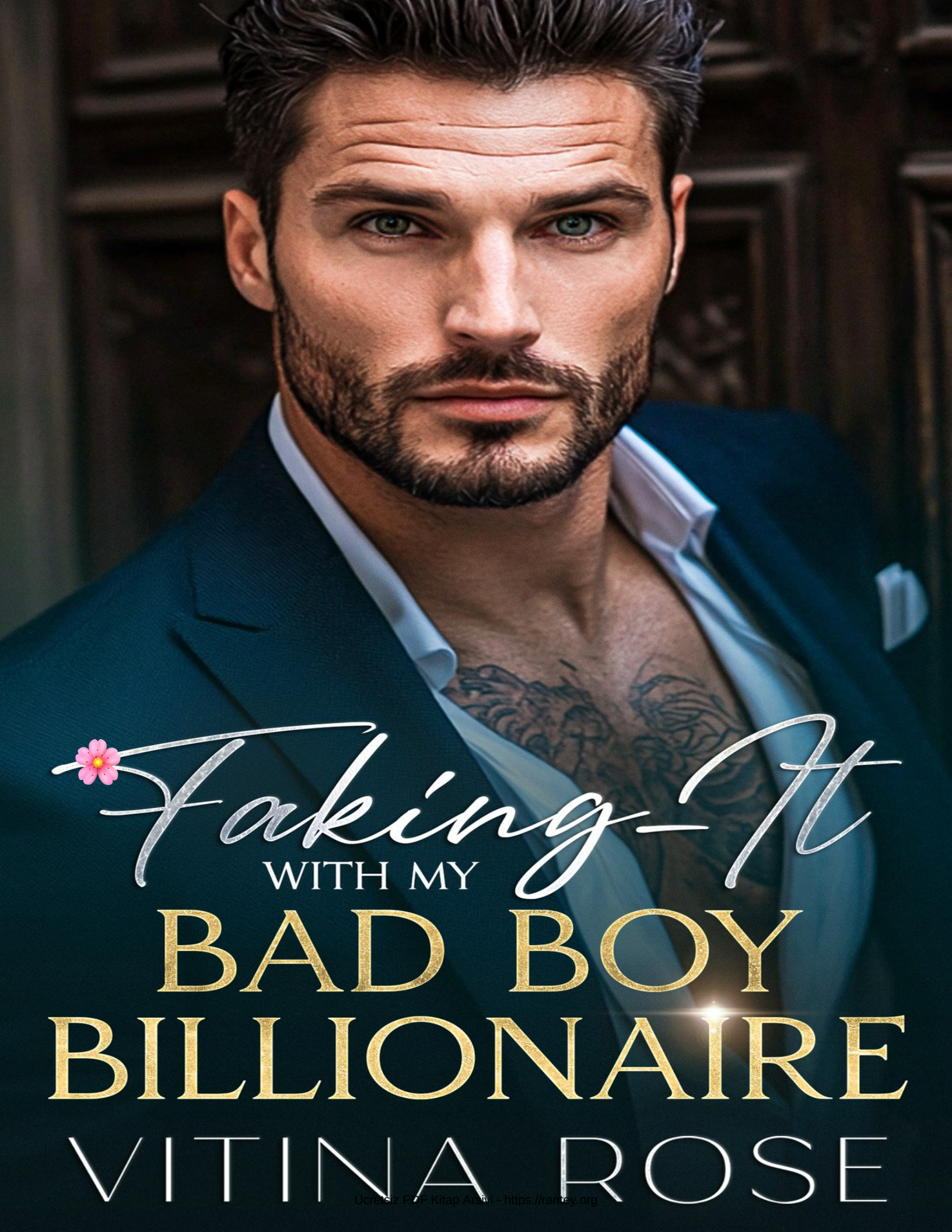
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 Faking It
WITH MY
BAD BOY
BILLIONAIRE
VITINA ROSE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Faking-It With My Bad Boy Billionaire

AN ENEMIES-TO-LOVERS AGE GAP ROMANCE

V tll na Rose

Copyright © 2024 by Vitina Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için iletişime geçin hello@vitinarose.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı tarafından: Kapakları Alın

Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Vitina Roseİngilizceye 'dan](#)
[Çeviriİtalyancadan](#)

Birinci Bölüm

~GUY~

"Guy, Antonio için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim. O iyi bir adam ve iyi bir arkadaşı."

"Hmm." Rahmetli büyükbabamın masasının arkasına otururken başımı sallıyorum. Yaşlı adamın mirası omuzlarımda lanet bir çapa gibi ağırlaşıyor. Bu ofis eskiden ona aitti ama artık benim. ROSSI benim. Sıfırdan kurduğu imparatorluğu korumak ve büyütmek bana ait. Ama karşımda oturan çakal da dahil olmak üzere herkes, büyük Antonio Rossi öldüğü için ondan bir parça alabileceklerini düşünüyor.

"Ölümünden bu kadar kısa süre sonra iş konuşmak istemem ama ROSSI'nin geleceğini düşünmemiz gerekiyor," diyor Richard, sesinde sahte bir endişe var. "Büyükbaban bir vizyonerdi, moda dünyasında gerçek bir devdi, ama yönetim kurulu yeni bir CEO konusunda gergin. Senin ROSSI'yi geleceğe taşıyabileceğini bilmeleri gerekiyor."

Büyükbabam öldüğünden ve ben babamın yerine geçici CEO olarak geçtiğimden beri bir akbaba gibi etrafımda dolaşıyor. Babam burayı batırırken o COO'ydu. O yıllarda parayı hortumladığından hep şüphelenmiştim ve şimdi geri döndü, babamla büyükbabamdan daha fazla ortak yönüm olduğunu umuyor.

Büyükbabamın sandalyesine yaslanıyorum, deri benim ağırlığım altında gıcırıyor. Richard'ın biraz kıpırdanmasına izin vererek yüzümü kayıtsız tutuyorum.

"Sadece senin için endişeleniyorum, Guy." Richard tombul bir elini göğsüne koyuyor. İnce bir saygısızlık göstermek için bana ilk adımla hitap ediyor. Ben de aynısını yapıyorum ama bunda ince bir şey yok.

"Ben babam değilim, Dick." Yüz ifademi olabildiğince nötr tutarak arkama yaslanıyorum. "Sanırım bu şirket için neler yaptığımı unutuyorsun."

Richard hevesle başını sallıyor, tıpkı bir biblo gibi. "Elbette, elbette. Yeteneklerinizden kimsenin şüphesi yok. Ama şu anda istikrar çok önemli. Yönetim kurulunun kendini güvende hissetmesi gerekiyor ve benim tecrübemle..." diye devam ediyor, yemi yutacağımı umarak.

Almadım. "Her şey kontrolüm altında, Dick." Tercümesi: Ofisimden defol git.

"Tabii ki. Tavsiyeye ya da yardıma ihtiyacın olursa kapım her zaman açık. Hepimiz ROSSI'nin senin liderliğinde geliştiğini görmek istiyoruz."

"Bu doğru." Parmaklarımı masaya vuruyorum ve saatime bakıyorum.

Richard'ın ağız seğıriyor ama başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp gidiyor, arkasından çaresizlik kokusu geliyor. Kapı tıkırdayarak kapanırken içimi çektim. Akbabalar çoktan etrafımda dönmeye başlamış, hata yapmamı bekliyorlar. Böyle bir şey olmayacak.

Sandalyemi döndürüp pencereye bakıyorum, Los Angeles'ı seyrediyorum. ROSSI bugün benim sayemde bu hale geldi ve birinin büyükbabamın mirasını lekelemesine izin verirsem lanetleneceğim.

Masamdaki evrak yığınları arasında kendimi kaybetmek üzereyken asistanım Cole kafasını içeri uzattı.

"Bay Rossi," dedi sesi kısık bir şekilde, "Bayan Sinclair burada. Sizinle konuşmak istiyor."

İçimi çektim ve masamdan geri çekildim. Cole burada güvendiğim birkaç kişiden biri. İşini biliyor ve hiçbir şeyi cazibesine kaptırmaya çalışmıyor.

"Onu içeri gönder," diyorum, kalemi masanın üzerine fırlatarak, şu anda ihtiyacım olan son şey başka bir kesinti olsa da.

Kapı açılıyor ve Vivian Sinclair içeri giriyor. Ofisime adımını attığı anda dikkatleri üzerine çekiyor. Uzun, siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülürken zarifti. Yeşil gözleri keskin, neredeyse yırtıcı ve iki parçalı beyaz bir takım elbise giymiş, göğüs dekoltesi benim lanet havuzum kadar derin. Bana doğru adım atarken topukları mermer çarpıyor. Onu selamlamak için masamın arkasından kalkıyorum.

"Vivian," diyorum masanın etrafından dolaşarak. Topuklularla bile benden bir karış daha kısa. "Seni beklemiyordum."

Elini uzatıyor, ben elini tutarken diğer eli kolumda geziniyor.

Dokunma bana. Uzaklaşmadan önce parmaklarının ön kolumda çok uzun süre kaldığını hissediyorum. Bu kasıtlı ve o da bunun farkında.

"Buralardaydım," diye başlıyor, sesi yumuşak ve ölçülü. "Bay Rossi'nin cenazesinden sonra uğrayıp nasıl olduğunuzu görmek istedim. Eminim zor bir dönem geçiriyorsunuzdur."

"Bay Rossi hayatta ve iyi durumda," diye kestirip attım. Büyükbabamın vefatı hakkında konuşmak ya da şakalaşmak için pek havamda değilim.

"Doğru, doğru." Kıkırdıyor ve bana bakıyor, gülümsemesi soğuk ve kendinden emin. "Yaklaşan işbirliğimizi konuşmak istiyordum. Ayrıntıların üzerinden geçmek için bir toplantı ayarlamamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm." Vivian ülkedeki en başarılı mücevher şirketlerinden birinin sahibi. Koleksiyonlarından birinin lansman partisinde tanışmıştık ve o zamandan beri ROSSI ile çalışma konusunda kararlı.

Gözleri benimkileri arıyor, ifadesi neredeyse fazla mükemmel. İstedikini elde etmeye alışkın olduğu çok açık. Ben de öyle.

"Bunun için zaman bulabileceğimize eminim," diyorum ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Ne zaman buluşmayı düşünüyordunuz?"

"Esnek biriyim," diye yanıtlıyor başını hafifçe eğerek. "Eminim şu anda yapacak çok işin vardır. Belki bu hafta içinde bir şeyler ayarlayabiliriz? Programımı *sizinkine* uyacak şekilde ayarlayabilirim."

Benimkine uyuyor, ha? Kelimelerin ağzından çıkış şekline bakarak gözlerimi kısma dürtüsüyle savaşıyorum. Kelimeler hesaplı, hareketleri kasıtlı.

"Asistanım sizinle koordinasyonu sağlayacak," diyorum, konuşmayı tekrar işe döndürmeye çalışarak. "Şimdi konuşmak istediğin özel bir şey var mı, yoksa toplantıyı bekleyelim mi?"

"Şimdilik özel bir şey yok." Vivian başını sallıyor, burun delikleri açılıyor. *Beklediğin cevap bu değildi, değil mi şekerim?* "Sadece durum değerlendirmesi yapmak ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Pekâlâ," diyorum başımı sallayarak. "Buluşmamızı dört gözle bekliyorum." Elimi uzattım, o da tuttu."

"Ben de." Gülümsemesi gergin. Gitmeden önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor, topukları mermer zemine sertçe vuruyor. Masama geri oturuyorum, düşüncelerim dönüp duruyor. Vivian Sinclair buraya sadece iş için gelmedi, buna hiç şüphe yok. İşbirliğimiz şimdilik bunu göz ardı etmemi gerektirecek kadar önemli.

Saatime bakıyorum ve neredeyse çıkma vaktinin geldiğini fark ediyorum. Akşam yemeği için Ethan Turner'la geçen haftadan beri övgüyle bahsettiği yeni bir restoranda buluşacağım. Ethan yaklaşık iki yıl önce CBK Media'nın başına CEO olarak geçmek üzere Los Angeles'a taşındığından beri kısa sürede en yakın arkadaşım haline geldi. Yollarımız ilk kez şirketinin balosunda kesişti. Hayvan barınağı için yapılan isimsiz bağışın benden geldiğini bir şekilde ortaya çıkararak bana yaklaşmıştı. O zamandan beri sağlam bir dostluk kurduk. Telefonum çaldı ve yere baktım. *Kurttan bahset.*

Yoldaym.

Restorandan havuz alanına doğru yürürken Ethan'ı masalardan birinde elinde içkisiyle sırtırken görüyorum. Onun golden-retriever enerjisi neredeyse kör edici, ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Tam zamanında geldin," diye sesleniyor Ethan, sesi odanın içinde gürleyerek. Kafalar dönüyor ama umurunda bile değil. Asla umursamaz.

"Hiç sesini alçaltmaz mısın?" Onun karşısındaki koltuğa kayıyorum.

Gülüyor, başını sallıyor. "Biri senin sürekli kasvetini dengelemeli, dostum."

Takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve inkar etme zahmetine girmeden arkama yaslanıyorum. "Tatlı Angel nasıl?"

"O iyi. Eşyalarını benim evime taşıdık. Ona 'tatlı' demeyi bırakırsan daha iyi olur." Kaşlarını kaldırdı.

"Fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli." Başımı eğiyorum.

"Kız arkadaşımınla üçlü falan yapmayacağız." Ethan sözlerini güçlendirmek için öne doğru eğiliyor.

"Meleğinin benden biraz fazla hoşlanmasından mı korkuyorsun?" Çenemi kaldırıyorum ve Ethan sonunda bir kahkaha atıyor.

"Sadece beni çıplak görmek istediğini söyle, dostum. Burası Los Angeles; burada yargılamayız." İçkisinden bir yudum alıyor ve garsona masamıza gelmesini işaret ediyor.

"Ben Los Angeles'lı değilim, sen de değilsin," diyorum.

"Sence burada gerçekten Los Angeles'ta doğup büyümüş tek bir orospu çocuğu var mıdır?" Garson bize yaklaşırken tekrar eğiliyor.

On dokuz yaşından bir gün bile büyük görünmeyen genç adama bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Nerelisin sen?" Bana bakmak için durakladığında soruyorum.

"Ben, uh-" diye kekeliyor ve ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olmayan Ethan'a bakıyor. "Oklahoma, efendim?" diyor tereddütle.

"Tanrım, dostum. Zavallı çocuğu rahat bırak." Ben çoktan cüzdanıma uzanırken Ethan kıkırdıyor.

Yüz dolarlık bir banknot çıkarıp garsona uzatıyorum. "İş arkadaşlarına da nereli olduklarını sor. Bu zahmetin karşılığı."

Garson bana kocaman gözlerle bakıyor.

Ethan eğlenen bir gülümsemeye, "Araştırma için," diye araya giriyor. "Ve arkadaşım için bir Macallan daha getir lütfen."

"Ah... evet, efendim." Garson hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor, parayı alıyor ve aceleyle talimatlarımı yerine getirmeye gidiyor.

Ethan sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Kendini eğlendirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hayat sıkıcı olmak için çok kısa," diyorum garsonun kalabalığın içinde kaybolmasını izlerken.

"Şerefine," diye yanıtlıyor Ethan, kadehini sahte bir şekilde kaldırarak.

Bir dakika sonra çocuk içkilerimizle geliyor ama cevaplarımızı getirmiyor, bize hâlâ etrafı soruşturduğunu bildiriyor.

"Izgara biftek ve caprese salatası istiyorum, lütfen." Ona menüyü uzattım.

"Bana da bir hamburger," diye ekliyor Ethan.

"Evet efendim," diye geri çekiliyor çocuk ve mutfağa dönüyor. Viskimden hızlıca bir yudum alıyorum, sıvının yakıcılığının boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum.

"Al, senin olsun," diyorum bardağı Ethan'a uzatarak. "Ben sürüyorum."

"Bu öpüşme sayılır mı?" Ethan gözlerini bana diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, o da gülüyor ve bardağı kendine doğru çekiyor.

"Ee, bugün neden bu kadar düşünceli görünüyorsun?" diye soruyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Merda," diye iç geçiriyorum, yanımdaki havuzdaki küçük dalgalanmalara bakarak. Ethan beni okumakta her zaman başarılı olmuştur ve bugün de durum farklı değil.

"O kadar kötü, ha?" Ethan içkisini ağzına götürürken soruyor.

"Akbabalar şimdiden etrafımda dolaşmaya başladı." Dirseklerimi sandalyenin kolçaklarına dayıyorum ve parmaklarımı önümde kenetliyorum.

Ethan başını sallayarak, "Sanırım kan kokusu alan köpekbalıkları için yas dönemi diye bir şey yok," diye düşünüyor.

"Köpekbalıkları." Homurdanıyorum. "Sülükler bunun için daha iyi bir kelime."

Çocuk salatayla dönüyor ve masanın ortasına yerleştiriyor.

"İşte salatanız. Ve um," rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor. Ona bakıyorum, devam etmesi için ısrar ediyorum, "Şuradaki garson Ohio'dan. Kısa saçlı garson Georgia'lı ve vardiyası yeni biten diğer garson da İtalyan ama Florida'da büyümüş."

İtalyan, ha?

İşaret ettiği yere bakmak için dönüyorum ve gitmeye hazırlanan genç bir kızla göz göze geliyorum. Bir bakış. Tek bir bakış bile kalp atışlarımla hızlanmasına yetiyor. Koyu kestane rengi saçlar, ela gözler, narin bir boyun ve omuzlar.

Nefes kesici bir kız. Gözleri, makyaj yapmadığını açıkça görebildiğim halde makyaj yapmış gibi görünmesini sağlayan uzun koyu kirpiklerle çerçeveleniyor. Bebek pembesi dudakları dolgun ve onları dilimle ayırmayı hayal etmekten kendimi alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sağ ol dostum. Tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim," Ethan'ın sesi uzaklarda yankılanıyor ama kızın büyüüne kapıldığım için dikkatimi veremiyorum.

Hayatımda pek çok güzel kadın gördüm. Çoğunu da becerdim. Ama bu küçük şey daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor, oynamak istediklerimin hiçbirine benzemiyor.

"Ben çıkıyorum Jenna. Yarın görüşürüz," diye sesleniyor kısa saçlı garsona, küçük omzunun üzerinden küçük bir çanta sallarken. Dumanlı sesini duyunca yanaklarımın içini ısıyorum ve kanım kemerimin altına doğru akıyor - o narin bileklerin etrafında görmek istediğim bir kemer. Yepyeni hiperfiksasyonuma daha fazla bakma fırsatı bulamadan Ethan parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor.

"Hey, dünyadan Rossi'ye." Bunu bir el sallamasıyla takip ediyor. "Tekrar hoş geldin."

Dikkatimi dağıtan şeyden sıyrılarak ona dönüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım nefesimin altında. "Sanırım burada Los Angeles'ta doğup büyümüş *bir tane bile orospu çocuğu* yok," diye alıntı yapıyorum, konuşmaya geri dönmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Ethan dikkatimin dağıldığını fark etti ve bakışlarımı takip etti.

"İlginç bir şey görüyor musun?" diye soruyor bilmiş bir gülümsemeyle. geri ona bakıyorum o kaybolurken arkasında kapalı

Şelale.

"Belki," diyorum, çoktan reddetmeye çalışıyordum ama kız yeniden ortaya çıkıyor ve bakışlarımı bir mıknatıs gibi kendine çekiyor.

"Yarın görüşürüz Mike." Barın arkasındaki genç adama nazikçe gülümseyerek içimde karanlık bir şeyler uyandırıyor. Ne kadar meraklı. Yeni favori restoranımı buldum.

"Zavallı kız." Ethan kıkırdıyor. "Kendini neye bulaştırdığının farkında bile değil."

Hayır, değil. Ve ben de daha iyi olduğumdan emin değilim.

Los Angeles'ın ışıkları aşağıda parıldarken, dolambaçlı yoldan evime doğru sürüyorum. Hiçbir zaman şehirde yaşamak istemedim. Kırsal kesimde, büyükbabamın arazisinde büyüdüm, bu yüzden pencereden dışarı bakıp beton ve cam görmek istediğim şey olmaktan çok uzak.

Malikanem bir tepenin üzerinde, birkaç yıl önce yenilediğim geniş bir arazi. Etrafımdaki tepeleri süsleyen minimalist konaklara hiç benzemiyor.

Özel garaja girdiğimde, büyük kapılar arkamdan kapanıyor ve beni dış dünyadan yalıtıyor. Arabadan inip manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum; sonsuzluk havuzu gece gökyüzünün altında parıldıyor ve ufukla kusursuz bir uyum sağlıyor. Bazen kaçtığım bir çatı katı alanı var

düşünmek ve çizmek için, stres attığım bir spor salonu ve ihtiyaç duyduğum nadir durumlar için bir helikopter pisti.

Onu görmeden önce yere vuran patilerin tanıdık sesini duyuyorum. Dobermanım Crow bana doğru geliyor, şık siyah kürkü ışıkların altında parlıyor. Kırpık kulakları dikleşiyor ve kuyruğu heyecanla kıpırdıyor. Onu görmek hâlâ kanımı öfkeyle kaynatıyor. Bir insan bir hayvanın şeklini nasıl bozabilir, aklım almıyor. Onu selamlamak için bir dizimin üzerine çöküyorum, kulaklarının arkasını ve çenesinin altını kaşıyorum.

"Merhaba dostum," diyorum, sesim bütün gün olduğundan daha yumuşak. "Günün iyi geçti mi?" Crow yanıt olarak yüzümü yalıyor, dili sıcak ve hevesli. "Evet, ben de seni özledim."

Ayağa kalkıyorum ve Crow yakınımda duruyor, burnuyla elimi dürtüyor. "İkram ister misin?" Cevabını zaten bildiğim halde soruyorum. Küçük, hevesli bir havlama sesi çıkarıyor.

"Pekâlâ, bakalım senin için neyimiz varmış," diyorum ve Crow yanımda mutlu bir şekilde tırıs giderken eve doğru ilerliyorum.

Ön bahçede yürürken, etraflarındaki dünyadan rahatsız olmayan nilüferlerin huzur içinde yüzdüğü göletin yanından geçiyorum.

İçeri giriyorum ve evimin içi hem tanıdık hem de rahatlatıcı. Zengin maun ahşap ve mermer zeminler eve zamansız bir zarafet havası verirken, büyükbabamın yıllar boyunca topladığı sanat eserleri eve karakter ve tarih katıyor. İçinde yaşanmış hissi veren bir ev.

Mekânda gezinirken, büyükbabamla bu duvarlar arasında yaptığımız pek çok sohbeti hatırlıyorum

ve geride bıraktığı mirası. Beni o yetiştirdi ve şimdi ona borcumu ödemenin zamanı geldi.

Mutfağa doğru ilerlerken Crow'un tırnakları mermere çarpıyor, ben de bir dolabı açıp içinde köpek bisküvisi olan cam bir kavanoz çıkarıyorum. Fırlatıyorum ve havada yakalayıp bir saniyede mideye indiriyor. Bana bakıyor, memnuniyetle pirlolalarını yalıyor. Tekrar diz çöküp başını okşuyorum.

"Aferin oğlum Crow," diye mırıldanıyorum. "Düşünecek çok şeyimiz var, değil mi?"

Kuyruğunu sallayarak onaylıyor, gözleri parlıyor. Ayağa kalkıyorum ve egzersiz kıyafetlerimi giymek için yatak odama yöneliyorum. ROSSI'ye, Vivian'la yaklaşan ortak çalışmaya, Richard'ın ensemde solumasına ve büyükbabamın vefatının yarattığı karmaşaya rağmen aklımdan çıkmayan bir şey var.

Neden onu düşünmeden duramıyorum? Bu benim başıma gelmez.

Salonda yürürken telefonum çalıyor. Ekrandaki isme bakıyorum ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Arayan Brendan Morris, rahmetli büyükbabamın en yakın arkadaşı ve avukatı. Aramasını bekliyordum.

"Brendan." Sesimi sabit tutuyorum.

"Guy, iyi akşamlar. Nasılsın?" Ses tonu her zamanki gibi sıcak.

"Beklenebileceği kadar iyi. Bu da ne demek oluyor?" Sonsuzluk havuzuna bakıyorum, suyun altında dans ettiğini görüyorum.

ışıklar.

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama konuşmamız gereken önemli bir konu var. Büyükbabanın vasiyetiyle ilgili."

Keder ya da kızgınlık gibi bir şey hissediyorum - belki ikisi birden.
"Anlıyorum. Ne zaman?"

"Meşgul olduğumu anlıyorum ama mümkün olduğunca çabuk buluşmalıyız. Yarından sonraki güne ne dersin? Çarşamba diyelim mi?"

"Çarşamba olsun. Saat kaçta?" Crow yanıma oturuyor ve burnuyla elimi dürtüyor. Başını hafifçe okşayarak aşağı bakıyorum.

"On senin için uygun mu?" "On

iyi."

"Harika. Sonra görüşürüz, Guy. Kendine iyi

bak." "Sen de Brendan."

Telefonu kapattım ve bir süre öylece durup her şeyin ağırlığını hissetmeye çalıştım. Büyükbabamın vasiyeti. Bunun olacağını biliyordum ama yine de daha kolay olmadı.

Verandaya çıkıp Los Angeles'ın silüetine baktım. Şehir ışıkları yıldızlar gibi parlıyor, gece gökyüzüne bakmamı sağlıyor. *Seni gururlandıracağım.*

Derin bir nefes alarak serin gece havasının ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

"Sanırım yaşlı adamın bizim için ne sakladığını göreceğiz," diyorum yüksek sesle, ama bunu duyan tek kişi Crow. Bir süredir öyleydi.

İkinci Bölüm

~SIERRA~

Restorandan dışarı bakıyorum, akşam güneşi kaldırıma uzun gölgeler düşürüyor. En azından hava çok sıcak değil. Arabamın kliması üç aydan uzun bir süre önce bozuldu ve tamir ettirmeye param yetmedi.

"Yarın görüşürüz Jenna," diye sesleniyorum, kapanış vardiyasında çalışmak zorunda kalan arkadaşıma el sallayarak. Jenna, asla karşılayamayacağım yemeklerin olduğu bu züppe restoranda benim dayanağım oldu. Neyse ki Jerry her zaman ihtiyaçtan fazlasını yapar ve eve götürmemize izin verir. Ama hiçbir ortak göz devirmeler ve fısıldanan şakalar bana burayı sevdiremez - kapalı bir şelalesi olsa bile. Ter kıyafetlerime yapışıyor ve saatlerce masalara servis yapmaktan ayaklarım ağrıyor.

"Görüşürüz." Jenna yorgun bir gülümsemeyle el sallıyor. "Sözlerimi bir kenara yaz. Bir gün bir plajda margaritalarımızı yudumluyor olacağız," diye ekliyor kısa saçlarını omzunun arkasına atarak.

Gölüyorum ama içi boş. "Bir kız hayal kurabilir," diye mırıldanıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve eski püskü arabama doğru ilerliyorum. Fazla bir şey değil ama çoğu zaman beni gitmem gereken yere götürüyor.

Evde beni bekleyen bir yığın faturayı düşündükçe midem bulanıyor. Büyükanmem öldüğünden beri sürekli bir mücadele içindeyim. Eskiden kasabadaki en iyi küçük İtalyan restoranını işletirdi. İnsanlar kilometrelerce öteden sırf onun yemeklerini tatmak için gelirdi. Ama hastalandığında, her şey cehenneme döndü. Tüm birikimler tıbbi faturalara gitti ve o öldükten sonra daha fazla tıbbi faturadan başka bir şey kalmadı. Restoranı satmak zorunda kaldım ama bu borcu karşılamaya yetmedi. Şimdi, çıkmaz işlerde çalışmak ve zar zor geçinmek gibi bir döngünün içinde sıkışıp kaldım.

Nankörlük etmek en son isteyeceğim şey, ancak en sevdiğiniz kadın ölürken bir işin hem gelişmesini hem de dibe vurmasını izlediğinizde... bundan sonra olumlu bir tavır takınmak zor.

Evimin ön kapısını iterek açıyorum, menteşelerin tanıdık gıcirtısı beni evde karşılıyor. İçeri adımımı atar atmaz heyecanlı bir pati telaşı ve sallanan bir kuyruk beni karşılıyor.

"İşte buradasın, Poppy," diye mırıldanıyorum ve Cavalier'imın başını kaşımak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Büyükanmem onu bana birkaç yıl önceki doğum günümde vermişti ve o zamandan beri benim gölgem oldu.

Ayağa kalkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Beni özledin mi?" Anahtarlarımı ve çantamı kapının yanındaki çekmecenin üstüne atarken ayağımla Poppy'nin bana getirdiği küçük topu tekmeliyorum. Hemen peşinden koşuyor ve gözlerim evin içinde onu takip ediyor. Pek çok insan faturaları karşılayabilmek için restoranla birlikte evi de satmamı tavsiye etti ama ben reddettim. Büyükanнемin vefatından sonra geriye kalan tek şey bu ev. Restoranı yeni bir yerde yeniden inşa edebilirim ama eski anıları yeni bir evde yeniden inşa edemem.

"Gel hadi. Sana yiyecek bir şeyler alalım," diyorum ayakkabılarımı çıkarıp çekmecenin yanına koyarak. Poppy önümden mutfağa koşuyor, minik tırnakları yıpranmış parke zeminde tıkırdıyor.

Mutfak evde en sevdiğim yerdir. Büyükanнемle sayısız saatler geçirdiğim, tarifler öğrendiğim ve onun yemek yapma sevgisini içime çektiğim yer. Tezgah yıllarca kullanılmaktan yıpranmış ve ne kadar sık temizlersem temizleyeyim onun evde pişirdiği yemeklerin kokusu hala havada duruyor.

Restorandan eve getirdiğim yiyecekleri masaya koyuyorum, aşçılardan birinin küçük bir hediyesi, her zaman elimiz boş gitmememizi sağlıyor. Sabırsızlıkla yemeği bırakmamı bekleyen Poppy'nin tüylerinin bacaklarıma sürtündüğünü hissediyorum. Gülümsüyorum ve çantaya uzanıp onun için bir parça tavuk çıkarıyorum.

"Al bakalım," diyorum ve onun hevesle mideye indirmesini izliyorum. Yemeğin geri kalanını paketinden çıkarmaya başladığımda, telefonumun keskin sesi beni ürkütüyor. İnliyorum, yarı görmezden gelme eğilimindeyim, ama merak beni daha iyi ele geçiriyor. Ekranda yanıp sönen bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatıyorum. Ya başka bir

Hastaneden borç tahsildarı ya da bana karşılayamayacağım bir şey satmaya çalışan biri.

"Alo?" Sesimde merak ve ihtiyat karışımı bir tonla cevap veriyorum.

"Sierra Castelli ile mi görüşüyorum?" diye soruyor bir erkek sesi, resmi ve kesin bir ses tonuyla.

"Evet, kendisi. Kimsiniz?" Hemen gardımı alarak cevap veriyorum.

"Bayan Castelli, benim adım Brendan Morris. Antonio Rossi'nin avukatıyım. Vasiyetinde adınız geçiyor."

Kim? Kaşlarım birbirine çarptı. Antonio Rossi mi? Bu isimde birini tanımıyorum.

"Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız. Antonio Rossi adında birini tanımıyorum." Bu ismi yüksek sesle söylemenin sisli bir anıyı canlandıracağını umuyordum ama olmadı.

"Bayan Castelli, sizi temin ederim ki adınız vasiyette geçiyor. Okumanın Çarşamba günü saat 10'da yapılacağını bildirmek için aradım. Size adresi gönderebilirim."

"Bakın, Bay..." Durakladım.

"Morris. Brendan Morris," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru. Bakın Bay Morris, ben bu isimde birini tanımıyorum. Ben... Ben anlamıyorum," diye kekeledim, hala anlamaya çalışıyordum

Bana söylediği şeyi. "Tanımadığım biri neden vasiyetinde bana bir şey bıraksın ki?"

"Okuma bunun için Bayan Castelli," diye cevap veriyor Bay Morris, sesi profesyonel ama kaba değil.

"Tamam," diyorum, hâlâ şaşkın ve biraz da şüpheliyim. "Lütfen bir dakika bekleyebilir misiniz?" Takvimime doğru dönmeye başlamışken soruyorum.

"Elbette." Vardiya programıma bakmak için telefonu kulağımdan kaldırdığımda yanıtı mesafeli. O gün saat 17:00'ye kadar işe başlamıyorum. *Güzel*. Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Orada olacağım," diyorum, beni göremese de başımı sallıyorum.

"Mükemmel. Morris & Co'ya bakabilirsin. Adresi bulmakta zorlanmazsın."

"Tamam. Teşekkür ederim," diyorum Poppy'ye vermek üzere bir parça daha tavuk alırken.

"İyi akşamlar Bayan Castelli," diyor telefonu kapatmadan önce.

Hat kapandıktan sonra uzun süre telefonuma bakıyorum. Antonio Rossi mi? Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor ama merak ve garip bir zorunluluk duygusu beni okumaya katılmaya zorluyor. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama orada olacağım. Günümde daha fazla çıkmaz iş aramaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Belki de bu, zar zor hayatta kaldığım hayattan daha iyi bir şeyin anahtarıdır.

Ertesi sabah geç kalıyorum. Trafik tam bir kabus ve park yeri bulduğumda saat 10:15 olmuştu bile. Ofis binasının merdivenlerini koşarak çıkıyorum, kapıdan girerken neredeyse genç bir adamı deviriyordum.

"Yavaş ol," diyor adam, elindeki klasör yığınının dengelemeye çalışıyor ve başaramıyor. Birkaç tanesi yere düştü ve bir sürü kâğıt uçtu.

"Çok özür dilerim," diye soluk soluğa kâğıtların peşinden koşuyorum. Köşeyi döndüğümde bir kas duvarıyla çarpışıyorum. *Kahretsin*. Yerdeki kâğıtları süpürürken ona bakmakla vakit kaybetmedim. Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama derinden gelen bir ses sözümü kesiyor.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye tersliyor.

"Pardon?" Ben de karşılık veriyorum. "Belki de nerede durduğuna dikkat etmelisin." Başımı kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Önümde duran adam uzun boylu, esmer ve korkutucu derecede yakışıklı. Gözleri soğuk ve çenesi sert bir çizgi halinde.

Eğer bir avukatsa, ona karşı gelen herkese acırım.

Keskin bir kaşını kaldırıyor, belli ki kendisine cevap verilmesine alışık değil. Ama gözleri benimkilerle buluşunca kaşları yumuşuyor, kaşlarının arasındaki çizgi kayboluyor.

"Yardım edecek misin yoksa orada durup kaşlarını mı çatacaksın?" Kızgınlığım daha da artarak tersliyorum.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan daha soğuk bir ifadeye dönüşüyor, sanki neden hâlâ onunla aynı havayı soluduğumu merak ediyormuş gibi.

"Ben kâğıt için dizlerimin üzerine çökmem," diyor, sesi kibirle damlıyor. Sanki aşağılık bir hizmetçiymiş gibi ayakkabısıyla genç adama doğru bir kâğıt parçası itiyor.

Pislik herif!

Yanaklarımın öfkeyle kızardığını hissederek bir karşılık veriyorum. Çekici olsun ya da olmasın, bu adam tam bir pislik.

Topuklarının üzerinde dönüp asansöre doğru yöneliyor ve beni stajyerin dağılan klasörleri toplamasına yardım etmem için bırakıyor.

"Hiçbir şey için teşekkürler," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, son kâğıtları da bir klasöre doldurup telaşlı stajyere geri veriyorum. "İyi misin?"

"Evet, teşekkürler," diye yanıtlıyor gözlüğünü düzelterek. "Bunun için üzgünüm."

"*Ben de üzgünüm.* Asıl sorun onun gibi insanlar," diyorum ayağa kalkıp dizlerimin tozunu alırken. "Bay Morris'in ofisinin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Gerçek bir stajyer olduğunu ve sadece öyle görünmediğini umarak soruyorum.

"Asansöre bin ve beşinci kata çık," diyor arkamdaki asansörleri göstererek.

"Çok teşekkür ederim. Tekrar özür dilerim," diyorum, çoktan arkamı dönmüştüm.

Hızlı adımlarla asansöre doğru yürüyorum ve tam oraya geldiğimde Bay Kibir'in kendisinin bindiğini görüyorum. Dönüp bana şöyle bir bakıyor, başı hafifçe yana eğik.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor, ses tonu alaycı. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Bir sonrakini bekleyeceğim, teşekkürler," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum, onun huzurunda bir saniye daha geçirmek istemiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve kapıları kapatmak için düğmeye basıyor.

Harika, şimdi daha da geç kalacağım.

İç çekerek, yaklaşık iki dakika sonra gelecek olan bir sonraki asansörü bekliyorum ve zihinsel olarak kendimi beni bekleyen şeye hazırlıyorum.

Asansör yolculuğu sonsuzmuş gibi geliyor. Bir o yana bir bu yana kayıyorum, sinirlerim tepemde. Geç kalmaktan nefret ediyorum ve Bay Kibir'le karşılaşmam da ruh halime hiç yardımcı olmadı. Asansör sonunda çalışıyor ve kapılar kayarak açılıp şık, modern bir lobi ortaya çıkıyor. Resepsiyonist cilalı bir masanın arkasında oturmuş, bilgisayarının başında tıkr tıkr çalışıyor.

"Merhaba, benim adım Sierra Castelli," diyorum ona yaklaşırken, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Bay Morris'i görmek için çağrıldım."

Resepsiyon görevlisi başını kaldırır ve kibarca gülümser. "Elbette, Bayan Castelli. Sizi bekliyorlar. Hemen şu kapının ardında," diyerek lobinin karşısındaki büyük ahşap kapıyı işaret ediyor.

Onlar mı? Düşünmeye çalışıyorum ama midem küçük bir takla atıyor. Burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Los Angeles'ta Sierra Castelli adında kaç kadın var? Gülümsemeye zorluyorum ve kapıya doğru yürümeden önce ona teşekkür ediyorum. Derin bir nefes alarak kolu çeviriyorum ve içeri giriyorum.

Oda geniş, tavandan tabana pencereler şehrin panoramik manzarasını sunuyor. Takım elbiseli yaşlı bir beyefendi cilalı ahşap bir masada oturuyor. Gözlerim ondan, geniş sırtı sandalyeye zar zor sığan iri yarı adama kayıyor. Daha bana bakmak için dönmeden onu tanıyorum. Ama soğuk, sert gözleri benimkilere ulaştığında, midemin düşmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bana kısık gözlerle bakıyor, neredeyse beni kıvrandıracak. Gömleğinin kol düğmesini ayarlarken gözlerim damarlı ellerine kayıyor. *Sanırım şeytan gerçekten Prada giyiyor.*

Üçüncü Bölüm

~GUY~

Kapı açılıyor ve o içeri adım atarken yüz ifademi boş tutmaya zorluyorum kendimi. Onu lobide gördüğümde şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır, bu yüzden şimdi, gözlerim bugün ikinci kez onunkilere takıldığında, kaşlarımı kaldırmamak için her şeyimi harcıyorum.

Bu bir tesadüf olamaz. Şaşkınlığımı gördüğünden emin olmak için Brendan'a bakıyorum. Sadece bir elini kaldırarak ona katlanmamı söylüyor. Tekrar önümdeki küçük yaratığa bakıyorum.

Etrafına bakınıyor, iri gözlü ve temkinli, belli ki böyle yerlere alışık değil ve belli ki beni de burada görmeyi beklemiyor.

İkimiz de bebeğim. Onun varlığı ofisin steril düzenini bozuyor ve beraberinde tedirgin edici bir şey getiriyor. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum ama hoşuma gitmiyor.

Aklım daha önce tanık olduğum ve uzun süre aklımdan çıkmayacak olan sahneye gidiyor. Yeni küçük hiperfiksasyonum önümde elleri ve dizleri üzerindeydi. Ayaklarımın dibinde domalmış görüntüsü beynime kazınmıştı. O an neredeyse kendimi kaybediyordum ve pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Ah, özür dilerim. Sizin-" Durakladı ve arkasındaki kapıyı işaret etti. "Dışarıdaki kadın içeri girebileceğimi söyledi. Ben sadece senin bitirmeni bekleyeceğim."

Tanrım, o tatlı lanet sesi.

"Bayan Castelli, aslında tam zamanında geldiniz," diye sözünü kesiyor Brendan. *Castelli*. "Lütfen oturun, her şey açıklanacak."

İsim belli belirsiz çanlar çalmaya başladığında kaşlarımı hafifçe çatıyorum. Birden, onun yanımdaki sandalyeye oturduğunu, sırtının dik ve petek gözlerinin temkinli olduğunu fark ediyorum. *Castelli*. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Lanetleneceğim.

Gözlerimi ondan ayırdığımda Brendan, "Bayan Castelli, telefon görüşmemizi hatırlarsanız, merhum Antonio Rossi'nin vasiyetinde adınızın yer aldığını söylemiştim," diye söze başladı. Büyükbabamın vasiyetinde onun adı var. Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Yaşlı adam borcunu her zaman bir şekilde öder ve ROSSI'yi nasıl başlattığının hikayesini bilmeseydim, ben de yanımda oturan küçük yaratık kadar şaşkın olurdum. Bu demek değil ki merak etmiyorum

Büyükbabamın, büyükannesinin cömertliğini nasıl telafi etmeyi seçtiğini.

"Evet, ama hala anlamıyorum." Bana bakıyor, şüphesiz neden burada olduğumu merak ediyor. Görünüşe göre büyükannesi onurlu davranışlarını paylaşacak biri değil. "Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum. Hâlâ bir hata olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor küçük ellerini kucağında birleştirerek.

Bakışlarımı Brendan'da sabit tutuyorum ama göz ucuyla ona bakmaktan da kendimi alamıyorum. Teni o kadar pürüzsüz ki, saçları ışığı öyle bir yakalıyor ki, dişlerim boynunun derisini sıyrıp geçerken parmaklarıma dolansa nasıl hissederdim diye merak ediyorum. Çenemi sıkıp bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem.

"Sizi bir kez daha temin ederim Bayan Castelli," diye başlıyor Brendan, sesi sakın ve profesyonel. "Bu bir hata değil. İkinize de her şeyi açıklayacağım."

Başını sallıyor, gözleri Brendan ve benim aramda gidip geliyor. Onu yakından izlediğimi belli etmemek için yüz ifademi nötr tutuyorum.

"Vasiyet, mirasın kesinleşmesi için yerine getirilmesi gereken bazı koşullar öngörüyor." Brendan bu kez bana döndü. Miras. Annemin ölümünden sonra babam, büyükbabamın sahip olduğu her şeyi ele geçirmeye çalışıyor, anneme ait olması gereken ve artık benim olması gereken mirası almak için her türlü yalan ve sahtekârlığı kullanıyor.

"Bay Rossi'nin mülkleri ve işleriyle ilgili çok özel istekleri vardı," diye konuşmaya devam ediyor Brendan.

sarı zarf. "Şimdi size vasiyetinin tamamını okuyacağım."

Bayan Castelli'nin kaşlarını hafifçe çattığını görüyorum, belli ki her şeyi anlamaya çalışıyor. Bu hissi anlıyorum. Büyükbabamı tanıdığım kadarıyla bu, koşullar ve şartlardan oluşan karmakarışık bir ağ olacak. İşleri kolaylaştırmayı hiç sevmezdi.

Brendan boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar odaya çekti.

"Antonio Rossi'nin vasiyeti," diye başlıyor, sesi sabit ve otoriter. Belgeyi açıyor ve okumaya başlıyor.

"Sevgili nipotinoma, eğer bunu okuyorsan, artık seninle değilim. Her zaman size daha uzun süre rehberlik etmeyi, bilgeliğimi ve deneyimlerimi daha fazla paylaşmayı umdum. Hayat biz hazır olmadan bizi alıp götürüyor ve şimdi senin öne çıkma zamanı geldi." Brendan duraksıyor, belli ki bunu okumakta zorlanıyor, tıpkı benim dinlemekte zorlandığım gibi. O, büyükbabamın kardeşine en yakın olan şeydi. Eminim o da bunu yaşıyordu; sadece profesyonel kalmak için mücadele ediyordu.

"Öncelikle, ROSSI'ye yaptığınız katkıları takdir etmeme izin verin. Gösterdiğiniz özveri, zeka ve acımasız kararlılık bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyor. Çabaların şirketimizi güçlendirdi ve dönüştüğün bu adamla gurur duyuyorum. Ancak, baban konusuna değinmem gerekiyor. Her ne kadar şirkette bir rol oynamış olsa da, ROSSI'yi onun ellerine bırakmaya vicdanım el vermiyor. Mirasımızın geleceği korunmalı ve bunu yapacak kişinin sen olduğuna inanıyorum, ancak çok önemli bir şartla." Brendan tekrar duraklıyor ve bana dikkatle bakıyor.

İşte başlıyor. Bakalım yaşlı adam benim için ne hazırlamış.

"Yıllar önce, işe yeni başladığım zamanlarda Amelia Castelli adında olağanüstü bir kadınla tanıştım." Bu ismi hemen tanıdım. Büyükbabam bir süre önce bir kadeh konyak içerken bana her şeyi anlatmıştı. Eğer anlatmasaydı, yüzümü şu anki kadar pasif tutabileceğimden emin değilim. Sierra'ya bakıyorum, yüzü şaşkınlıktan şaşkınlığa dönmüş. Dolgun dudakları aralanıyor ve aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyor.

"Doğanın bir gücüydü, hayat ve cömertlik doluydu," diye okumaya devam ederken kız titrek bir nefes alıyor, duygularıyla açıkça savaşıyor. "Hayallerim ve vizyonumdan başka bir şeyim olmadığı bir zamanda, bana yardım elini uzattı. Amelia, ROSSI'yi başlatmak için gerekli fonları pay ya da geri ödeme istemeden sağladı. Vizyonuma inandı ve bana güvendi. Bana olan inancı asla tam olarak geri ödeyemeyeceğim bir hediye idi. Amelia ve ben yakın arkadaştık, ancak hayat ilerledikçe birbirimizden uzaklaştık. Onunla irtibatımı kaybetmiş olmam en büyük pişmanlıklarımdan biridir.

"Sonunda yeniden bağlantı kurmaya çalıştığımda, umutsuzluğuma rağmen, onun vefat ettiğini ve restoranının kapatıldığını öğrendim. Amelia'ya asla ödeyemeyeceğim bir borcum var ama onun anısını onurlandıracak ve ailesine yardım edeceğim." Brendan kâğıt parçasını çevirmek için duraklıyor. Kıza bir kez daha bakıyorum ve gözlerinde akmamış yaşlar görüyorum. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan anlayışa dönüşmüştü. Elllerine baktığımda gömleğinin eteğiyle oynadığını görüyorum.

"Amelia'nın torunu Sierra Castelli, şimdi Amelia'nın bir zamanlar durduğu yerde duruyor." Brendan tekrar okumaya başlıyor.

Demek adı buymuş. *Sierra*. İsmnin sesi zihnimde dans ediyor, bilincimin her köşesine yerleşiyor.

"Bir süredir onu yakından izliyorum. Büyükannesinin güçlü ruhunu ve yemek yapma sevgisini miras aldı ama hiçbir genç kadının karşılaşmaması gereken zorluklarla karşılaştı. Dileğim ona ihtiyacı olan desteği sağlamak, tıpkı büyükannesinin bir zamanlar benim için yaptığı gibi." Brendan ikimize de bakıyor, bakışları bir süre daha benimkilerde kalıyor. Gözlerindeki endişe tüylerimi diken diken ediyor.

Yaşlı adam oraya ne yazmış olabilir?

Brendan boğazını temizliyor ve vasiyetnameye bir kez daha bakıyor. "Almayı öğrenmeden önce vermeyi öğrenmelisin. Bu nedenle, sevgili nipotinom, ROSSI'nin yasal olarak tüm mirasına sahip olabilmen için Sierra Castelli ile nişanlanmanı şart koştum."

Yere düşmemek için çenemi sıkıyorum.

Che cazzo? Az önce duyduklarımı sindirmeye çalışırken göğsüm bir an için çöküyor. Brendan bana bakıyor ve bir mil öteden gelen irkilmeyi görüyorum. Gözlerimden lazer ışınları çıkarmaya çalışıyordum gibi görünüyor olmalıyım çünkü hızla yere bakıyor.

Sierra'nın ağzının kocaman açıldığını görmek için ona dönmeme gerek yok. Yavaşça dönüp bana bakarken ağzından küçük bir şaşkınlık sesi çıkıyor ama ben bu jesti karşılık vermiyorum. Gözlerim Brendan'a kilitlenmiş durumda ve dişlerim çenemi sıkmaktan çatlama tehlikesi geçiriyor.

"Bu nişan Sierra Castelli'ye restoranı için yeni bir yer temin edecek ve yönetim kurulu sizi resmi CEO olarak seçene kadar tüm masraflar sizin tarafınızdan karşılanacak. Bu bir iyi niyet jesti ve Amelia'nın mirasını onurlandırmanın bir yolu. Sevgili dostum ve güvenilir avukatım Brendan Morris, CEO olma zamanınız geldiğinde bu koşulun yerine getirilip getirilmediğine karar verecek. Brendan'ın kararlarına sonuna kadar güveniyorum ve son isteklerimin yerine getirilmesini sağlayacaktır." Brendan ikinci bir kâğıt parçası almak için duraklıyor. İşte o zaman nihayet Sierra'ya bakma fırsatı buluyorum. Olduğu yerde donup kalmış, lezzetli ağzı açık ve kaşları birbirine kenetlenmiş.

Brendan devam ediyor: "Bunun alışılmadık bir istek olduğunun farkındayım ama bu benim son isteğim. İnanıyorum ki bu birliktelik sayesinde hem sen hem de Sierra sadece benim isteklerimi yerine getirmekle kalmayacak, aynı zamanda birlikte güzel bir şey yaratma fırsatı da bulacaksınız. Bu zamanı gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmek için kullan, nipotino. İş önemlidir ama yol boyunca yardım ettiğimiz insanlar da önemlidir. Tüm sevgilerimle ve gelecek için umutlarımla, Antonio Rossi."

Brendan duraksıyor, ikimize de bilgiyi özümsememiz için bir an veriyor. Göz ucuyla Sierra'ya bir kez daha bakıyorum. Yüzü solgun, gözleri inançsızlıkla irileşmiş.

Brendan devam ediyor, "Hak sahipleri: Gaetano Rossi, yasal olarak CEO olmaya ve ROSSI'nin tüm mirasına sahip olmaya hak kazanmak için Sierra Castelli ile nişanlanmalısınız. Nişanlandıktan sonra, şirketin tamamını miras alma ve faaliyetleri üzerinde tam kontrol sahibi olma hakkınızı güvence altına alacaksınız. Ben, Brendan Morris, CEO olma zamanınız geldiğinde bu koşulun yerine getirilip getirilmediğine karar vereceğim."

Kolakları kavrayıp deriyi inletiyorum. Kimseye hesap vermiyorum. Öğretmenleri tarafından yönlendirilen okul öncesi bir çocuk değilim. Ancak bunu yapmazsam, ROSSI babama ya da daha kötü birine gider. Ve bu sadece benim çürüyen cesedimin üzerinde gerçekleşecek bir şey.

Brendan kıza bakarken bana bakmaya bile cesaret edemiyor.

"Sierra Castelli, Gaetano Rossi'nin ROSSI'nin CEO'su olmasıyla birlikte, nişanlılığın süresince tüm masrafların karşılanarak restoran için yeni bir yer alacaksın. Nişanın meşru sayılabilmesi için Gaetano ile birlikte yaşamalı ve düzenli randevular ve birlikte görünmek de dahil olmak üzere kamuya açık bir ilişki sürdürmelisiniz."

Yüzümü soğukkanlı tutuyorum ama içim içimi yiyor. Nişanlı. Tanımadığım bir kadınla nişanlıyım. Ona olan ilk çekiciliğimi ya da ona sahip olmak için duyduğum açıklanamaz arzuyu inkar etmeyeceğim. Ama onu nişanlım yapmak? *Merda!* ROSSI'nin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem. Sierra'ya tekrar bakıyorum, yüzündeki şaşkınlığı ve şoku görüyorum.

"Bu senin için de yeni bir haber mi?" diye soruyor, sesi hafifçe titreyerek.

"Açıkça," diye cevaplıyorum, ona bakma zahmetine girmeden. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Karar verildi o zaman." Babamın o iğrenç ellerini bir daha ROSSI'ye bulaştırmasına izin veremem. Bir daha asla.

"İhtiyacım var." Duraklıyor ve yutkunuyor. *Kahretsin, hayır diyecek.* "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Düşünecek pek bir şey yok, değil mi?" Onu aşağı yukarı süzüyorum, ucuz kıyafetlerine ve yüz hatlarına kazınmış yorgunluğa dikkat ediyorum. "Teklifi kabul etmelisin. Şu halinize bakılırsa, para işinize yarayabilir."

Sierra'nın gözleri öfkeyle parlıyor. Sonra gözleri kısılıyor ve neredeyse hırılıyor: "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Ateşli küçük şey.

Sakinliğimi koruyarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben sana can simidi sunan adamım. Eğer hayır dersen, çıkmaz işinde kalırsın... ne kadar? Emekli olana kadar mı?" Başımı yana eğiyorum. "Başka bir çıkmaz işe geçene kadar mı? Ya da muhtemelen zaten sahip olduğun borçların üzerine bir de bankadan kredi çekip kendine bir şeyler yapmaya çalışana kadar mı?"

Onu gözlemliyorum, açıkça bir sinire çarptığımı görüyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!" Gözleri öfkeyle parlıyor, yanakları kızarıyor.

"Swan'da çalışıyorsun. Büyükannen hastalandı ve değerli restoranı hala ödemekte olduğun tıbbi faturalar yüzünden battı." Sonunda sıkılmış gibi yaparak ona baktım. Büyükbabam bana, kendisinin bir adam olmasına ve ROSSI'nin bugünkü haline gelmesine yardımcı olan kadın hakkında her şeyi anlattı. "Paranızın çoğunun oraya gittiğini varsayıyorum," diye devam ediyorum. "Evet dersen akıllıca davranmış olursun."

"Seni küstah, taş kalpli hıyar!" diye çıkışıyor, ayağa kalkıyor ve sandalyeyi geri iterken inlemesine neden oluyor. "Hayır

Herkesin motivasyonu paradır, bilirsiniz. Bazılarımızın ilkeleri var."

Minik bedeninden çıkan ateş karşısında gülümseme dürtümle savaşıyorum. Minicik ellerini iki yanında kenetlemiş bana bakarken kan hücumu doğrudan sikime doğru ilerliyor. Belli ki ağzını kullanmaktan çekinmiyor. Ben de aynısını yapmayı çok isterdim.

"Yeter," diye araya giriyor Brendan, durumu yatıştırmaya çalışarak. "Bu para ya da prensiplerle ilgili değil. Antonio'nun son arzularını, Amelia Castelli'nin adını onurlandırmak ve ikinize de bir gelecek sağlamakla ilgili."

"Bunu bir düşün, Sierra." Onun adını ağzımda tadarken yüz ifademi pasif tutuyorum. Bunu söylemeye alışabilirim. "Teklifim geçerli ve bence ikimizin de yararına olduğunu göreceksin."

Bana ters ters bakıyor ama gözlerinde bir belirsizlik titreşimi var. Kabul etmek istemese de haklı olduğumu biliyor.

Brendan boğazını temizleyerek gergin atmosferi günümüze geri getirdi. "İkinizin de düşünmesi ve tartışması gereken çok şey var. Acele etmeyin ve kararınızı verdiğinizde benimle irtibata geçin."

"Teşekkür ederim Bay Morris," diye mırıldanıyor Sierra, minnettar bir sesle, arkasını dönüp kapıya yönelmeden önce.

Brendan'a başımla selam verip ayağa kalkıyorum, aklım başımdan gidiyor. Yaşlı adam her neredeyse kesinlikle gülüyor.

"Gitmem gereken bir toplantı var," diyorum ve çoktan kapıdan çıkmış olan Sierra'ya bakıyorum. "İrtibatta olacağız."

"Kendine iyi bak oğlum. Aramanı bekliyor olacağım," diyor ve elimi sıkmak için ayağa kalkıyor.

Brendan'ın ofisinden çıkıyorum ve Sierra'nın asansörün yanında durduğunu görüyorum.

Benden kaçmaya mı çalışıyorsun ufaklık?

"Seni bırakmamı ister misin?" Asansöre ulaştığımda sordum.

Biraz ürkmüş bir halde arkasını dönüyor ve bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Senden mi? Kesinlikle hayır."

Beklediğim gibi. "Tramvay ya da her ne deniyorsa ona binmeyi mi tercih ediyorsun?"

Alay ediyor. "Hayır, varoşlara otostopla döneceğim."

Gülmemek için dilimi ısıyorum. *Çok eğlenceli olacak.*

"Nasıl istersen." Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve bir elimi uzatarak önce onun binmesini işaret ediyorum.

Gözlerini devirip asansöre adımını atıyor ve hemen kapıları kapatmak için düğmeye basıyor. Ama ben bir adım öne çıkarak kapıların kapanmasını engelliyorum. Kapılar yeniden açılıyor ve ben içeri giriyorum, onun ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum.

Kesinlikle benden uzaklaşmaya çalışıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan zemin kat düşmesine basıyorum. Yapamaz.

"Bu hiç hoş değildi Bayan Castelli," diye mırıldanıyorum, sesim kısık.

Derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Hoş mu? Bu kelimeye aşina olduğunuzu bilmiyordum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, nefesinin hafifçe kesilmesinden keyif alıyorum.

"Az önce öğrendiğimiz gibi, pek çok şeye aşinayım."

"Belli ki toplu taşıma bunlardan biri değil." Neredeyse gülümsüyorum.

Tuş, bebeğim.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden ihtiyacım olmayan şeylerle zihnimi meşgul edeyim ki?" Asansör inmeye devam ediyor, sıkışık alan ondan gelen tatlı bir şeyin kokusunu görmezden gelmeyi zorlaştırıyor. Beni şaşırtacak şekilde, bir santim bile geri adım atmadan yerinde duruyor.

"Aynen öyle. Bu yüzden adını çoktan unuttum." Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve narin boynunu daha da ortaya çıkarıyor. *Adımı mı unuttun?* Demek böyle oynamak istiyor. Elimi onun küçük boğazına dolamamak ve unuttuğunu iddia ettiği o ismi haykırmasını sağlamamak için çok fazla güç gerekiyor.

"Kıyafetlerine bakılırsa zaten hiç bilmiyordun." Yıpranmış eteğine bakıyorum. Ayakkabıları daha da kötü durumda. Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Görünüşe göre siz de bazı şeylere aşina değilsiniz Bayan Castelli." Moda markaları ve dünyanın en başarılı markalarından birine sahip olduğum gerçeği gibi. Her nasılsa, bu onu benim için daha da çekici kılıyor.

Siktir, buradan çıkmam lazım.

Sanki bir işaretmiş gibi, asansör lobiye vardığımızın sinyalini veriyor. Kapılar kayarak açılıyor ve önce onun çıkmasını işaret ediyorum. Başını dik tutarak dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim, kışına bir bakış atmayı engelleyemedim. Onu takip ediyorum ve hemen Aston Martin Valhalla'mı görüyorum.

"Binmek için son şansın," diyorum, bacakları benden uzaklaşmaya çalışmak için daha hızlı ve daha hızlı çalışırken yanında uzun adımlar atıyorum. Çok şirin.

"Beni takip etmeyi bırak," diye fısıldayarak bağılıyor bana, neredeyse koşmaya başlayacak. Onu kovalayabilmek ve yakaladığımda adımı aklından hiç çıkarmamasını sağlamak için koşmasını umuyorum.

"Kendini övme. Arabam şu tarafta." Kilit açma düğmesine basıyorum ve arabam yanıp sönerek Sierra'nın iki kez bakmasına neden oluyor.

Gözlerini arabadan ayırıp bir anlığına bana bakıyor.

"İyi yolculuklar," diye mırıldanıyor ve sola dönüyor. İçgüdülerimle hareket ediyorum, elimi dirseğine dolayıp onu çekiyorum.

Yavaşça sırtını. Bana dik dik bakıyor, gözleri dirseğindeki elimle yüzüm arasında gidip geliyor.

"Doğru kararı ver. Benim için değil, büyükannen için" diyorum onu bırakmadan önce. Az önce ağzımdan çıkan saçmalığın gayet farkındayım. Aile geçmişi umurumda bile değil ama bunu kabul etmesi için elimdeki tüm kartları kullanmam gerekiyor.

Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor, belli ki bunu duymayı beklemiyor. Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arabama doğru yürüyorum. Motor gürültüyle çalıştığında, duyularım da harekete geçiyor. Elimdeki dirseğini hissediyorum ve tatlı kokusu da öyle. Rossi'ye ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Dördüncü Bölüm

~SIERRA

Yatağımın kenarına oturup serdiğim kıyafetlere bakarken, güneş ışığı ince perdelerin arasından süzülerek yatak odama yumuşak bir parlaklık yayıyor. Bugün restoranda sıradan bir gün - ya da en azından öyle olmalı. Ama dün olanlardan sonra zihnim en yüksek ayarda çalışan lanet bir çamaşır makinesi gibi dönüyor.

Telefonuma uzanıyorum, sanki bir şekilde bana ne yapacağımı söyleyecekmiş gibi elimde evirip çeviriyorum. Vasiyet. Nişan. Anlaşmamı para ve görünüşle satın alabileceğini düşünen inanılmaz derecede çekici ama çekilmez adam. *Bunu büyükannen için yap.* Dünkü sözleri hâlâ aklımda. Duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Ama sonra, o kâğıt parçasını ayakkabısıyla stajyere doğru ittiği anı aklıma geliyor.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum kendi kendime, telefonu yatağa geri fırlatıyorum.

Ayağa kalkıp banyoya gidiyorum. İş kıyafetlerimi giyiyorum, bütün gün masaların etrafında koşturmak için pratik olan basit siyah bir elbise. Saçımı arkadan bağlarken Bay Morris'in sözlerini tekrarlıyorum. Büyükanнем Antonio Rossi'nin şirketini kurmasına yardım etmişti. Ve şimdi, bir şekilde, büyükanнемin mirasını kurtarmak ve kendime yeni bir başlangıç yapmak için çarpık bir anlaşmayla torunuyla nişanlanmam gerekiyor.

Yatağımın başucundaki büyükanнемle benim fotoğraflıma bakıyorum.

"Ona parayı verirken bunun olacağını tahmin etmemiştin, değil mi?" Sanki şu anda bulunduğu yerden cevap verecekmiş gibi fotoğrafa soruyorum. Yeniden bir restorana sahip olma, onun anısını hak ettiği şekilde onurlandırma fikri, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir can simidi gibi. Ama ne pahasına?

İç çekerek telefonumu aldım ve aşağıya indim. Poppy ayaklarımın etrafında dans ediyor, kuyruğu hızlı bir metronom gibi sallanıyor.

"Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Geliyorum." Gülüyorum, tasmaını kapıyorum ve işe gitmeden önce hızlı bir yürüyüş yapmak için kapıdan çıkıyorum. O benim küçük kaçışım, dünya kontrolden çıkıyormuş gibi hissettiğimde beni sakinleştiren tek şey, ki bugünlerde bu daha da sık oluyor.

Yürürken düşüncelerim dönmeye devam ediyor. Gaetano Rossi gibi bir adama bağlı olma fikri, hücre altından yapılmış olsa bile, bir hapis cezası gibi geliyor. Ve evet, adını hatırlıyorum. Nasıl hatırlamayayım? Los Angeles'ta her gün İtalyan isimli biriyle karşılaşmıyorsun.

İtalyanca konuşuyor mu? Büyükanmem öğretmeye çalışsa da hiç öğrenemedim. Bana dil bilmeden İtalyan adını ve mirasını taşıyacak biri gibi gelmedi. Muhtemelen akıcı konuşuyordur. Başımı sallıyorum, onu oradan çıkarmaya çalışıyorum. Zalim, kibirli ve kendinden çok emin. Ama teklif... cazip. Çok cazip.

Poppy'yi eve bırakıp işe gittiğimde, bir cevaba daha yaklaşmamıştım. Restoran her zamanki öğle yemeği kalabalığıyla uğulduyor, ama benim dikkatim dağınık, otomatik pilottaki bir robot gibi hareket ediyorum. Jenna tabii ki hemen fark etti.

"Bu surat da neyin nesi?" diye soruyor öğle yemeği molamızda, elinde salatasıyla yanıma otururken. "Noel Baba'nın gerçek olmadığını yeni öğrenmiş gibi görünüyorsun."

Alay ettim. "Daha da kötüsü var." Jenna

bir kaşını kaldırdı. "Dökül bakalım."

Ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım; vasiyeti, koşulları, saçma nişan maddesini. Dinliyor, çatalı havada donmuş, gözleri her kelimede büyüyor.

"Bekle, yani Gaetano Rossi ile nişanlanmak zorunda mısın? Yani onunla gerçekten nişanlanmak mı?" diye soruyor, inanamayarak.

"Evet, ya da en azından öyleymiş gibi davranmak. Ve onunla yaşamak. Ve randevulara gitmek. Garip bir reality şov gibi ama sonunda ödül yok, sadece büyükanmemin hayali ve benim akıl sağlığım tehlikede."

Jenna alçak sesle ıslık çalıyor. "Lanet olsun, kızım. İçinde bulunduğun konumda olmak için kaç kadının kelimenin tam anlamıyla cinayet işleyeceği hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer bu kadar iyi bir arkadaş olmasaydın ben de bunu düşünürdüm." Bana sırtıyor.

"Peki, onun kim olduğunu biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Los Angeles'ın en çok avlanan ve aranan bekârı mı? Sana onun kim olduğunu nasıl bilmediğini sormalıyım. Bir ROSSI kemeri için aylardır para biriktiriyorum." Telefonunu çıkardı ve ekranı bana çevirmeden önce hızlıca bir şeyler yazdı. Beyaz deri bir kemer, en azından yarısı; kemerin diğer yarısı, iki yarıyı bir arada tutan şirket logolu altın bir zincir. "Bununla mükemmel uyum sağlayacak harika bir beyaz elbisem var."

"Yani tasarımcı gibi bir şey mi?" Gözlerimi telefondan ayırarak soruyorum.

"Sierra, tasarımcı o." Telefonunu yere bıraktı ve bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Eminim onun için çalışan bir sürü tasarımcı ve sanatçı vardır. Muhtemelen bunların hiçbirini kendisi tasarlamamıştır," diyorum ağzıma bir parça tavuk atmadan önce.

"Yeni çıkan koleksiyon," diyor çatalı yüzüme doğru sallayarak, "tamamen onun tarafından tasarlandı. Hepsini."

"Muhtemelen övgüyü almamak için birine para vermiştir," diye alay ediyorum.

"Ondan gerçekten nefret etmek istiyorsun, değil mi?" Çilli burnunu kırıştırarak gülüyor.

"Bir kağıt parçasını bir stajyere doğru itti. Onunla. Ayakkabısıyla. Ayakkabısıyla." Her kelimedede öne doğru eğiliyorum. "O bir pislik."

"Belki de." Jenna omuz silkiyor. "Ama bu tüm Los Angeles'ın ağzının suyunu akıtmasına ve bir ROSSI kemeri için binlerce dolar harcamasına engel değil."

"Bütün Los Angeles değil," diye mırıldanıyorum çatalımı bir parça daha tavuğa saplayarak.

"Ve sen bunun için çıldırıyorsun. Sierra, bu adam şimdiye kadar bir kadınla herkesin önünde görülmedi! Ve inan bana, bunun herhangi biriyle yatmadığı için olduğundan şüpheliyim-"

"Tamam. Anladım!" Onu durdurdum. Bunu duymama gerek yok. Sürpriz bir şekilde, göğsüme bir şey saplanıyor. Ben analiz edemedim Jenna iç çekerek eğiliyor.

"Ne yapacaksın?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bir yanım bundan mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyor. Ama başka bir yanım..." Düşüncelerim yeni bir Castelli restoranı fikrine geri dönüyor.

Restoranım.

Jenna dirseğiyle beni dürttü. "Neye karar verirsen ver, unutma ki Jenna adında çok iyi bir arkadaşın var ve hayır dersin senin yerini almaktan çekinmez.

Ayrıca evet dersin zaman zaman ROSSI'den hediye almanın da bir sakıncası olmaz."

"Bunu aklımda tutarım," diye kahkaha atıyorum.

Molamız çok erken bitiyor ve ben masalarımı odaklanmaya çalışarak kata geri dönüyorum. Ama havuz alanına doğru yürürken donup kalıyorum. Masalardan birinde oturan, buranın sahibi gibi görünen -ve belki de öyledir- Gaetano Rossi. Elektrikli gözleri gözlerime kilitleniyor ve yemin ederim ateşim birkaç derece düşüyor. Tabii ki o burada.

Yanına gidiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Telefon denen bir şey var. Ürkütücü bir sapık gibi ortaya çıkmak yerine onu kullanabilirsin," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Burada öğle yemeği yemeye karar vermiş gibi görünmeye çalışmanın bir anlamı yok ve o da bunu biliyor. Bana nerede çalıştığımı bildiğini söyledi, bu yüzden benim yüzümden burada olduğunu inkâr etmeye çalışmak aptallık olur. Ve bana aptal bir tip gibi gelmiyor.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kara kaşları birbirine doğru seğiriyor. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Senin için eğlenceli belki. Gevezelik edecek vaktim yok," diye çıkışıyorum, vücudumun onun varlığına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak. Aynı anda hem bu kadar sinir bozucu hem de çekici olabilmesi sinir bozucu. National Geographic'in bana öğrettiği bir şey varsa, o da en güzel hayvanların genellikle en ölümcül olanlar olduğudur. Doğa kesinlikle oyun oynamayı seviyor.

"Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama buraya çene çalmaya gelmedim," diyor, ses tonu ciddi. "Bir karar verdiniz mi?"

"Eğer bu dünyanın gördüğü en romantik teklif değilse," diyorum alaycı bir şekilde, ama yüzü buz gibi. *Lanet olsun, tamam.* "Sana düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim," diye ekliyorum, sesim sert. Karnımın derinliklerindeki gerginliği, çok gergin bir lastik bant gibi hissedebiliyorum. Bana yaptığı şeyden nefret ediyorum.

"Düşünecek pek bir şey yok. Senin paraya ihtiyacın var. Benim de arkadaşlığa ihtiyacım var. İkimiz de yetişkiniz. Bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getirmeyelim." Gözlerini gözlerime dikeyyor ve kızgın mı, eğleniyor mu yoksa tamamen başka bir şey mi söylüyor anlayamıyorum.

Gözlerimi ona dikeyorum. "Gerçekten buraya gelip bana para fırlatabileceğini ve benim de evet diyeceğimi mi sanıyorsun? Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini işte böyle anlıyorum."

"Öğrendiğimiz kadarıyla yeterince biliyorum," diyor, bakışları üzerimde geziniyor, kendimi açıkta ve küçük hissetmeme neden oluyor. "Bu işin seni borç içinde boğulmaktan kurtaran tek şey olduğunu biliyorum. Fazla seçeneğin olmadığını biliyorum. Ve bu anlaşmanın yapabileceğin en iyi anlaşma olduğunu da biliyorum."

Onu tokatlamak istiyorum. Bunun yerine yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Gözleri kararıyor, ama orada da başka bir şeyin titreşimi var. "Belki. Ama aynı zamanda haklıyım."

"Peki, bir şey istiyor musun?" Ellerimi kalçalarımdaya dayayarak soruyorum.

"Pek çok şey istiyorum Sierra." Başını bir santim yana eğiyor, yüzü son derece ciddi. Adımı söyleyiş şekli içime bir elektrik akımı gönderiyor. Bundan kurtulmaya çalışıyorum ama kara gözleri bunu imkânsız kılıyor. Sanki gözlerini bana dokunmak için kullanıyor, bakışları beni bir mengene gibi sarıyor.

"Burada oturabilmek için bir şeyler sipariş etmen gerekiyor." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"O zaman ayakta duracağım," diyor ayağa kalkarken, gözlerim onu takip ediyor ve başımı arkaya eğip ona bakıyorum. Tanrım, adam kocaman. Masanın etrafından dolaşıyor ve tam önümde durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Nefes alıyorum, oryantal ve misk kokusuyla karışık taze bir şeyin yabancı kokusu sistemime giriyor.

Neden bu kadar güzel kokmak zorunda ki?

"İşe geri dönmem gerekiyor. Bana ihtiyacı olan gerçek müşteriler var." Sesimi sabit tutmak gittikçe zorlaşıyor. Cüzdanına uzanmasını ve masaya koymadan önce yüz dolarlık bir banknot çıkarmasını izliyorum.

"Çok zekice." Gözlerimi deviriyorum, dikkat çekmemek için sesimi alçak tutuyorum. "Gerçekten de paranın her şeyin cevabı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Neredeyse her şeyin," diye açıklıyor cüzdanını cebine geri koyarken.

"Peki, uğradığınız için teşekkür ederim. İyi günler dilerim." Gitmek için dönüyorum ama iri eli dirseğıme dolanıyor ve beni geri döndürüyor. *Tekrar.*

"Konuşmamız bitmedi Bayan Castelli," diyor, sesi her zamanki gibi soğuk. Artık Bayan Castelli benim. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve gözlerindeki keskinlik nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Çok sakın ve bu beni rahatsız etmeye başlıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "İşimiz bitti," diye ısrar ediyorum. "Ne demek istediğini anladım. Sana zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Kaybedecek fazla zamanımız yok," diyor, sesi alçalarak.

"Peki ya hayır dersem? İsteddiğini elde etmek için başka bir yol bulacaksın, değil mi? Çünkü senin gibi insanlar böyle yapar."

Çenesi geriliyor ve bir santim öne eğilerek üzerimde yükseliyor. Bu hareket onu daha da yaklaştırıyor, çok yaklaştırıyor ve aniden nefes almakta zorlanıyorum.

"Benim gibi insanlar mı?" diye yineliyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Benim tam olarak ne olduğumu düşünüyorsun Sierra?"

"Soğuk, materyalist, kapitalist ve insanların duygularını hiç umursamayan bir pislik," diye çıkışıyorum ama sesim hafifçe titriyor, yakınlığının beni nasıl etkilediğine, dudaklarındaki ismimin beni nasıl etkilediğine ihanet ediyor.

Gözleri kısılıyor ve çenesini yavaşça kaldırıyor, aşağı bakarken boyu ve varlığı üzerimde beliriyor.

"Ben bunların hepsiyim," diye itiraf ediyor, ses tonu özür dilemez. "Ama bu bir iş, daha fazlası değil."

"Başka bir şey değil mi?" Nefesim kesilmiş gibi konuşmaktan nefret ederek tekrarlıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve beni bu kadar dengesiz, kendimden bu kadar emin hissettirebilmesi çileden çıkarıyor.

"Başka bir şey yok," diye onaylıyor, sesi buz gibi. Artık o kadar yakın ki gözlerindeki koyu mavi lekeleri görebiliyorum ve sözlerindeki soğukluğa rağmen vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Bu kararı neye ihtiyacın olduğuna göre ver, benim hakkımda ne düşündüğüne göre değil."

"Peki ya sana ihtiyacım yoksa?" Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırarak karşı çıkıyorum. Aramızdaki boşluk her geçen saniye daralıyormuş gibi hissediyorum, o okunamayan ifadesiyle bana bakarken nefesi tenime geliyor.

"O zaman hiçbir şey kalmayana kadar her gün didinmeye devam edeceksin," diye cevap veriyor, sesi o kadar alçak ki neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. "Ama ikimiz de istediğinin bu olmadığını biliyoruz. Ama hak ettiğin bu mu?" Kaşları alaycı bir düşünceyle birbirine çarpıyor.

"Ne istediğimi biliyormuş gibi davranma," diyorum ama kelimeler niyet ettiğimden daha zayıf çıkıyor. Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayınca nefesim kesiliyor ve içimde bir sıcaklık dalgası oluşuyor.

"Numara yapmıyorum Sierra," diye mırıldanıyor, sesi karanlık bir vaat gibi. Bir adım daha atarak aradaki mesafeyi tamamen kapatıyor ve aniden gidecek hiçbir yerim olmadan masanın kenarına yapışıyorum. "Her şeyi olduğu gibi görüyorum."

Eli uzanıp saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor ve bu dokunuş içimde bir sarsıntı yaratıyor. Onu itme dürtüsü ile onu daha yakına çekme, bana dokunmasının nasıl bir his olduğunu görme arzusu arasında sıkışıp kalıyorum, zorunluluktan değil ama istekten.

Elini bırakmadan önce parmakları yanağımda bir an oyalanıyor. Ona bakmadan önce bana ne yaptığını görmesine izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Koyu renk gözlerinde ilk kez eğlence ve zafer var. *Kahretsin!* Bütün bunları ona nasıl tepki vereceğimi görmek için yaptı. Bu lanet bir tuzaktı. Ve ben de aptal bir tavşan gibi içine düştüm. *Piç kurusu!*

"Bunun zor olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor, sesi aynı ürpertici tona geri dönüyor. "Zor değil. Önünde duran tek şey sensin."

"İnanılmazsın," diye nefes alıyorum, göğsüne doğru bastırıyorum, aramıza biraz mesafe koymak istiyorum. Bana izin veriyor, ama sadece izin veriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ben pratik biriyim," diye düzeltiyor, sesi sabit. "Ve sen de öyle olmalısın."

Bunu söyleme şekli, sesindeki kesinlik, çığlık atmak istememe neden oluyor. Kendinden o kadar emin ki, hizaya gireceğime o kadar inanmış ki. Varlığı bir fırtına gibi, kaotik ve kaçınılmaz. Ama ona bu zevki tattırmayacağım.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için onu iterek geçiyorum. Gitmek için döndüğümde, sesi beni yolumda durduruyor. "Kararını vermek için pazartesiye kadar vaktin var, Sierra."

Geri döndüm, göğsümde ateş yanıyordu. "Peki ya daha uzun sürerse?" Sesim meydan okumayla doluydu. "Beni hiçbir şeyle tehdit edemezsin."

Bir an için bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Ama sonra gözlerinde bir şey parlıyor, karanlık ve neredeyse... tehlikeli bir şey. Ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, yerini her şeyden çok nefret etmeye başladığım soğuk kayıtsızlığa bıraktı.

"Şu anda yaşadığın hayat," diyor, sesi sessiz ama çelik gibi keskin, "ve ölene kadar böyle yaşamaya devam etme ihtimalin yeterince tehdit edici olmalı."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Söylediklerinin gerçekliği, içimdeki ateşi söndüren buzlu su gibi. Omuzlarımı dikleştiriyorum, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum.

"Sıkı çalışmaktan korkmuyorum Bay Rossi," diyorum, içimde kopan fırtınaya rağmen sesim sabit. "Ben de sizden korkmuyorum."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "O zaman doğru seçimi yapacaksın."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor, omuz omuza olduğumuzda bir an duraklıyor.

"Ne kadar meraklı." Eğiliyor, ikimiz de birbirimize bakmıyoruz. "Görünüşe göre adımı hatırlıyorsun." Ve beni orada öylece bırakarak uzaklaştı,

Kalbim küt küt atıyordu. Bakışlarının ağırlığını, sözlerinin ürpertisini ve söylediklerinin inkar edilemez gerçekliğini hala hissedebiliyorum.

Gitmesine izin verirken, kesin olarak bildiğim bir şey var: ne karar verirsem vereyim, bu onun yüzünden olmayacak. Kendim ve ne istediğim yüzünden olacak. İstediğim şey hayal ettiğimden daha karmaşık gelmeye başlasa bile.

Bölüm Fı ve

~GUY~

İki gün. İki lanet gün.

Beklemeye alışık değilim, hele de böyle bir şey ya da biri için. Restorandaki son konuşmamızdan beri Bayan Castelli sürekli aklımdaydı. Küçük bedeninin üzerime gelmeye hazır hali, gözlerindeki ateş... İçimi kemiriyor, her zamanki odağımı bozuyor. Ve bir cevaba ihtiyacım var.

Ama şu anda Vivian Sinclair ile bir toplantıdayım ve yaklaşan işbirliğimizin detaylarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Mücevher serisi dünyada en çok rağbet görenlerden biri ve markası ile ROSSI arasındaki ortaklık stratejik açıdan mükemmel. Ama bugün, umurumda değil gibi görünüyor. Ve suçlanacak tek bir kişi var: kestane rengi kıvrırcık saçlı ve kalp şeklinde bir yüzü olan minik bir ateş topu.

Vivian kavramsallaştırdığı yeni bir tasarım hakkında gevezelik edip dururken onu zar zor duyabiliyorum. Aklım sürekli Sierra'ya gidiyor. Yüzünü ve ona hayatıyla ilgili gerçeği söylediğimde dudaklarının nasıl gerildiğini görüyorum. Bu kadar karşı koymasını, bu kadar canlı olmasını beklemiyordum. Bilmem için prensipleri olduğunu söylemesine gerek yoktu. Hayatımda hiç böyle bir dirençle karşılaşmamıştım. Ve şimdi, onun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Bu iki gün bana koca bir hafta gibi geldi.

Vivian sandalyesinde kayıyor, bacağı masanın altında benimkine sürtünüyor. Ona bakıyorum, hafif, kasıtlı hareketini fark ediyorum. Toplantı başladığından beri kurnazca flört ediyordu, bu bir süredir yaptığı bir şeydi ama ona hiçbir zaman karşılık vermemiştim. Bugün de farklı değil.

"Guy?" Sesi beni tekrar odaya çekiyor. "Evet," diye

cevap veriyorum, ses tonum düz ve ilgiden yoksun.

"Yeni pazarlama kampanyası hakkında bir fikrin var mı diye sormuştum?" Vivian'ın dudakları, baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir şekilde kıvrılıyor. On beş yaşında olsaydım ve karar vermek için yanlış kafayı kullanıyor olsaydım işe yarayabilirdi.

"Sorun değil," diyorum, detaylandırma zahmetine girmeden. "Ekibin bu konuda ilerlemesini sağlayın."

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi duraksıyor ama ben bir şey söylemeyince boğazını temizleyip devam ediyor. Sandalyemde arkama yaslanıp sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Toplantı biter bitmez ayağa kalkıyorum, gitmesi için sabırsızlanıyorum. Vivian elbette etkileşimi uzatmaya çalışarak oyalanıyor.

"Guy, eğer detayları akşam yemeğinde konuşmak istersen..." diye devam ediyor ve daveti havada asılı bırakıyor.

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum.

"Başka bir şey olursa asistanıma seni aramasını söylerim." Başımın onayladıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp konferans odasından çıkıyorum. Kırmızı boyalı dudaklarının ince bir çizgi halinde birbirine yapıştığını hayal etmek için onu görmeme gerek yok.

Sıraya gir ve hayal kurmaya devam et şekerim. Düşüncelerim zaten başka bir yerde, Sierra'yı görme ve onu bir karar vermeye zorlama ihtiyacıyla tüketilmiş durumda. Bu bekleme oyunu kesinlikle benim için işe yaramıyor.

Koridorda ilerlerken Richard'ın diğer yönden yaklaştığını görüyorum. *Lanet sülük.* Onu görmek kanımı donduruyor. ROSSI'nin etrafını bir akbaba gibi kokluyor, herhangi bir zayıflık belirtisi bekliyor. Benim olanı istiyor ve onu alabileceğini düşünmesi bile dişlerimi kenetlemeye yetiyor.

"Guy," diyor Richard, sesinden sahte bir dostluk sızıyor. "Dick,"

diye cevap veriyorum, ses tonum ona attığım bakış kadar buz

gibi.

Gözlerindeki yırtıcı parıltıyı maskeleyemeye çalışarak yanıma geliyor.

"Son konuşmamızı düşünüyordum," diye başlıyor, sesi sanki suç ortağıymışız gibi alçak. "Biliyorsunuz, bir şeyin üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olduğunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok. ROSSI tecrübeli bir liderlikten faydalanabilir."

"Gayet iyi idare ediyorum," diyerek sözünü kestim ve yüzünü ona dönerek durdum. "Bu binaya adım attığım günden beri hallediyorum ve halletmeye de devam edeceğim. Eğer bir devralma arıyorsanız, zamanınızı boşa harcıyorsunuz." En iyi günlerimde bile pek hoşgörölü biri değılimdir ama itiraf etmeliyim ki son birkaç gündür daha da gerginim.

Richard'ın gülümsemesi bir anlığına da olsa kırılıyor. "Ben sadece bir çözüm öneriyorum Guy. Herkesin yararına olabilecek bir çözüm. Sen de dahil."

"Senin çözümlerine ihtiyacım yok," diyorum, sesim alçak, insanların geri çekilmesini sağlayan türden bir tehditle dolu. "ROSSI için en iyisinin ne olduğunu söylemene de ihtiyacım yok."

Richard bir adım geri atıyor, kendine güveni sarsılıyor. "Hata yapıyorsun."

"Bunu sadece zaman gösterecek," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Yarım ağızla bir şeyler gevelediğini duyuyorum ama ben çoktan uzaklaşmış oluyorum. Şu anda önemli olan tek şeye, Sierra'ya odaklanıyorum. Evet demesine ihtiyacım var, böylece Richard ve onun gibi sülüklerle işim sonsuza dek bitecek. Bu belirsizliğe son vermeli ve kabul etmesini sağlamalıyım.

Arabamdan dışarı adımımı attığımda akşam havası nemle yoğunlaşıyor ve sokak lambalarının zayıf parıltısı neredeyse boş olan otoparka uzun gölgeler düşürüyor. Restoran hâlâ hareketli ama Sierra'nın vardiyası bitmiş olmalı. Ufak tefek bedeninin otoparkta İsa'ya doğru ilerlediğini görüyorum! Yaklaşmakta olduğu arabayı görüyorum; boyası dökülmüş, tamponu ezik, eski püskü bir sedan.

Bu şeyin hala çalışıyor olması bir mucize.

Yürümesini ve anahtarları bulmak için çantasını karıştırmasını izlerken yoluma devam ediyorum. Saçları her adımda sallanıyor, yumuşak dalgalar loş ışığı yakalıyor. Onu görmek, bu mesafeden bile, bana kelimelere dökemediğim bir şey yapıyor. İlkel bir şey.

Adımlarımı hızlandırıyorum, ayak seslerim asfaltta sessizleşiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Kimse sizi ölüm tuzağınıza kadar götürmeyi teklif etmedi mi Bayan Castelli?" dediğimde neredeyse ona yaklaşmışım.

İrkiliyor, vücudu sarsılarak bana doğru dönüyor, gözleri irileşiyor ve hızlı hızlı nefes alıyor.

Ellerimi ceplerime sokarak, "Herhangi biri size doğru yürüyebilir ve siz farkına bile varmazsınız," diye ekliyorum. Bir an için far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyor, ama çabucak soğukkanlılığını geri kazanıyor, omurgasını dikleştiriyor ve çenesini bana doğru eğiyor.

"Ve ne yapacaksın, beni kaçırarak mısın?" diye soruyor, sesi beklediğimden daha istikrarlı, ama bir kenar var, ona ihanet eden bir titreme. *Aklıma bir şey getirme bebeğim.* "Senin küçümsemen olmadan da kendimi idare edebilecek durumdayım," diye ekliyor.

Yavaşça yaklaşıyorum, onu dikkatle izliyorum ve tepkisini ölçüyorum. Nefesi kesiliyor, çok az, ama bu yeterli. Restoranda bana nasıl tepki verdiğini, yaklaştığımda gözlerinin nasıl büyüdüğünü, sesinin nasıl titrediğini hatırlıyorum. Şimdi kendinden emin görünmeye çalışıyor ama ben daha iyi biliyorum. Ona ne yaptığımı biliyorum. Ve bunu sonuna kadar kullanmayı planlıyorum.

"Yine de demek istediğim hâlâ geçerli," diyorum usulca, sesim alçak, neredeyse bir mırıltı, aramızdaki mesafeyi daha da kapatırken.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye soruyor, bana bakmak için başını geriye doğru eğerken çenesini kaldırarak beni işaret ediyor.

Tanrım, çok güzel bir kadın.

"Ben sabırlı bir adam değilim Sierra. Bir cevaba ihtiyacım var." Bir adım daha ileri.

Yerinde durmaya çalışıyor, ama ellerinin nasıl yumruk olup iki yanında kenetlendiğini ve göğsünün nasıl biraz fazla hızlı inip kalktığını görebiliyorum. İşte bu kadar. Bana ne kadar kayıtsız *olmadığını* göster.

"Vermeye hazır olduğumda alacaksın," diyor, sesi keskin ama zırhında bir çatlak var.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, çenesinin kararlı duruşundan dolgun dudaklarının kıvrımına, vücudunun kaçmaya hazırmış gibi gergin oluşuna kadar. Elektrik yüklü bir tel gibi ve ben onu ateşleyen kişi olmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Pazartesiye kadar beni karanlıkta mı tutmak istiyorsun?" Başımı yana eğiyorum.

"Elimden gelirse daha da uzun süre. Ama geceleri lanet bir ucube gibi beni takip etmeni engelleyecek her şeyi yaparım." Bir eliyle çantasının askısını tutuyor, diğer eli ise yanında kenetlenmiş durumda. *Lanet bir ucube.* Komik kelimeler kullanıyor.

"Birinin sizi takip etmesi için gece olması gerekmiyor Bayan Castelli," diyorum bir adım daha yaklaşarak. *Ben olduğum için şanslısın.* "Bu sizi korkutuyor mu?" Sesimi alçaltıyorum.

Gözleri bir şeyle titriyor -korku, öfke, arzu, belki de üçü birden- ama geri adım atmıyor.

"Sana zaten söyledim, senden korkmuyorum," diye yalan söylüyor, kelimeler çok hızlı, çok güçlü bir şekilde çıkıyor.

Onun kabadayılığına gülümseme isteğime karşı koyuyorum, yüzümü soğukkanlı tutuyorum.

"Hayır mı?" Hafifçe eğilerek soruyorum, nefesinin tekrar kesilmesine yetecek kadar. "O zaman neden kaçmaya hazır gibi görünüyorsun?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve içinde süren savaşı görebiliyorum; kaçmak istemekle kaçmak arasında gidip geliyor.

ve bana karşı hissettiği inkar edilemez çekim. Elimden gelen her şekilde kullanacağım bir çekim. Öyle de yapıyorum.

Eğildim, dudaklarım neredeyse kulağına değecekti. "Yaparsan seni yakalamayacağımı sanma," diye mırıldanıyorum, göğsünün hızla inip kalkışını ve narin boğazında hızlanan nabzını izliyorum. Hemen hayır diyebilirdi. Beni gördüğü anda siktirip gitmemi söyleyebilir ve arabasına binebilirdi. Ama yapmadı. Bu yüzden onu ne kadar zorlayabileceğimi memnuniyetle göreceğim.

"Beni evet demem için korkutabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Aslında tam tersini yapıyorsun," diyor ama sesi benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi geliyor.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde geri adım atıyorum, ona nefes alması ve düşünmesi için bir an veriyorum. Ama bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Bu görüntüyü sürdürmek için çok çabalıyor ama ben yavaş yavaş, kelime kelime onu kırıyorum.

Elimi cebime atıp kartvizitimi çıkarıyorum.

"Düşündüğünüzün aksine, buraya sizi korkutmak ya da kaçırmak için gelmedim Bayan Castelli. Kararınızı verdikten sonra benimle iletişime geçmeniz için size bir yol göstermek için buradayım."

Yalan, yalan, yalan. Aklıma numaramın onda olmadığı geldi, o yüzden bu şansı ona vermek için kullanıyorum. Kartvizitimi işaret parmağımla orta parmağım arasında tutuyorum ve hızlıca açık çantasına atıyorum. Onda bir tane olduğundan şüpheliyim, bu yüzden onunkini sormaya zahmet etmiyorum. Gözleri kartı takip ettikten sonra dar ve temkinli bir şekilde benimkine dönüyor.

"Buna itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyacın var," diye fısıldıyorum. "Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, kendi kazdığın çukurdan çıkman için sana bir çıkış yolu sunan tek kişi benim."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum; haklı olduğumu bilen yanı, teslim olmayı reddeden yanıyla savaşıyor. Gözlerini bana daha da dikeyor, gözlerindeki ateş yeniden alevleniyor. Hangi tarafın kazandığını zaten biliyorum.

"Cehenneme kadar yolunuz var Bay Rossi," diyor sonunda, sesi meydan okumayla dolu.

Siktir! Sözleri doğrudan sikime doğru ilerliyor. Bacaklarım beni ona yaklaştırmak, az önce yarattığım boşluğu kapatmak ve ona memnuniyetle vereceğim cehennemin tadına bakmasına izin vermek için kaşınıyor. Ama onu bugünlük yeterince zorladım. Küçük bebeğimin çatlamasını istemiyorum. İstemiyorum. Henüz değil. Henüz değil.

"Pazartesi görüşürüz Bayan Castelli," diyerek geri adım atıyor ve topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Uzaklaşıyorum ama gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyorum. Hâlâ orada durduğunu, gidişimi izlediğini, az önce olanları sindirmeye çalıştığını anlamak için arkama bakmama gerek yok. Ve hiç şüphesiz biliyorum ki, eğer cehenneme gidiyorsam, onu da yanımda götüreceğim.

Bölüm S xI

~SIERRA~

Öğle yemeği telaşı tüm hızıyla devam ediyor ve ben masalar arasında mekik dokuyor, tabakları dengeliyor ve içecekleri tamamen otomatik pilotta dolduruyorum. Müşterilerin konuşmaları, çatal bıçak sesleri ve restoranın fon müziğinin uğultusu dikkatimi toplamam için yeterli olmalı. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir şey var, bir kişi.
-Düşünmeden duramıyorum.

Gaetano Rossi.

Sadece adı bile tüylerimi diken diken ediyor ve bu iyi bir şey değil. Belki biraz iyi türden, ama çoğunlukla çileden çıkarıcı, çıldırtıcı türden. Soğuk, sert gözleri, dün gece otoparkta üzerime dikilmesi ve beni etkilediğini bildiği için kendini beğenmiş bir tavır takınması... Hepsi zihnimde dönüp duruyor. Siparişleri almaya ve müşterilerin mutlu olduğundan emin olmaya konsantre olmalıydım,

Ama onun yerine dün geceki her kelimeyi, her bakışı, her lanet şeyi tekrar ediyorum.

Yedinci masaya zoraki bir gülümsemeyle yaklaşıyorum, onun düşüncelerinden kurtulmaya çalışıyorum. Orada oturan çift dikkatimin dağıldığını fark etmiyor. İnsanlar nadiren fark eder. Siparişlerini alıyorum, sanki gerçekten oradaymışım gibi başımı sallıyorum ama aslında tek düşünebildiğim Gaetano'nun saçma talebi ve tüm bu durumun kafamı ne kadar karıştırdığını biliyormuş gibi bana bakışı.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" Çifte soruyorum, sesim biraz fazla neşeli.

Başlarını sallıyorlar ve ben de mutfağa dönüyorum, zihnim hâlâ sisler içinde. Diğer masaların yanından geçerken mutlu çiftlere, ailelere ve hayatlarını umursamadan sürdüren insanlara göz ucuyla bakıyorum. Bu arada, çılgın teklifini kabul etmekten başka seçeneğim olmadığından emin olmaya kararlı görünen bir adamla bu çarpık oyunda sıkışıp kaldım.

Mutfaka döndüğümde bir tepsi alıp tabakları doldurmaya başlıyorum. Jenna tezgahın diğer ucundan bana yan gözle bakıyor.

"İyi misin Sierra? Sabahtan beri dalgınsın."

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Düşünmeden edemiyorum... bilirsin işte. Bir yolunu bulacağım." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Yarın bir şeyler içmeye gelmemi ister misin? Bugün izin günümüz, böylece her şeyi inceleyebiliriz," diyor tepsiye birkaç içki koyarken.

"Bu iyi olur," diyorum dürüstçe.

"Çok doğru." Yanımdan geçip yakındaki bir masaya doğru yürürken kıkırdıyor.

Vardiyamın geri kalanını onu düşünmeden geçirmeye kararlı bir şekilde yere geri dönüyorum. Ama oturduğu masaya yaklaştığımda, yüzünün görüntüsü ve sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakışı düşüncelerimi yeniden işgal ediyor.

Sanki burada, tam arkamda duruyor, kulağıma fısıldıyor ve bana vermem gereken imkânsız kararı hatırlatıyor.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum ama faydası yok. Kafamın içinde ve ne yaparsam yapayım onu çıkaramıyorum.

Zor müşterilerden payıma düşeni aldım. Sırf önlük giyiyorum ve elimde not defteri var diye bana pislikmişim gibi davranabileceklerini düşünen insanlarla. Ama bugün, turnayı gözünden vurmuş gibiyim.

Bir kadın sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, üzerine sinmiş parfüm gibi bir üstünlük havası vardı. Çok zarif, buna şüphe yok. Tepeden tırnağa

Mükemmel şekillendirilmiş saçlarından, başını her çevirişinde ışığı yakalayan ışıltılı mücevherlerine kadar lüks. Bilmesem önemli biri olduğunu düşüneneğim.

Her zamanki kibar gülümsememi sunarak masasına yaklaştım. "İyi günler hanımefendi. Başlangıç olarak size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Bana bakmadı bile. Gözleri telefonuna yapışmış, parmakları sanki dünyadaki tek önemli şey oymuş gibi ekrana vuruyor. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek bekliyorum ama o sanki ben görünmezmişim gibi yazmaya ve kaydırmaya devam ediyor.

"Affedersiniz, hanımefendi?" Sesimi biraz daha sertleştirerek tekrar deniyorum.

Sonunda başını kaldırıp bakıyor, ama bu her şeyden çok gözlerinin küçümseyici bir hareketinden ibaret. Ağzını açtığı anda tüm zarafet yanılsamaları paramparça oluyor.

"Hazır değilim," diye tersliyor, kelimeler havayı bir kırbaç gibi kesiyor.

Boğazımda yükselen öfkeyi yutuyorum ve geri çekilerek ona biraz alan açıyorum. Ama uzaklaşırken, telefonuyla konuşurkenki keskin ve küçümseyici sesini hâlâ duyabiliyorum.

"Toplantıyı bu şekilde yeniden planlayabileceğini düşünmesi kesinlikle çok saçma," diye homurdanıyor. "Yıllardır bu işbirliğini yapmaya çalışıyorum. Tüm mücevher serisi hazır ve o sadece-" Bir an duraksıyor. "Ne yapmak

Yani bazı parçaları beğenmedi mi? Sadece işini yap ve bana onunla başka bir görüşme ayarla."

Orada durup yan masadaki bir şeyle meşgulmüş gibi davranıyorum ama aslında siparişini alabilmek için konuşmasını bitirmesini bekliyorum. Ama o bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Konuşmasına devam ediyor, "büyük işbirliğinden" ve diğer herkesin ondan ne *kadar* aşağı olduğundan bahsederken sesi kibirle damlıyor. Kendini bu kadar önemli görmesine sinirlenmeli miyim yoksa eğlenmeli miyim bilemiyorum ama her iki durumda da soğukkanlılığımı korumak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından aramayı sonlandırıyor ve telefonunu tasarım çantasına atıyor. Bir nefes alıyorum ve siparişini almaya hazır bir şekilde öne çıkıyorum.

"Sipariş vermeye hazır mısınız hanımefendi?" Ses tonumu olabildiğince nötr tutarak soruyorum.

Soruyu kabul bile etmedi. Bunun yerine, sanki etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinekmişim gibi elini umursamazca sallıyor.

"Henüz değil," diyor sinirli bir şekilde. "Sadece... ben hazır olana kadar git."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak göz kırpmıyorum.

"Elbette," demeyi başarıyorum, daha çok felç geçiriyormuşum gibi görüldüğünden emin **olduğum** bir gülümsemeyi zorlayarak. Gitmek için döndüm, ama o

tutum ağızımda kötü bir tat gibi kalıyor.

Tezgâha döndüğümde, hayal kırıklığını üzerimden atmaya çalışarak kenara tutunuyorum. Odanın öbür ucundan Jenna'yla göz göze geliyorum ve bir an için ondan işi devralmasını istemeyi düşünüyorum. Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"İyi misin?" Jenna kaşlarını kaldırarak yanıma geliyor.

Onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, sadece gerçek bir iş parçasıyla uğraşıyorum."

Jenna sırtıyor. "Kulübe hoş geldin. Benim halletmemi ister misin?"

Cazip gelse de başımı sallıyorum. "Hayır, sorun değil. Ben hallederim."

"Tamam, ama fikrini değiştirirsen..." Başka bir masaya gitmeden önce teklifi havada asılı bırakıyor.

Derin bir nefes alıp doğruluyorum ve bunun sadece başka bir gün, başka bir müşteri olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bir nefes daha alıp masasına bir kez daha yaklaşıyorum, bunu akıl sağlığımı koruyarak atlatmaya kararlıyım.

"Hanımefendi, hazırsanız siparişinizi şimdi almaktan mutluluk duyarım."

Telefonundan başını kaldırdı, gözlerinde daha önce olmayan bir keskinlik vardı.

"Sana gitmeni ve ben hazır olana kadar beklemeni söylemedim mi?" Sesi buz gibi, soğuk ve kesici, sadece yakındaki masalardan başları çevirmeye yetecek kadar yüksek.

"Özür dilerim hanımefendi. Sadece sizinle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum." Parmaklarım elimdeki not defterini sıkıca kavırıyor.

Alay ediyor, mükemmel manikürlü tırnakları masaya vuruyor, sanki değerli vaktini boşa harcadığım saniyeleri sayıyormuş gibi.

"Hazır olduğumda hazır olacağım. Ve buradaki servisin ne kadar kötü olduğunu fark etmediğimi sanma. Belki de daha az zaman harcıyıp işini yaparsan işler daha düzgün yürür."

Çenem sıkıştı ve ağızımdan kaçmak üzere olan cevabı yutmak için kendimi zorladım. "Elbette hanımefendi. Size bir dakika daha vereceğim."

Ama gitmek için döndüğümde keskin bir sesle beni durduruyor. "Bekleyin."

Donup kaldım, yüzümü ona döndüm. "Evet?"

Gözlerini kısıyor, mikroskop altındaymışım gibi hissettiren eleştirel bir bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eteğindeki leke mi?"

Açıkça küçümsemesi karşısında hazırlıksız yakalanarak ona bakıyorum. "Ben... Bu aslında tasarım-"

Sözümü kesiyor ve elini havada küçümseyici bir şekilde sallıyor. "Bahaneleri bir kenara bırak. Bana sadece bir bardak maden suyu getir. Ve soğuk olduğundan emin ol. Ilık suya dayanamam. Bazı temel yeterlilikler bekliyorum."

Not defterini daha da sıkı kavıyorum, kâğıt parmaklarımın altında hafifçe buruşuyor.

"Hemen," diyorum dişlerimi sıkarak, sesimi sabit tutmak için mücadele ederek.

Mutfığa doğru yürürken, bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum. Sanki beni daha da küçümsemek, kendimi küçük ve önemsiz hissettirmek için bir bahane arıyor. En kötüsü de işe yarıyor olması.

Tezgâha döndüğümde bir bardak alıp buz gibi sodayla dolduruyorum ve içimde kabaran öfkeyi soğutmaya çalışıyorum. Ama bardağı ona geri götürdüğümde bana bakmıyor bile. Telefonuna geri dönmüş, bana karşı kullandığı küçümseyici tonda biriyle konuşuyordu.

"Evet, ne kadar meşgul olduğu umurumda değil. Onu ben de arardım ama ona ulaşmak lanet olası başkana ulaşmaktan daha zor," diyor telefonda ve sanki sorunun bir parçasıymışım gibi bana bakıyor.

Orada durup önüne koyduğum suyu kabul etmesini bekliyorum ama elini yine bana doğru sallıyor, teşekkür etmeye bile değmezmişim gibi beni başından savıyor.

"Hanımefendi, yiyecek bir şeyler sipariş etmek ister misiniz?" Profesyonel ses tonumu korumak için kendimi zorlayarak soruyorum.

Sanki sorum bütün gün karşılaştığı en büyük rahatsızlıkmiş gibi derin bir iç çekiyor. "Sanırım ev salatası alacağım. Ve sosun yanında olduğundan emin olun. Ucuz bir lokanta yemeği gibi sırlıslıkla olmasını istemiyorum."

Dilimi ısırarak başımı salladım. "Elbette hanımefendi."

"Ve bir şey daha," diye ekliyor, sesi küçümseme ile damlıyor. "Bu kadar çok gezinmemeye çalış. Bu... itici."

Ona gözlerime ulaşmadığından emin olduğum sıkı bir gülümseme veriyorum. "Anlaşıldı."

Ayrılmak için döndüğümde, telefon görüşmesine devam ettiğini, sandalyesinde arkasına yaslanırken sesinin alçaldığını ve çok rahat görüldüğünü görüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar zor davrandığını bilmiyorum."

Uzaklaşıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor. Bu iş hiçbir zaman göz kamaştırıcı olmadı ama bugün özellikle ruh emici hissettiriyor. Ve tek düşünebildiğim, çekip gitmenin, oracıkta istifa etmenin ve asla arkama bakmamanın ne kadar kolay olacağı. Ama yapamam. Evde biriken faturalar, hastane ödemeleri ve sürekli ayakta kalma mücadelesiyle olmaz.

Hayır, burada sıkışıp kaldım, en azından şimdilik. Ve onun gibi insanlara, acımasız sözlerine ve küçümseyici bakışlarına katlanmak zorundayım, çünkü tek seçeneğim bu.

Ama onlar mutfakta salatasını hazırlarken, düşüncelerim Gaetano Rossi'ye geri dönüyor. Teklifine. Ve ilk kez

Bu karmaşadan başka bir çıkış yolu olup olmadığını merak ediyorum.

Ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve Poppy'nin tasmaı beni karşılamaya gelirken usulca şingirdiyor.

"Hey, Poppy," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma almak için eğiliyorum. Onu yere bırakıp ayakkabılarımı tekmelemeden önce başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Poppy'nin arkadaşlığında bulduğum anlık huzur, gözlerim mutfak tezgahında bekleyen fatura yığınınca kayboluyor. Onları görünce göğsüme ağır bir yük çöküyor ve kalbimi bir mengene gibi sıkıyor. Birkaç gündür onları görmezden geliyordum. Yanlarına gidip ilk zarfı elime aldığımda omuzlarım çöküyor. Yırtıp açıyorum, içindekileri çıkarırken parmaklarım hafifçe titriyor. Hastane faturaları. Büyükannemin tıbbi bakımının maliyeti sarsıcıydı ve o ölmüş olsa da borç hala her adımına musallat olan bir hayalet gibi duruyor.

Diğer faturaları -elektrik, su, vergi- gözden geçiriyorum; her biri borcuma kıyasla ne kadar az kazandığımı hatırlatıyor. Rakamlar gözlerimin önünde yüzüyor, hayal kırıklığı gözyaşlarım akarken bulanıklaşıyor. Restoranda canımı dişime takarak çalışıyorum ama yetmiyor. Hiçbir zaman yetmiyor.

Poppy sıkıntımı hissederek bacağıma sokuluyor, ben de titrek bir gülümsemeye idare ediyorum.

"Ben iyiyim kızım," diyorum, ama kelimeler bana bile boş geliyor. Faturaları tezgâha geri koyuyorum ve buzdolabına gidip bir sürahi buzlu çay çıkarıyorum. Kendime bir bardak dolduruyorum, buz dibe vurdukça usulca çınlıyor.

Elimde bardakla arka bahçeye çıkıyorum, akşam güneşi küçük yeşil alanın üzerinde altın bir parıltı yaratıyor. Hava ılık, açan çiçeklerin kokusu esintiye karışıyor. Bir sandalyeye yerleşiyorum, ben buzlu çayı yudumlarken Poppy kucağıma atlıyor. Soğuk sıvı kuru boğazımı rahatlatıyor ama içimde çalkalanan kargaşayı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Düşüncelerim hiç beklenmedik bir şekilde ona kayıyor. Soğuk, yoğun bakışlarını, kokusunu ve vücudunun benimkinin üzerinde nasıl yükseldiğini hatırlıyorum, tehditkâr ve karanlık. Derimin altına girmeyi nasıl başardığından, sözlerinin savunmamı sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi nasıl kestiğinden nefret ediyorum. Ama bunun için ondan ne kadar nefret etsem de, haklı olduğunu biliyorum.

Doğru kararı ver. Bu sözler zihnimde yankılanıyor ve beraberinde yeni bir suçluluk ve çaresizlik dalgası getiriyor. Kabul etmek istemiyorum ama gerçek apaçık ortada: Bu şekilde devam edemem. Borç içinde boğuluyorum, ay sonunu getirmek için mücadele ediyorum ve her gün kaybedilmiş bir savaş gibi geliyor. Restoran, faturalar ve sürekli endişe - hepsi çok fazla.

Bardağımdaki buzı döndürerek küplerin kehribar rengi sıvının içinde yavaşça dönmesini izliyorum. Rossi'nin şartlarını kabul etmek, gururumdan vazgeçmek ve savunduğum her şeye ters düşen bir anlaşılmaya girmek anlamına geliyor. Ama aynı zamanda kendim için bir geleceği güvence altına almak, borçları ödemek ve nihayet bu boğucu yükten kurtulmak anlamına da geliyor.

Poppy kucağımda kayıyor, geniş ve güven dolu gözlerle bana bakıyor. Kürkünü dalgınca okşuyorum, zihnim hala dönüyor. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve ilerlemenin tek yolu atlamakmış gibi geliyor. Gaetano Rossi'ye bağlı olma, onunla birlikte yaşama, onun için önemli biri gibi davranma fikri dayanılmaz. Ama daha da dayanılmaz olan, bu sonsuz mücadeleye devam etme, asla ilerleyememe, bir daha asla rahat nefes alamama düşüncesidir.

Güneş gökyüzünde alçalıp ufku pembe ve turuncu tonlarına boyarken, sonunda kararımı veriyorum. Nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden tiksiniyorum ama başka bir çıkış yolu da göremiyorum.

Derin bir iç çekerek buzlu çayımdan son yudumu alıyorum ve bardağı bir kenara bırakıyorum.

"Pekala, Poppy," diyorum usulca, "görünüşe göre dünyada yükseleceğiz." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor ama göğsüme acımasız bir kararlılık yerleşiyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Yedinci Bölüm

~GUY~

Sandalyemde arkama yaslandım, gözlerim önümde uzanan lanet olası karmaşaya dikildi. Rakamlar yalan söylemiyor ve çok net bir tablo çiziyorlar: Babam pervasız bir aptaldı. Arkasında yıkımın eşiğinde sallanan bir şirket bırakan bir aptal. Yaptığı anlaşmalar ve biriktirdiği borçlar, hepsi geri dönüp beni kıcımdan ısıracak. Ve şimdi, bunu temizlemek zorunda olan benim. Aylardır hasar kontrolü yapıyorum ama çürüme çok derin. ROSSI'yi bundan kurtaracaksam, Sierra Castelli ile anlaşmayı sağlamalıyım. Evet demesine ihtiyacım var.

Raporlara bakıyorum ama aklım başka yerde, son karşılaşmamızı tekrarlıyor. Onun meydan okuyuşu, ateşi, hiç beklemediğim bir şekilde derimin altına işliyor. Onun onayına ihtiyacım olduğu kadar, kendimi işin ötesine geçen nedenlerden dolayı onu isterken buluyorum. Daha önce bir kadına hiç bu kadar takıntılı olmamıştım. Hiç bu kadar büyülenmemiştim. Sierra'da beni çağıran ilkel ve tehlikeli bir şey var. Ve ona sahip olmaya niyetliyim. Ona sahip olmak.

Dahili telefon çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Düğmeye basıyorum, yarı yarıya başka bir rutin güncelleme bekliyorum.

"Ne oldu?" Ses tonum keskin, kelimelerimi sabırsızlık kaplıyor.

"Efendim," Cole'un sesi geliyor. "Burada sizi görmek isteyen bir kadın var."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer yine Vivian'sa, söyle ona-"

"Sierra Castelli," diye araya giriyor, sesi gerginleşiyor. "Onu beklediğinizi söyledi ama planlanmış bir toplantınız yok efendim."

Eğer ROSSI'nin merkezine kadar geldiyse, bunun tek bir anlamı olabilir. Duraklıyorum, yavaş ve memnun bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Demek küçük kedi yavrusu sonunda bana gelmeye karar vermişti.

"Onu içeri al," diye emrediyorum, sesim alçak, yırtıcı bir gürültüye dönüşüyor.

Sandalyemi kapıya bakacak şekilde çevirirken, beklentinin içimde sımsıkı düğümlendiğini hissediyorum. Kapı açıldığında Sierra içeri giriyor ve dünya sadece ona dar geliyor gibi görünüyor. Havadaki gerginliğe rağmen çenesini dik tutarak sessiz bir kararlılığın resmini çiziyor. Sakin görünmeye çalışıyor ama ben onun içini görebiliyorum; gergin, boyundan büyük işlere kalkışıyor. Yine de gözlerinde beni pervane gibi kendine çeken o meydan okuma kıvılcımı var.

Yine yıpranmış kıyafetler giymiş. Ama tek düşünebildiğim, istediğimi yaptıktan sonra nasıl görüneceği. Onu ROSSI'nin sunduğu en iyi şeylerle sardığımda. Onu tamamen benim olan bir şeye dönüştürdüğümde. Bu düşünce içimde bir heyecan yaratıyor, hissetmeye alışık olmadığım bir heyecan.

Sandalyemden kalktım, masanın etrafında dönerken acele etmiyordum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Bayan Castelli," diye selamlıyorum onu, sesim pürüzsüz, koyu kadife gibi. "Sanırım kararınızı verdiniz?"

Bakışları keskinleşiyor ve omuzlarını dikleştirerek bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor.

"Yapacağım," diyor, sesi güçlü, ama içinde hafif bir titreme yakalıyorum. *Merhaba'ya ne oldu?* Hiç vakit kaybetmiyor. "Şartları kabul ediyorum."

Kabulünün tadını çıkarmak için kendime bir an izin veriyorum. Gülümsemesem de ağzımın kenarları seğiriyor. Ona bir adım daha yaklaşırken kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyorum. Geri çekilmiyor ama duruşundaki gerginliği, ayaklarını dik tutmak için nasıl mücadele ettiğini görebiliyorum. İhtimallerin kendisine karşı olduğunu bilse bile o bir savaşçı.

"Bu kadar suratsız olmayın Bayan Castelli," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve daha karanlık bir şeyle kenarlı. Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Birlikte çok zaman geçireceğiz. Buna alışmanı öneririm."

Gözleri kısılıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu savunma amaçlı bir hareket ama aynı zamanda göğüslerini görmezden gelinemeyecek şekilde yukarı kaldırıyor. Kontrolü elinde tutmaya çalıştığını söyleyebilirim ama eli ayağı kayıyor.

"Ya biraz ayak sürümeye karar verirsem?" diye çıkışıyor ama sesinde bir titreme, bir belirsizlik titreşimi var.

"Bir şeyleri sürüklemek istediğin için burada olduğunu sanmıyorum." Başımı yana eğiyorum. "Rol yapmayı kesebilirsin."

"Fikrimi değiştirtme bana." Beni uyarmak istercesine başını bir kez sallıyor. *Sevimli küçük şey.*

Başımı eğiyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye cevap veriyorum, ses tonum ipeksi bir meydan okuma. Bir adım daha atıyorum, parmak ucuna geliyoruz ama kesinlikle göz göze gelmiyoruz.

Nefesi kesiliyor. Benden etkileniyor ve bundan nefret ediyor. Ama bu konuda hiçbir şey yapamamaktan nefret ettiği kadar değil.

"Hadi başlayalım," diyor, sesi buz gibi, ama bakışlarının dudaklarıma kayışını yakalıyorum.

"Memnuniyetle," diyorum, sesim olacakların vaadiyle kalınlaşıyor. Masama dönüp dahili telefondaki bir düğmeye basıyorum. "Cole, Bay Morris'in birkaç gün önce getirdiği evrakları getir." Bu sonucu bekliyordum, bu yüzden Brendan ve avukatıma sözleşme üzerinde birlikte çalışmalarını söyledim. Tahminlerimde asla yanılmam.

Telefonu kapatıp Sierra'ya dönüyorum, bakışlarım kasıtlı bir yavaşlıkla onun üzerinde geziniyor.

Kapı yavaşça açılıyor ve Cole elinde hızla masama yerleştirdiği bir dosyayla içeri giriyor. Kanepenin yanında kıpırdamadan duran Sierra'ya bakıyorum, gözleri bir kaçış yolu arar gibi etrafta geziniyor. Duruşundaki tedirginliği, ellerini iki yanında sıkıp açışını görebiliyorum.

"Teşekkür ederim Cole. Bizi yalnız bırak," diye emrediyorum, başını sallayıp kapıya doğru yönelirken ses tonumda bir parça eğlence var.

Kâğıtları masanın üzerine koyduktan sonra Sierra'ya oturmasını işaret ediyorum. Karşımdaki yüksek arkalı sandalyelerden birine kaymadan önce bir an tereddüt ediyor. Hareketleri temkinli, sanki beni kışkırtabilecek ani hareketler yapmaktan korkuyor gibi.

Belgeleri karıştırmaya başlıyorum, sırtıma dürtüsü her sayfada daha da güçleniyor.

"Şartlar bunlar," diyorum, gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Anlaşmamızı özetleyen bu sözleşmeyi imzalamanız gerekecek. Oldukça basit: Siz nişanlanmayı kabul ediyorsunuz, ben de yönetim kurulu tarafından CEO seçildikten sonra restoranınıza yeni bir yer ve finansal destek sağlanmasını garanti edeceğim."

Sierra öne doğru eğildi, bakışları sanki özgürlüğünün anahtarını taşıyorlarmış gibi kâğıtlara kilitlenmişti. "Benim seçtiğim bir yer mi?"

"Senin seçeceğin bir yer," diye tekrarlıyorum. "Bu basit bir takas. Gerekli olan tek şey bu nişana bağlılığınız. Karşılığında, başarılı olman için ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor, gözlerinde açıkça bir meydan okuma dans ediyor. "Kadınlarla aran o kadar kötü ki, büyükbabanın sana eşlik etmesi için bunu yapması mı gerekiyor?"

Gülümsememek için yanaklarımın içini ısıyorum. Bunun için onu becermek mi yoksa daha fazla şaplak atmak mı istediğimi bilmiyorum.

Daha da yaklaşıyorum, sesim alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Gerçeklerden çok uzaktasınız Bayan Castelli."

"Ah." Geriye yaslandı. "Yani, tam tersi. Belki de onları elde etmekte iyisiniz ama elde tutmakta kötüsünüz, bu yüzden büyükbabanız meseleyi kendi ellerine almak zorunda kaldı."

Yüzümü pasif tutarak bir gülümsemeye daha karşı koyuyorum. *Konuşmaya devam et ve o ağzın seni nereye götüreceğini gör, ufaklık.*

"Aşk hayatıma olan ilginiz gurur verici," diyorum dolmakalemimi alırken, ellerim şimdiden lanet olası kâğıt parçasını imzalamak için kaşınıyor.

"Aşk hayatı abartı gibi görünüyor," diye alay ediyor. Aramızda bir masa olduğunda kendinden bu kadar emin hissetmesine bayılıyorum. Aramızda sadece birkaç santim varken aynı şeyi hissedeceğinden şüpheliyim.

"Ve sen bunu değiştirmeyi mi umuyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, köşeleri biraz yuvarlaklaşıyor.

"Dediğiniz gibi Bay Rossi, bu sadece bir iş meselesi," diyor, sesi bir saniye öncesine göre çok daha nefes nefese geliyor. "O yüzden şu işi bitirelim."

Sözleşmeyi ve bir kalemi ona doğru itiyorum. Kalemi eline aldığı anda parmaklarımız kısa bir süreliğine birbirine değiyor ve içimde bir elektrik çarpması oluyor. Tepkisini fark ettim. Nefesi hafifçe kesiliyor ve gözleri açılıyor.

"Önce bir oku." Önündeki kâğıt parçalarını gösteriyorum. "Okumadığınız bir şeyi imzalamanızı istemiyorum."

"Ne kadar düşüncelisiniz Bay Rossi," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor sayfaları çevirmeye başlarken. Onu izliyorum, okumaya devam ederken dudaklarının aralanması ve nefes alışının hızlanması hoşuma gidiyor.

Sözleşmeyi taradıktan sonra Sierra belgeyi bir çırpıda imzalıyor, hareketleri kasıtlı ama biraz da meydan okumayla karışık.

İşini bitirdiğinde sözleşmeyi alıp imzasını gözden geçiriyorum. Dağınık ve karmakarışık. Onun imzasının yanına hemen kendi imzamı atıyorum ve kalemi bırakıyorum. Tatmin olmuş bir şekilde kâğıtları bir kenara bırakıp ona bakıyorum, bakışlarım sabit.

Ayağa kalkıyor, duruşu sert ve ifadesi kararlı. "Sanırım bundan sonra ne olacağını bana söyleyeceğin yer burası."

"Kesinlikle," diyorum ona katılarak. "Benim evime taşınacaksın. Nişanlandığımızı kamuoyuna duyuracağız ve sen de çeşitli etkinliklerde bana eşlik edeceksin. Bu

tam bir ortaklık olacak, bu yüzden kendini halkın incelemesine hazırlamalısın." Masamın etrafında dolanıyorum, artık aramızda hiçbir şey yokken onun kabadayılığının nasıl dağıldığına bayılıyorum.

Sierra'nın gözleri kısılr. "Peki ya sana eşlik etmeyi reddedersem?"

"Bunu test etmek isteyeceğini sanmıyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum şüpheye yer bırakmıyor. "Az önce ne imzaladığının farkındasınız. Ben boş tehditler savuran biri değilim Bayan Castelli. Eğer anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmezsensiz, hayal edebileceğinizin çok ötesinde sonuçlarla karşılaşacaksınız."

Kalanı için oynarm, ufaklık.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Dudakları gergin bir çizgi halinde kıvrılıyor ama gözlerindeki teslimiyeti görebiliyorum.

"Hep böyle dramatik misin?" diye soruyor, belli ki sinirlerini gizlemeye çalışıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, göz bebeklerinin büyümesi ve göğsünün genişlemesi hoşuma gidiyor.

"Sanırım bunu kendin öğreneceksin." Başımı yana eğiyorum. O geyik gözleriyle bana bakması, altımda sıkışmışken nasıl görüneceklerini hayal etmekten kendimi alıkoymamı gerçekten zorlaştırıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. Artık geri dönüş olmadığını biliyor.

"Gitmekte özgürsün," diyorum, ona alan açmak için geri çekiliyorum, ancak içimdeki her içgüdü onu daha yakına çekmek için çığlık atıyor. "Yarın taşınmana yardım etmesi için birini göndereceğim.

Eşyalarını. Adresinizi asistanıma bırakmanız yeterli. Eşyalarınızı toplamaya başlamanızı öneririm Bayan Castelli."

Bana dik dik bakıyor, çenesi artık tanıdık gelmeye başlayan o meydan okuyan tavrıyla kalkıyor. "Ben hallederim."

Başımı sallıyorum, gitmek için dönmesini izliyorum. Tam kapıya ulaştığında, son bir hamleye daha karşı koyamıyorum. "Seni bırakmamı ister misin?"

Duraksıyor, omzunun üzerinden bakıyor, gözleri keskin. "Benim kendi arabam var."

"Evet, ölüm tuzağı," diyorum, ses tonum küçümseme ile damlıyor. "Bu kadar uzun süre hayatta kalman bir mucize." O boktan arabayı kullanmasını istemiyorum.

Kaskatı kesiliyor, çenesi geriliyor ama yemi yutmuyor. "Senin şansına, ben yaptım. Ve etrafımda parçalanana kadar bunu yapmayı planlıyorum. İyi günler Bay Rossi." Kapıyı açıyor ve başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor, beni ofisimin ortasında bırakıyor, tatlı kokusu dumanlı sarmaşıklar gibi etrafımda dönüp duruyor.

Artık yalnız olduğum için ağzımın kenarlarının yavaş bir gülümsemeye kıvrılmasına izin veriyorum.

Artık benden kaçış yok ufaklık.

Ön kapıdan içeri adımımı atıyorum, cilalı ahşap ve derinin tanıdık kokusu beni sarıyor. Personel şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Crow bekliyor, şık siyah kürkü fuayenin alçak ışığında parıltıyor. Sessiz bir muhafız gibi gözleri keskin ve kulakları dikilmiş bir şekilde bana doğru ilerliyor. Çömelip elimi başının üzerinde gezdiriyorum ve o da bu dokunuşa doğru eğiliyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum. Karga tırıs tırıs uzaklaşıp evin gölgeleri arasında kayboluyor, ben de doğrulup etrafıma bakıyorum.

Bu ev her zaman yalnızlığımın kalesi, kimseyle bir şey paylaşmak zorunda olmadığım bir yer olmuştur. Sierra'nın burada olduğu, bu odalarda dolaştığı düşüncesi tuhaf bir şekilde içimi gerginlikle dolduruyor. Rahatsız edici değil, sadece... yabancı. Daha önce hiç kimseye yer açmak zorunda kalmamıştım, kendi alanımda bir başkasının varlığını düşünmek zorunda kalmamıştım. Bu yüzden tüm çalışanlarım ben eve gelmeden önce ayrılıyor.

Büyük koridorlarda yürüyorum, yatak odasına doğru ilerlerken tek ses antika saatin sessiz tik takları. Onun evimde olması, eşyalarım dokunması, benim alanımda olması... çok saçma geliyor. Ama daha karanlık, daha sahiplenici bir yanım bundan hoşlanıyor.

Yatak odama girdiğimde serin hava tenime değişiyor. Gömleğimi çıkarıp banyoya doğru giderken yere düşmesine izin veriyorum. Aynadaki yansımam bana bakıyor, yüzümde sert bir ifade var. Kendini neye bulaştırdığının farkında değil. Geri çekilmeye çalışırsa, kaçmayı aklından bile geçirirse, üzerine salacağım cehennemi kavrayamaz.

Onu düşünmek, bana o geniş, meydan okuyan gözlerle bakışı, içimde ilkel bir şeyi harekete geçiriyor. İstedığımı elde etmeye alışkınım ve şu anda istediğim şey Sierra. Bugün ofisimde o inatçı çenesini kaldırmış, onu tutmam ve ağzını bana doğru çekmem için yalvarırcasına duruşu.

Duşu açıyorum, kemerimi çözerken suyun ısınmasına izin veriyorum. Onun zihnindeki görüntüsü daha da güçleniyor, daha da canlanıyor. Onu bu odada, önümde dururken, ben ondan her şeyi alırken o cesur yüzünü korumaya çalışırken görebiliyorum. Kendi etrafına ördüğü her duvarı yıkmak, ona hissettirdiklerimden kaçış olmadığını görmesini sağlamak istiyorum. Onun dünyasını alt üst etmek istiyorum.

Duşa girdiğimde, sıcak su üzerimden akarak günün kalıntılarını temizliyor. Ama onun düşüncesini yok etmiyor. Artık derimin altında. Ateşi olduğunu çoktan gösterdi; ne kadar süre yanmaya devam edebileceğini görmek ilginç olacak.

Ne olduğunu anlamadan, su sırtıma vururken, buhar banyoyu doldururken elim aletimin tabanında sıkışıyor. Onu burada, duşumda hayal ediyorum, çıplak vücudu kaygan ve ıslak, gözleri korku ve uyarılma ile geniş. O artık benim, sözleşme şartlarına bağlı ve geri dönüşü yok. Bu düşünce doğrudan sikime bir heyecan gönderiyor, karanlık ve sarhoş edici. Benimki yerine onun küçük yumruğunun beni sarmasının nasıl bir his olacağını hayal ederken elim sertçe yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor. Aşağıya bakıyorum, elimi daha hızlı sikerken sikimin başının kaybolup yeniden ortaya çıkışını izliyorum. Dişi gözlerinin ve dudaklarının görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor. Onu tekrar görmek, kabul ettiği şeyin ağırlığı altında kıvranışını izlemek için sabırsızlanıyorum.

B a ş ı n a geleceklerden haberi yok ama yakında öğrenecek.
Çünkü artık kaçabileceği hiçbir yer yok.

Bölüm E ghtI

~SIERRA~

Jenna bana bir kot pantolon uzatıyor, kumaşı yumuşak ve yıllarca giymekten yıpranmış. Dalgınca katlayıp bavula yerleştiriyorum, aklım bir milyon mil ötede. Dün gece iki saatten fazla uyuyamadım. Yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği kafama dank etmeye başlıyor ve paketlediğim her kıyafetle birlikte midemdeki düğüm daha da sıklaşıyor.

"Yakınlarda yaşadığımı biliyorsun. Çiçekleri sulamaya falan gelirim." Jenna'nın sesi yumuşak ama altındaki endişeyi duyabiliyorum.

"Çok teşekkür ederim." Gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Bu konuda endişelenme. Zaman zaman gelip geceyi burada da geçirebilirim. Evimden biraz olsun uzaklaşmak için her şeyi yaparım." Bir çift şortu katlayıp bavula ekliyor.

"Bu iş bittikten sonra her zaman gelip benimle yaşayabilirsin," diyorum ona bakarak.

"Benimle başa çıkamazsın." Gülüyor.

"*Onunla* yaşamaktan daha kötü olamaz." Omuz silkip bavullardan birinin fermuarını çekiyorum.

İç çekiyor, yanındaki yatağa oturmadan önce gözleriyle yarısı dolu bavulları tarıyor.

"Gerçekten Gaetano Rossi ile yaşayacağına inanamıyorum. Yani, anlıyorum - bu büyük bir fırsat, ama bana anlattığına göre, o... yoğun biri."

Yoğun demek hafif kalır. Onu düşünmek bile midemin düğümlenmesine neden oluyor. Gözleri, varlığı, bana bakışı, sanki geriye ham sinirlerden başka bir şey kalmayana kadar her katmanı sıyrıp atıyormuş gibi. Tehlikeli biri. Bana zarar vereceğini düşündüğümünden değil ama bana hissettirdiklerinden, derimin altına nasıl girdiğinden.

"Biliyorum," diyorum, Jenna'dan çok kendime. "Ama eğer başımı suyun üstünde tutmak istiyorsam, bu benim en iyi seçeneğim."

Jenna ayağa kalkıyor ve dolaba doğru ilerleyerek birkaç giysi daha çıkarıyor. "Peki ya Poppy?" diye soruyor bana bir bluz uzatırken.

"Ben de sana bunu soracaktım." Bluzu ondan alıp dikkatlice katlıyorum, aklıma küçük köpeğim geliyor. "Bir köpekle çıkagelirsem nasıl tepki verir bilmiyorum," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak. "Muhtemelen evinin her yeri şık çizgiler ve

tasarım mobilyalar. Bunu riske atmak istemiyorum, en azından hemen değil. Poppy'yi buraya yerleştikten sonra getireceğim ve buranın nasıl bir yer olduğunu anlayacağım."

Jenna anlayışla başını sallar. "Poppy'nin başımın üstünde yeri var. Bunu biliyorsun," diyor ve yere uzanan Poppy'nin kulaklarının arkasını kaçmak için uzanıyor. Poppy o büyük, güven dolu gözleriyle Jenna'ya bakıyor, ne kadar çok şeyin değişmek üzere olduğundan tamamen habersiz.

"Teşekkür ederim. Her şey için," diyorum usulca, desteğini takdir ederek. Birkaç günlüğüne bile olsa Poppy'den uzak kalma düşüncesi kalbimi sızlatıyor ama düşünebildiğim tek şey bu. "Poppy'yi götürmek istemiyorum, sadece şikayet ettiğinde onu geri getirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Onu getirirsen kovacağından mı korkuyorsun? Bu adam hakkında her konuştuğunda kulağa daha kötü geliyor."

"Sorun o değil. Onu bu işe alıştırmak istiyorum. Oraya gittiğimde onunla konuşacağım ve sonra Poppy'yi getireceğim. Bana ne kadar ölümcül bakışlar atarsa atsın, beni ondan uzak tutmasının hiçbir yolu yok."

Jenna bir an beni izledi, sonra başını salladı, ifadesi yumuşadı. "Aferin kızıma. Eğer sana bir sorun çıkarırsa, beni ararsın. Gelip kilitlerine yapıştırıcı ve havalandırma deliklerine ton balığı koyarım, hiç soru sormadan."

Gülümsüyorum, bu kez gerçek bir gülümseme ve onu kucaklıyorum.

Ayrıldığıımızda Jenna saate baktı. "Şoförünün ne zaman burada olması gerekiyor?"

Telefonuma bakıp saati kontrol ediyorum. "Bir saat içinde birini göndereceğini söyledi. Sanırım zihinsel olarak hazırlanmak için biraz zamanım var." Genç adama telefon numaramı ve adresimi verdim - sanırım adı Cole'du.

"Ya da oturup kahve içebilir ve Bay Uzun Boylu, Esmer ve Serseri'yle yaşamayı nasıl idare edeceğini konuşabiliriz."

"Hadi o zaman." Gülüyorum, gerçi sesim sinirle karışık.

Yarısı dolu bavulu yatağın üzerinde bırakarak mutfağa doğru ilerliyoruz. Ben kahve yaparken Jenna her şeyden bahsediyor, bütün gün biriken endişemi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama kahvemi yudumlarken ve onun söylediklerine başımı sallayarak eşlik ederken bile düşüncelerim ona geri dönüyor. Gözlerine, sesine ve yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeyin kıyısında duruyormuşum gibi hissettirmesine.

Ve sadece bir saat içinde, onun dünyasına adım atıyor olacağım, çıkış yolunu bulup bulamayacağıma dair hiçbir fikrim olmadan.

Telefonumun yumuşak zil sesi Jenna ve benim yerleştığımız rahat ritmi bozuyor. Daha ekrana bakmadan kim olduğunu anladığım için kalbim küt küt atıyor. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum.

"Alo?" Sinirlerim bozulmakla tehdit etse de sesimi dengede tutmaya çalışıyorum.

"Bayan Castelli," Bay Rossi'nin derin sesi yumuşak, buyurgan ve tamamen sakin. "Şoförüm bavullarınızı taşımanıza yardımcı olmak için birazdan orada olacak. Hazır olun."

Ses tonunda soru yok, tereddüde yer yok. Hazır olup olmadığımı sormuyor; hazır olmamı söylüyor. Sertçe yutkunuyorum, ona karşılık verme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Olacağım," demeyi başarıyorum, sesimi olabildiğince sabit tutarak. Ondan başka bir kelime duymadan hat kapanıyor ve beni telefonuma bakarken, nabzım hızla atarken bırakıyor.

Pislik.

"Ne dedi?" Jenna çayını yudumlarken bana dikkatle bakarak soruyor.

"Şoförü yolda," diyorum, titrek bir nefesle telefonumu yere bırakarak. "Oluyor işte."

Jenna bana sempatik bir bakış atıyor, sonra dikkatini odadaki gerginlikten habersiz, ayaklarının dibinde oturan Poppy'ye çeviriyor.

"Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum," diyor ve Poppy'nin başını kaşımak için eğiliyor.

"Yapacağını biliyorum," diye cevap veriyorum, ancak bu suçluluk duygusunun içime saplanmasını engellemiyor. Böyle bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim.

köpeğimi geride bırakmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama yine de böyle bir durumda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonraki yarım saat bir bulanıklık içinde geçti. Jenna ve ben önemli bir şey unutmadığımdan emin olarak eşyalarımı toplamayı bitiriyoruz. Geçen her dakika yüzleşmeye hazır olmadığım bir şey için geri sayım gibi geliyor ama artık geri dönüş yok. Lanet şeyi imzaladım.

Sonunda kapı çaldığında midem bulanıyor. Jenna kapıyı açmaya gitmeden önce bana hızlıca, güven verici bir şekilde sarılıyor. Evin önünden alçak bir ses mırıltısı duyuyorum, sonra da yatak odasına doğru gelen yumuşak ayak sesleri.

"Bayan Castelli?" diyor bir erkek sesi - sakin, profesyonel. Döndüğümde uzun boylu, iyi giyimli, orta yaşlı bir adamın kapıda durduğunu görüyorum, ifadesi kibarca nötr. "Ben Bay Rossi'nin şoförüym. Adım Michael. Bavullarınız ve ihtiyacınız olabilecek diğer her şey için size yardımcı olacağım."

Biraz emin olamayarak başımı salladım.

Durum hakkında ne kadar şey biliyordu?

"Teşekkür ederim. Sadece bu iki bavul ve iki spor çantası var," diyorum ve kapının yanına yerleştirdiğim çantaları işaret ediyorum. Daha fazlasını almak için her zaman geri gelebilirim.

Michael başını sallayarak odaya giriyor ve sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi bavulları ve spor çantalarını kolayca kaldırıyor. "Gidelim mi?"

Jenna bana son bir kez sıkıca sarılıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye kulağıma fısıldıyor. "Çıkarken kapıyı kilitlerim."

"Teşekkürler Jenna," diye fısıldıyorum, onun güveninden güç almaya çalışarak. "İstedğin kadar kalabilirsin. Buzdolabında hâlâ bir sürü yiyecek var. Bozulmalarını istemiyorum."

Geniş ve meraklı gözlerle bizi izleyen Poppy'nin başını öpüyorum. Vedalaştıktan sonra Michael'ı dışarı kadar takip ediyorum. Dışarıda hava ılık, hafif bir esinti sokağı kaplayan ağaçların yapraklarını hışırdatıyor. Michael beni kaldırımın kenarına park edilmiş şık, siyah bir arabaya götürüyor, zenginlik çığlıkları atan türden bir araba. Benim için kapıyı açıyor ve arka koltuğa kayıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Soğuk deri koltuğa yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Yaptığım şeyin gerçekliği göğsüme baskı yapan bir ağırlık gibi hissediyorum, midemdeki düğüm gittikçe daha sıkı bükülüyor ve net düşünmemi zorlaştırıyor. Şehir bulanık bir şekilde geçerken pencereden dışarı bakıyorum, zihnim sorular ve şüphelerle dönüyor.

"Ne zamandır Bay Rossi için çalışıyorsunuz?" Kendi düşüncelerimden uzaklaşmak için soruyorum.

Michael dikiz aynasından bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Çok uzun zamandır," diye basitçe yanıtlıyor.

"Her zaman bu kadar gergin midir?" Soru ben durduramadan ağızımdan kaçıyor ve hemen pişman oluyorum. Şoföründen Rossi hakkında gerçek bir fikir edinemeyecektim.

Ama Michael sadece küçük, neredeyse belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bay Rossi çok... azimli biri," diyor diplomatik bir şekilde. "Odaklanmış."

Bunu söylemenin bir yolu bu. Bir diğeri de korkunç derecede tek fikirli olduğunu söylemek olabilir. Gözünü bir şeye dikti mi, ondan kaçış yok.

"Onun için çalışmaktan mutlu musun?" Yine çok fazla olabilecek bir soru.

"Kesinlikle. Daha iyi bir patron isteyemezdim." Michael dikiz aynasından sıcak gözlerle bana bakıyor.

Rossi bunu söylemesi için beynini mi yıkadı?

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor, şehir yerini daha sessiz, daha seçkin mahallelere bırakıyor. Evler büyüyor, daha aralıklı hale geliyor ve sonunda dolambaçlı bir tepeye tırmanmaya başlıyoruz. Yolun her kıvrımında kalbim daha çok çarpıyor, içimde beklenti ve endişe savaşıyor.

Nihayet tepeye vardığımızda nefesim boğazımda düğümleniyor. Rossi'nin evi -daha doğrusu malikanesi- tepenin kenarında bir kralın krallığını seyrettiği bir saray gibi tünemiş, geniş ve görkemli bir şekilde ortaya çıkıyor. Araba yolu uzun ve mükemmel bakımlı çitlerle kaplı, birinin evinden çok beş yıldızlı bir otelin önü gibi görünen büyük bir girişe çıkıyor.

Michael arabayı girişte yumuşak bir şekilde durduruyor ve kapımı açmak için dışarı adım attığımda sinirlerimin sarsıldığını hissediyorum. Malikâneye bakıyorum, zihnim malikânenin büyüklüğünü kavramakta zorlanıyor.

bunun. *Burada mı yaşayacağım?* Tamamen farklı bir dünyaya, kesinlikle ait olmadığım bir dünyaya adım atıyormuşum gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve arabadan dışarı adım atıyorum, dizlerim hafifçe titriyor.

Michael bagajdan bavullarımı alıyor ve o bunu yaparken malikanenin ön kapıları açılıyor. Rossi dışarı adım attığında nefesim kesiliyor, varlığı her zamanki gibi hükmedici. Gıcır gıcır, özel dikim bir takım elbise giymiş, koyu renk kumaşı geniş omuzlarını ve uzun bacaklarını sarıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, keskin ve değerlendirci, ve o tanıdık elektrik çarpması içimden fırlıyor.

"Sierra," diyor, yaklaşırken sesi ipek kadar yumuşak. "Evime hoş geldin."

"Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum, ses tonumu olabildiğince arkadaşça tutmaya karar veriyorum. Ne de olsa onun evindeyim. Burada olmayı ben seçtim. "Eviniz inanılmaz," diye ekliyorum, sesim etrafımdaki ihtişamla karşılaştırıldığında küçük geliyor.

Hemen cevap vermiyor; sadece tüylerimi diken diken eden bir şekilde beni izliyor.

"Bunu söylemen çok nazikçe." Ellerini ceplerine sokuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Onun kokusunu hissedebiliyorum - karanlık ve pahalı bir şey - etrafımı sarıyor. "Sana yardım etmeleri için nakliyeciyi tutma teklifimi reddettiğine göre, umarım toparlanmakta sorun yaşamamışsındır," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve nabzımı hızlandıran bir şeyle kenarlı.

Kelimeler yeterince zararsız, ama onları söyleme şekli, gözlerinin üzerimde dolaşması, onları bir meydan okuma, bir vaat gibi hissettiriyor.

"Bavullarımda olandan fazlasına ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğinden eminim. "Ben gayet iyi idare ettim."

Meydan okumamla eğleniyormuş gibi başını hafifçe eğiyor.

"Anlıyorum," diyor, sesi daha da alçalıyor.

Bunu söyleme şekli nefesimin kesilmesine neden oluyor. Artık o kadar yakınımda ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyor ve koyu renk gözlerinin aşına olmadığım bir şeyle nasıl titreştiğini görebiliyorum. Ben cevap veremedenden geri adım atıyor ve o an bozuluyor.

"Umarım köpeklere alerjin yoktur," diyor, ses tonu sanki az önce beni derinden sarsmamış gibi rahat.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. "Hayır,

değilim," diye cevap veriyorum, sesim biraz

titreyerek.

"Bu iyi," diyor, tam o sırada açık ön kapıdan büyük, siyah bir Doberman beliriyor. Köpek hem güzel hem de biraz korkutucu bir zarafetle hareket ediyor -tıpkı sahibi gibi- kulakları dikilmiş ve kuyruğu kırpılmış.

Gördüğüm manzara midemi bulandırıyor. Elbette Rossi böyle bir şey yapar, bir yaratığı sırf

sırf yapabildiği için. Bu bir güç hamlesi, masum ve savunmasız bir şey üzerinde kontrol iddiası.

Gaetano köpeğe bakarak, "Bu Crow," diyor. "Çok korumacıdır, o yüzden tanışmanızı tavsiye ederim."

Ağızındaki acı tadı yutarak kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "O... etkileyici."

Gaetano'nun gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Öyle," diye onaylıyor, sesi yumuşak ama anlam yüklü. "Sonunda bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

Sözleri içime bir sıcaklık yayıyor ve bunun artık öfke mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum.

"Bayan Castelli'nin çantalarını içeride bıraktım, efendim."
Michael'ın yumuşak sesi
-Patronununkinden tamamen farklı bir şekilde evden çıkarken beni şaşırttı.

"Teşekkür ederim, Mike. Hepsi bu kadar. Günün geri kalanında izin alabilirsin," diyor Rossi, Michael'ın yüzüne dönerken.

"Teşekkür ederim efendim. Bana ihtiyacınız olursa hazırda bekleyeceğim." Yaşlı bey başını sallar.

"Gerek yok." Gaetano başını kıpırdatmadan bana bakıyor. "İkimiz de hiçbir yere gitmeyeceğiz." Sudan çıkmış balık gibi hissederek orada dikilirken söyledikleri midemi bulandırıyor.

"Evet, efendim." Michael son bir kez başını salladıktan sonra hızla siyah Mercedes'ine biniyor ve bir süre sonra da arabasını sürüp gidiyor.

Korku filmlerindeki ürkütücü bir oyuncak bebek gibi yavaşça Rossi'nin kafası bana dönüyor, ama uğursuz bir gülümseme yerine, içimi kıpır kıpır eden o dumanlı kara gözlerle bana bakıyor.

Sesi derin ve yavaş bir şekilde çıkmadan önce gür dudakları aralanıyor. "Son gemi daha yeni kalktı Sierra. Evine hoş geldin."

Bölüm Nİ ne

~GUY~

Sierra'nın benden önce ön kapıdan geçmesine izin veriyorum, sanki yeterince dikkatli olmazsa zemini kıracakmış gibi tereddütlü adımlar atmasını izliyorum. Ana giriş bizi doğrudan evin diğer tarafındaki arka bahçeye bağlanan açık salon ve mutfığa götürüyor. Ev çok büyük, ama onun küçük bedeni önümde yavaşça hareket ederken daha da büyük görünüyor.

"Burası ana alan," diye bilgilendiriyorum onu ve tepkisini izliyorum. Bana dönüyor, her yönüyle sıkıntı içindeki bir genç kıza benziyor. Zavallı küçük şey korkmuş. Güzel.

"İnsanlar genellikle akılları başlarına gelip tepelere doğru kaçmadan önce çok da ana olmayan bölgelere ulaşırlar mı?" diye soruyor, şüphesiz sinirlerini yatıştırmak için. *İnsanlar mı?* Kadınları mı kastediyor?

"En yakın ev iki mil ötede." Bacaklarım beni tam onun yanına taşıyor. Eğiliyorum, kaskatı kesilmesinden zevk alıyorum. "Koşmayı deneyebilirsin ama tavsiye etmem."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Buraya daha yeni adım attım ve siz şimdiden beni tehdit mi ediyorsunuz Bay Rossi?" Sesi nefes nefese geliyor ve gözleri benden başka bir yerde değil.

"Kendini tehdit altında mı hissediyorsun Sierra?" Kulağına doğru mırıldanıyorum ve tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Adı dilimden o kadar lezzetli dökülüyor ki. O cevap vermeden önce geri çekiliyor ve birkaç adım öne çıkıyorum.

"Görünüşe göre evinin büyüklüğü tanrı kompleksinle eşleşiyor, Gaetano," diyor arkamdan. Donup kalıyorum, o tatlı ve zeki ağızdan çıkan isminin sesi beni hazırlıksız yakalıyor. Yavaşça dönüp benden makul bir mesafede duran ona bakıyorum. "Acaba o kadar büyük olmayan bir şeyi telafi etmek için mi?" Başını yana eğiyor ve kasık bölgeme bakıyor. Gülümsememek için dişlerimi sıkıyorum.

Lanet olası küçük velet. Aramızda birkaç metre mesafe varken kendine güveniyor musun?

"Merak etmeyi bırakmak ister misin?" Onun hareketini taklit ediyorum, başımı onunkine uyacak şekilde yana yatırıyorum.

Bir saniye sonra farkına varmadan önce şaşkınlıkla gözlerini kısıyor. Kendini tekrar toparlamadan önce gözleri biraz daha açılıyor, derin bir nefesle göğsü yükseliyor.

Kollarını önünde kavuşturarak, "Crow'un beni ısırmasına izin vermeyi tercih ederim," diye tükürüyor.

Karga seni ısırmaz, küçüğüm. Ama ben ısıracağım. Onu izliyorum, hareketsiz ve sessiz, ona ne kadar inanmadığımı belli ediyorum. Bir ayağından diğerine kayıyor ve bakışlarını kaçırıyor. Ben kazandım.

"Bakışma yarışması bittiyse bana etrafı gösterebilirsin," diye geveliyor. Kolumu uzatıp onu önümde yürümeye teşvik etmeden önce ona son bir kez bilmiş bir bakış atıyorum.

Sierra'yı malikânenin salonuna doğru yönlendirdim ve alanda ilerlerken şaşkınlığını gizlemeye çalışmasını izledim. Her yeni mekâna girdiğinde gözleri hafifçe açılıyordu. Tavandan tabana pencereleriyle geniş oturma odası, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bozulmamış mermer zeminler, etrafımızdaki cam duvarlardan görülebilen arka bahçe. Kayıtsız görünmek için çok çabalıyor, ama bakışlarının bazı ayrıntılarda nasıl takılıp kaldığını, buranın gerçekten ne kadar geniş olduğunu fark ettiğinde ağzının nasıl açık kaldığını yakalıyorum. Etkilendi. Ve bu beni olması gerekenden daha fazla memnun ediyor.

"Umarım evimi zevklerinize uygun bulursunuz," diyorum, ses tonum kayıtsızca alaycı.

Bana hızlı ve sinirli bir bakış fırlatıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Biraz aşırı değil mi sence de?"

"Hm," diye mırıldanıyorum, hayranlığını küçümsemeye çalışmasına bayılıyorum. "Bakış açına göre değişir."

Gözleri etrafta geziniyor, belli ki bir insanın ne kadar alana ihtiyaç duyabileceğini merak ediyor. Sonra sanki aramızda bir bariyer oluşturmaya çalışıyormuş gibi kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Umarım bu canavar gibi evde en az iki yatak odanız vardır.

Ne yazık ki var. Hafifçe eğiliyorum, sadece onun alanını işgal edecek kadar, vücudunun tepki olarak sertleşmesinin tadını çıkarıyorum.

"Yatağımı paylaşmak ister misiniz, Bayan Castelli?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Gözlerini deviriyor ama nefesinin yine kesildiğini fark etmiyorum. Geri adım atmaya çalışıyor ama hareketinde gerçek bir inanç yok. Aklından neler geçtiğini, mantığıyla savaştan arzusunun itişini ve çekişini biliyorum. Direnmeye çalışmasını, hissettiklerine karşı savaşmasını izlemek heyecan verici.

"Zerre kadar değil," diye karşılık veriyor ama sesi her zamanki ısırganlığından yoksun.

"Sana odanı göstereyim." Geri çekilip ona alan açıyorum.

Onu büyük merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, her adımında arkamda onun varlığını hissediyorum. Onun odası benimkinin hemen koridorunun sonunda, bilinçli olarak seçilmiş. Karşı kanatta, varlığını hiç hissetmeyeceği kadar uzakta üç misafir odası daha var ama bu yeterli değil. Onu yanımda istiyorum. Duvarın diğer tarafında olduğunu bilmek istiyorum, her nefesi ve hareketi benimkiyle aynı alanda.

Odasının kapısını açtığında içeri giriyor ve etrafına bakınıyor. Pelüş kral yatak, zarif mobilyalar ve aşağıdaki şehrin manzarasını sunan büyük pencereler. Michael valizini çoktan teslim etmiş ve yatağın ayak ucuna özenle yerleştirmiştir.

"Burası senin odan olacak," diyorum onu dikkatle izleyerek.

Hemen cevap vermiyor; sadece pencerelere doğru yürüyor ve ufuk çizgisine bakıyor. Güneş batarken şehrin ışıkları parıldamaya başlıyor ve her şeyin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Sonunda bana dönüyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Burası seninkinden yeterince uzak mı, yoksa bana daha fazla mı ihtiyacın var?" diye soruyor, biraz üstünlük sağlamaya çalışarak.

"Yeterince uzak," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım."

Yanıt beklemeden arkamı dönüp odadan çıkıyorum ama bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum. Onu ne kadar etkilediğimi, benim yanımda soğukkanlılığını korumak için nasıl mücadele ettiğini bilmenin verdiği bir heyecan var. Ve başka bir şey daha var - onun bu kadar yakın ama direnmeye bu kadar kararlı olduğunu düşününce içimde kıpırdanan daha karanlık bir şey. Bunu daha ne kadar sürdürebilecek? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Aşağı indiğimde Crow beni karşılamak için tırıs tırıs geliyor, kırpık kulakları beklentiyle dikilmiş.

"Hadi oğlum," diyorum ve onu mutfağa götürüyorum. Buzdolabından onun ev yapımı yiyeceklerinden bir kap aldım ve

kabına koyuyor. Kuyruğunu sallayarak hevesle içine dalıyor.

Crow yemeğini yerken ben de tezgâha yaslanıp bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyorum. Aklım sürekli Sierra'ya kayıyor. Daha önce hiçbir kadına bu kadar bağlanmamıştım; hatta bağlanmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Aynı anda hem çileden çıkarıcı hem de sarhoş edici. Bir yanımda onu daha da zorlamak, kopmadan önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyor. Diğer bir yanımda ise dikkatli olmam gerektiğini biliyor; ne de olsa bu anlaşma onun işbirliğine bağlı.

Ama bu süreçten zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

Saate bakıyorum ve sonra bir karar veriyorum. Buzdolabına gidip malzemeleri çıkarıyorum. Sierra benden ne bekleyeceğini bildiğini sanıyorsa yanılıyor. Muhtemelen şu anda üst katta, geleceğini varsaydığı yüzleşme için kendini hazırlıyor. Onun için yemek yapmamı, bu geceyi normal hissettirmemi beklemiyor. Küçük misafirim için iyi bir ev sahibi olmalıyım.

Yirmili yaşlarımdan beri yaptığım basit bir yemeği hazırlamak uzun sürmüyor: biftek, kızarmış sebzeler ve salata. Çok ayrıntılı bir şey değil, ama bir noktaya değinmek için yeterli. Masayı dışarıdaki verandaya, sonsuzluk havuzuna ve Los Angeles silüetine bakacak şekilde kurdum. Şehrin ışıkları sudan yansıyarak büyüleyici bir fon oluşturuyor. Ortam için birkaç mum yakıyorum, sonra bir şişe şarap açmak için mutfağa dönüyorum.

Şişeyi buz dolu bir kovaya koyarken arkamdan ayak seslerini duyuyorum. Hemen arkamı dönmüyorum. Sonunda onunla yüzleştiğimde, yüzündeki şaşkınlığı görüyorum. Beni görmüyor, dikkati önündeki masada. Bakıyor

daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, sonra tekrar topuklarının üzerine düşüyor. Şaşırdı ve dengesini bozmuş olmam hoşuma gitti.

"Odanızı nasıl buldunuz?" Diyorum, sesim yumuşak. İrkilerek, küçük bir nefesle bana doğru döndü. Ona doğru yürüyorum ve bir bardak uzatıyorum.

Bardağı alıyor, parmakları benimkilere değiyor, yumuşak ve şefkatli. Sanki hissettiklerinden korkmuş gibi hızla geri çekiliyor.

"Bunu... hizmetkârlarından biri mi yaptı?" diye soruyor, yemeğe dönüp bakarak.

"Evet, kölelerim kendi zindan hücrelerine çekilmeden önce bunu yaptılar," diyorum bardağıma masaya koyarken.

"Az önce-" Gözlerini kırıştırıyor. "Az önce şaka mı yaptın?" Ona bakıyorum, yüzü bastırılmış bir gülümsemeyle donmuş.

"Bana gerçekten inanmış olsaydın bu endişe verici olurdu." Kovayı tutucusuna yerleştiriyorum. "Benim *hizmetçilerim* yok, Sierra. Sen gelmeden önce ayrılan personelim var."

"Yemek yapmayı bilmeni beklemiyordum," diye itiraf ediyor, sesi hâlâ temkinli.

"36 yaşında sahip olmadığım için utanç duyacağım temel bir yaşam becerisi," diye cevap veriyorum, ona tekrar yaklaşarak, onu rahatsız edecek kadar alanını işgal ediyorum. "Varsayımlarda bulunurken dikkatli olmalısın."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir an için dünya sadece ikimize daralmış gibi hissediyorum. Gözlerindeki çatışmayı, bizi bir araya getiren her neyse ona karşı nasıl savaştığını görebiliyorum. Sandalyesini çekiyorum, sanki onun alanını işgal etmemin nedeni buymuş gibi görünmesini sağlıyorum.

"Otursana," diyorum, kontrolden çıkmadan önce anı bozuyorum. Manzara muhteşem, huzurlu bir akşam yemeği için mükemmel bir ortam. Ama şu anda hissettiklerimin hiçbiri huzurlu değil. Tek yapmak istediğim onu masaya fırlatmak ve önümdeki lanet biftek yerine onu yemeğim yapmak.

Oturduğumuzda, tepkilerini ölçmek için onu yakından izliyorum. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama ben onun içini görebiliyorum. Şarap kadehini biraz fazla sıkı tutması, bakışlarının bir bana bir bana gidip gelmesi, gergin olduğunu gösteriyor.

Bu iyi bir şey. Onun gergin olmasını istiyorum.

Bardaklarımızı dolduruyorum ve şişeyi kovaya geri koyuyorum. Önce o kadehini kaldırarak beni şaşırtıyor.

"Yemek için teşekkür ederim. Yeni fırsatlara." Bardağı kaldırıyor, eli sabit.

"Şerefe." Ben de kadehimi kaldırıyorum ve usulca onunkine vuruyorum. İkimiz de birer yudum alıyoruz ve hoparlörlerden arka plandaki cırcır böceklerinin sesine karışan yumuşak bir müzik çalarken kadehlerimizi yere bırakıyoruz.

Sierra bir parça biftek kesiyor ve yavaşa ağzına atıyor, sırtı dik ve duruşu gergin.

"Vay canına, bu çok lezzetli," diyor ağzı dolu bir şekilde; ne bir yorum yapıyor, ne de çenesini kaldırıyor.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum, ben de ağzıma bir atal dolusu götürüyorum.

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye soruyor bir parça kuşkonmazı bıçaklayarak.

"Büyükbabam eski kafalı bir adamdı. Dünyanın en pahalı restoranlarına parası yeterdi ama evde pişmiş yemeği tercih ederdi. Bana bildiklerini öğretti." atalımı bırakıp şarabımdan bir yudum aldım.

"Bunlar mükemmel pişmiş," diyor kuşkonmazdan ikinci bir parça ısırarak. "Bu bir tuhaflık. İnsanlar genellikle kuşkonmazın nasıl iyi pişirileceğini bilmezler. Ya da biftek pişirmeyi."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diyorum ve kuşkonmazı kendim deniyorum. Yemek. Bu onun iyi olduğu, tutkuyla bağlı olduğu şey. Bir parça burrata ve domates kesiyor ve onaylarcasına mırıldanarak ağzına atıyor. Küçük misafirimın egosunu biraz okşayalım. "zellikle de senden geliyor," diye ekliyorum, tepkisini bekliyorum. Başını kaldırıyor, kocaman gözleri ve yemek dolu yanağıyla bana bakıyor.

"Büyükbabamın vasiyetinde yazdıklarını hatırlarsak, siz de mükemmel bir aşsınız," diye açıklıyorum. "Sanırım kendi restoranını açmak isteyen herkes öyledir."

"Ah, doğru." Yutkunmaya çalışarak başını sallıyor. *Aklını mı kaçırdın bebeğim?* "Evet, yeni kombinasyonlar denemeyi, malzemeleri eşleştirmek için farklı yollar bulmayı ve daha önce görmediğim şeyler yapmayı seviyorum." *Oh, çok konuşmanız.* Yemek kesinlikle onun bana biraz daha açılmasını sağlayan anahtar, en azından bu aşamada.

"Mutfak senin deneyimin. Burası La Cornue," diyorum şarabımdan bir yudum daha alarak.

"La Cornue mu?" Bana göz kırpmıyor, söylediklerime şaşırdığı belli. "Vay anasını, yani vay canına," diye düzeltiyor kendini, başını sallayarak. Vay anasını demek doğru. Bunun için bir servet harcadım.

"Ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Burrata'yı kesip içindekilerin domates ve rokanın üzerine dökülmesine izin veriyorum.

Ona bakmadığım halde gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Çok sessizleştin," diye mırıldanıyorum, sesim kısık.

O güzel kafanın içinde neler oluyor?

"Sadece yemeğin ve manzaranın tadını çıkarıyorum," diye yanıtlıyor bifteğini keserken.

"Arkadaşların değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Henüz karar vermedim." Çenesini kaldırıyor. *Ah, işte yine o.*

Yemek yüklü bir sessizlik ve kaçamak bakışlarla geçiyor. Gözlerimiz her karşılaştığında, aramızda yanan ateşe bir odun daha eklenmiş gibi oluyor.

Sonunda ayağa kalktığımızda, gözlerindeki şaşkınlığı tekrar görebiliyorum. Ne bekleyeceğini bilmiyor, bir sonraki hamlemin ne olacağını bilmiyor. İşte ben de onu tam olarak böyle istiyorum: Dengesiz, kararsız ve kendine rağmen bana doğru çekiliyor.

"Bulaşıkları yıkamana yardım edeyim," diyor endişeyle masaya bakarak.

"Onları bana bırak," diyorum kadehimde kalan şarabı yudumlarken. "Sana odanı göstereyim." Ses tonumda soru yok, sadece bir emir.

İtiraz etmeden beni takip ediyor ama her adımındaki direnci hissedebiliyorum. Bununla savaşıyor, benimle savaşıyor.

Sierra'yı yukarı çıkarıyorum. Yatak odasının kapısının hemen dışında duraklıyorum, gitmeye tam olarak hazır değilim. Fark etti, eli kapı kolunun üzerindeydi, vücudu gergindi. Bütün gece onu okumaya çalıştım ama hâlâ gizemini koruyor, hem de tehlikeli bir gizem. Ondan başka her şeye odaklanmamı engelliyor.

"Minyonun zindan hücrelerine çekilme vakti geldi," diye espri yapmaya çalışıyor ama kelimeler nefes nefese çıkıyor.

"Birinci sınıf olanı almış olmalısın." Çenemi az önce zindan hücresi dediği odaya doğru salladım.

"Efendi'nin bugün keyfi yerindeydi," diye tekrar şaka yapıyor ama gergin, gergin.

"Öyleydi." Dişi gözleriyle bana bakarken sırtıma isteğimle savaşıyorum.

"Bu bir şakaydı Rossi," diyor, sesi keskin. "İyi bir

şakaydı," diye onaylıyorum başımı sallayarak.

"Seninle dalga geçtiğimi kastetmemiştim." Gözlerimde gün gibi açık bir eğlenceyle ona baktığımı görünce duraksıyor ama gülümsemiyorum.

"Ne olduğumu?" Başımı yana eğerek kaşlarımı kaldırıyorum.

Söyle bakalım ufaklık.

"Sen bir pisliksin. İyi geceler," diye ağzından geçiriyor, belli ki konuşmadan önce düşünmemiş ve kapıya doğru dönüyor.

O kapı koluna uzanırken ben yaklaşıp onu duvara yaslıyorum. Elim başının yanında geziniyor, dokunmuyor ama sıcaklığını hissettirecek kadar yakın. Nabzının nasıl hızlandığını, nefesinin nasıl kesildiğini görüyorum. Köşeye sıkışmıştı.

"Kendi evimde bana göt mü diyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

Bakışlarımı karşılamak için başını geriye eğiyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Ben sana kendi yatak odanda göt derdim," diye pantolonunu indiriyor. Ondan gelen o lanet olası tatlı koku, küçük bedeninden yayılan sıcaklık ve bana bakan kocaman gözleri, korkmuş ama geri adım atmıyor. Ona dokunmamak için yumruğumu sıkmak zorunda kalıyorum.

"Kendi yatak odamda mı?" Yankılıyorum, aldığı her derin nefeste göğsünün benimkine sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Korkuyor ama bir o kadar da heyecanlı. *Elimi bacaklarının arasına sokarsam seni sıırılsıklam mı bulacağım?* Zeki ağzı titrek nefesler alırken başını arkaya yatırmış, gözlerini benimkilere dikmiş. Ah, onu istediğim yere getirdiğimde küçük kuşuma ne kadar güzel şarkı söyletebilirim.

Zorlukla yutkunuyor, gözleri kararıyor. Kontrolü elinde tutmak için verdiği mücadeleyi izlemek sarhoş edici. Geri adım atmayacağını biliyorum; hiç atmayacak gibi görünüyor. Bunu bu kadar heyecan verici yapan şeylerden biri de bu.

Eğiliyorum, dudaklarım neredeyse kulağına değiyor. "Sözüne sadık kalıp kalmayacağını görelim mi?"

Beni şaşırtacak şekilde ürkmüyor, geri çekilmiyor. Onun yerine, her zamanki gibi meydan okuyarak gözlerini kısıyor. "Ben her zaman sözümün eriyimdir."

Hafifçe geri çekiliyorum, sadece gözlerinin içine bakacak kadar. Beni hem sinirlendiren hem de büyüleyen inatçı bir kararlılık var. Bir an öylece duruyoruz, aramızdaki gerilim elektrikleniyor.

"Göreceğiz," diyorum usulca, neredeyse bir söz verir gibi. Sonra geri çekiliyorum, ona çaresizce beklediği boşluğu veriyorum. "Tatlı rüyalar, Sierra."

Onu izliyorum, gözlerinde titreşen kafa karışıklığıyla eğleniyorum. Onu sınıyorum, zorluyorum ve o da bunun farkında. Ama henüz kırılmayacak.

Dönüp odama gidiyorum, ama ona son bir kez bakmadan önce değil. Hâlâ orada duruyor, nefesi kesilmiş ve gergin, ama o meydan okuyan bakış gözlerini terk etmemiş. Yıkılmadı, kıvranmadı. İnsanları her zaman tahmin edebildim, nasıl tepki vereceklerini tam olarak bildim. Ama bu küçük canavar.

Bir an beni zehirlemek istiyormuş gibi görünüyor; bir sonraki an parçalanmak üzereymiş gibi ve itiraf ettiğinden daha sık olarak beni yutmak istiyormuş gibi. Çileden çıkarıcı. İlgi çekici. Ve beni onu paramparça etmeye ve parçaları istediğim gibi yeniden düzenlemeye her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

Odamın kapısını açtığımda gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyor, odamın onunkinin hemen yanında olduğunu fark ettiğimde ciğerlerinden gelen keskin nefesi arkamda duyabiliyorum. Ona bakmak için dönmüyorum. Onun yerine içeri girip kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum. Sonra kendime sırtmak için izin veriyorum, yavaş, karanlık bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin veriyorum.

Onuncu Bölüm

~SIERRA~

Tam bir aptalım. Kapı Gaetano'nun arkasından kapandığı anda, bir şeyleri yumruklamak istedim. Yine yaptı, bilerek bana yaklaştı ve ben de ona izin verdim. Ve belli ki hatalarımdan ders almıyorum. Bana tekrar böyle yaklaşmasına nasıl izin verdim? Çekip gitmeliydim, çenemi kapalı tutmalıydim ya da bundan kaçınmak için herhangi bir şey yapmalıydim. Ama hayır, gidip ona meydan okumalıydim, beni daha da zorlaması için adeta cesaretlendirmeliydim. Ve şimdi, beni duvara sıkıştırışını, üzerimde yükselişini, yakınımaya eğilirken gözlerindeki tehlikeli parıltıyı düşünmeden edemiyorum.

Sinir bozucu derecede mükemmel yüzünde bir kusur bulmayı umuyordum ama bulabildiğim tek şey kusursuz bir cilt, düz beyaz dişler ve ölümcül bir kemik yapısı oldu.

Sonunda kapıyı açıp arkamdan kapattım ve sağıma baktım. Bir duvar. Şu anda beni ondan ayıran tek şey bu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum,

ciğerlerimin genişlediğini hissediyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, dişlerimi fırçalamak için en-suite banyoya yönelmiştim bile.

Banyo malzemelerimi çoktan yerleştirmiştim ama içeri ilk girdiğimde yepyeni malzemelerin beni beklediğini görünce şaşırdım. Görünüşe göre her şeyle ilgilenmiş: yeni elektrikli diş fırçası, diş macunu, şampuan ve saç kremi, losyon, hatta çekmecelerden birinde pedler ve tamponlar. İhtiyacım olursa diye odada çekmece olarak gizlenmiş şık bir mini buzdolabı bile var. Kendimle alay ediyorum. Şüphesiz bunu çalışanlarından biri yapmıştır. Muhtemelen bu şeylerin burada olduğundan bile haberi yoktur.

Dişlerimi fırçaladıktan ve üstümü değiştirdikten sonra kendimi yatağa atıyorum ve sanki kafamdan geçen düşünceleri bir şekilde bastıracakmış gibi yüzümü yastığa gömüyorum. Ama işe yaramıyor. Alçak ve alaycı sesi zihnimde tekrarlanıp duruyor. Blöfümü görmesi, nefesinin kulağımı gıdıklaması. Yumruklarımı sıkıyorum, vücudumun ona verdiği tepkiden rahatsız oluyorum. O bir hıyar, açık ve net; sırf yapabildiği için benimle oynayabileceğini düşünen çıkarıcı, kibirli bir hıyar.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Oda loş, tek ışık sıcak başucu lambasından ve perdelerin arasından süzülen aydan geliyor. Gerginliği hâlâ hissedebiliyorum, sanki tenime yapışmış bir tortu gibi. Zihnim onun benimkinin hemen üstündeki yüzüne kayıyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor, dudakları benimkinden birkaç santim uzakta. Beni öpmesinin, iri ellerini üzerimde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyorum.

Ne yaptığımı fark edemeden sağ elim aşağı kayıyor, parmaklarım külotumun içinden klitorisimi hafifçe okşuyor,

sol elim göğsümdeyken. Durmak istiyorum. Ondan kalan her şeyi zihnimden silmek ve sadece uyumak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Parmaklarım biraz daha bastırıyor, meme ucum sol elimin altında sertleşiyor. Eğer o duvar orada olmasaydı, kendimle oynadığımı görebilir ve nefes alışımı duyabilirdi. Ne yapardı? Ellerimi kendi elleriyle değiştirir miydi? Bana nasıl yapılacağını gösterir miydi-hayır! Sanki bu düşünceyi beynimden fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmişim gibi başımı sallayarak doğruluyorum. Bu tam olarak onun istediği şey. Kafamı karıştırmak ve bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırmak. Ona izin vermeyeceğim. Beni, sırf işine geldiğinde cazibesini nasıl kullanacağını bildiği için ayaklarına kapanan aşık bir aptala dönüştürmesine izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Mesafemi koruyacağım, bu saçma durumu atlatmak için yapmam gerekenlere odaklanacağım ve en önemlisi, beni etkilediğini görmesine izin vermeyeceğim. Çünkü onun istediği de tam olarak bu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Ama tekrar uzanıp yorganı üzerime çekerken, artık çok geç olduğu hissine engel olamıyorum. Çoktan çok ileri gitmiştim.

Ertesi sabah, hiç uyumamışım gibi sersemlemiş hissederek uyanıyorum. Muhtemelen uyumadığım içindir. Rossi'yle olan etkileşimin her bir detayını kafamda tekrar tekrar canlandırarak dönüp durdum. Giyinirken üzerimden atmaya çalışıyorum ama aşağı indiğimde kararlılığım başlıyor

tereddüt etmek. Bu ev... göz korkutucu. Her yerde koyu maun, el oyması mobilyalar, heykeller ve tablolar var, burası bir dergiden fırlamış gibi görünüyor. Temizlemesi cehennem gibi olmalı.

Verandaya çıktığımda kahve kokusu burnuma geliyor ve donup kalıyorum. Gaetano havuzun kenarındaki masada oturmuş, bir elinde dumanı tüten küçük bir fincan, diğer elini masaya dayamış, suyu seyrediyor. Ve gömleksiz.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bu kadar rahat, bu kadar... açıkta. Gözlerim göğsünün sert düzlemlerinde geziniyor, oturduğu yerde hafifçe kayarken kasları esniyor, kocaman sırtı sandalyeden dışarı çıkıyor, siyah mürekkep sırtının ve göğsünün çoğunu kaplıyor. Gözlerimi kısarak dövmesinin desenini anlamaya çalışıyorum. Göğsünün her yerinde yıldırımlar var gibi görünüyor.

Heykel gibi, her santimi ölümcül bir güç yayıyor. Yine de, orada oturup uzaklara bakmasında neredeyse huzur verici bir şey var.

Büyüleyici ve farkına varmadan bakmaya başladım.

Başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Bir anlığına, onun karanlık bakışlarına kapılıp hareket edemeyecek kadar sersemledim. Ne yaptığımın farkına vararak hızla gözlerimi kaçırıyorum, yüzüm utançtan yanıyor. *Kahretsın!* Bir şey söylemem gerekiyor.

"Gerçekten gömleksiz yemek zorunda mısın?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin bir şekilde ağızımdan kaçırıyorum.

"Sana da günaydın." Kaşını kaldırıyor, belli ki eğleniyor. "Seçtiğim kıyafete gelince, burası benim evim Sierra. I

istediğim gibi yiyebilirim." Sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor.

Evet, sanırım bu bir yıldırım dövmesi. Bunu neden yaptırsın ki?

"Yani çıplak yemeye karar verersen, buna katlanmak zorunda mıyım?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, hâlâ kendimi telaşlıdan da öte hissediyorum.

"Yapmamı ister misin?" Sabah espressosunu yudumlarken kalın, kemerli kaşlarının arasından bana bakıyor.

Sözleri karşısında midemin nasıl bulandığını gizlemeye çalışarak gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum kayıtsız görünmek için elimden geleni yaparak. "En azından medeni davranmaya çalışırsan memnun olurum."

"Medeni mi?" Espresso'yu yere bıraktı. "Bana," diye duraksıyor, düşünüyormuş gibi yapıyor, "taş kalpli, kibirli bir hıyar, bir pislik dedin ve bana cehenneme gitmemi söyledin. Şimdi de uygarlıktan mı söz etmek istiyorsun?"

Ona göz kırpmıyorum, her kelimeyi hatırlamasına şaşıyorum.

"Beni bu karmaşanın içine sürükleyen sensin," diye karşılık veriyorum, kollarımı indirerek.

"Ve sen de bunu kabul ettin Sierra," diye karşı çıkıyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Yani şimdi benimle sıkışıp kaldın, üstsüz kahvaltı ediyorsun. Buna alışsan iyi olur."

Sözlerinin beni etkilediğini görmesine izin vermeyerek gözlerimi ona dikiyorum. "Her neyse. Kahvaltıda ne var?"

"Nelerden hoşlandığını bilmediğim için birkaç seçenek hazırladım." Önündeki masayı işaret ediyor; taze meyveler, hamur işleri, yumurta, pastırma, her şey var.

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak masadakilere bakıyorum. Soğuk bir kase mısır gevreği bekliyordum, belki biraz da tost, eğer şanslıysam. Ama bu... bu gerçekten düşünceli. Tıpkı dün gece bizim için yemek pişirmesini beklemediğim gibi. Ona karşı biraz daha sıcak hissetmeme neden olmasından nefret ediyorum.

Bir parça domuz pastırması alıyor ve yanında sakince oturan Crow'a uzatıyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyor ve köpeği kulaklarının arkasından kaşıyarak ödülünü alıyor.

Elinin Crow'un başının üzerinde nasıl hareket ettiğini, dokunuşundaki şefkati ve daha da önemlisi gözlerini izliyorum. Bir an için onda farklı bir şey görüyorum, daha yumuşak, daha insani bir şey. Ama sonra bana bakıyor ve maske tekrar yerine oturuyor, gözleri karanlık ve sert.

"İstersen taze kahve var," diyor, elini Crow'dan geri çekip korkutucu boyuna doğru yükseliyor. Kasları güneş ışığında dans ediyor, her biri ortaya çıkıyor. Gözlerini kapatıyor ve boynunu yana eğerek keskin çene hattını daha da ortaya çıkarıyor.

"Peki, plan nedir?" Ona çok uzun süre bakmamaya çalışarak soruyorum.

"Düzenlediğim bir etkinlikte nişanlandığımızı duyuracağız," diyor, ses tonu iş gibi. "Bu hafta sonu olacak."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. "Bu hafta sonu mu? Biraz erken değil mi?"

Bana dönüyor ve önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Kahretsin, gerçekten de bir heykele benziyor. "Ne kadar çabuk bitirsek o kadar iyi." Vay canına, ne kadar romantik.

"Sence önce beni bilgilendirebilir miydin? Belki bana sorabilirdin-" İtiraz etmeye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Etkinlik bu hafta sonu," diye tekrar belirtiyor.

Öfkemin alevlendiğini hissediyorum. Bana hiçbir şeye alışma şansı bile vermiyor, sadece beni derinlere atıyor ve yüzmemi bekliyor.

"İkimiz adına da karar veremezsin!"

Gözleri bana doğru kayıyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Evet, yapabilirim," diyor, sesi alçak ve tehditkâr. Birkaç uzun adımla neredeyse önüme geliyor. "O zaman bunu kendiniz finanse etmek ve organize etmek ister misiniz?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Lanet olası pislik. Ona bağlamak, bana söylemeden böyle bir hamle yapabileceğini düşündüğü için cehenneme gitmesini söylemek istiyorum.

"Bunu sorman çok nazikçe Gaetano," diye tükürüyorum, alaycılığımın onun kalın kafatasına nüfuz etmesini sağlayarak. "Ama beni de içeren planlarından beni de haberdar edersen çok memnun olurum," diye ekliyorum bir çocukla konuşur gibi.

"Bu Guy," diye neredeyse fısıldıyor, bana bakarak.

"Hangi adam?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Ben," diyor sessizce. Ona dönüp baktığımda gözlerinin yumuşadığını görüyorum. "Benim adım Guy."

On Birinci Bölüm

~GUY~

"Erkek mi?" Sierra düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Adımı söyleme şekli içimde bir memnuniyet dalgası yaratıyor. Sadece dudaklarından çıkan ses değil; sanki test ediyormuş, dilinden dökülmesine izin veriyormuş gibi söylüyor. Aynı benim onunkine yaptığım gibi. Tepkisini ölçmek için onu yakından izliyorum. Bana bakıyor, yüz ifademde bir şey arıyor ama ona üzerinde çalışabileceği fazla bir şey vermiyorum. Hiç vermem zaten.

"Guy," diye tekrarlıyor, bu sefer biraz daha yumuşak, sanki aklını toparlamaya çalışıyormuş gibi.

"Evet." Hafifçe eğildim. "Beni çağırmak için 'pislik' dışında bir şeye ihtiyacın olduğunda kullanmak için."

"Pislik' demenin nesi yanlış?" Gülümsememek için dudağını ısıyor. Gözlerimi dudaklarından ayırıp

Dişlerini benimkilerle değıştirme dürtüsüne karşı koymakta zorlanıyorum. İtiraf etmek istese de istemese de bunu eğlenerek yapıyor. Gardını düşürmemeye çalışıyor ama yavaş yavaş ona ulaşıyorum.

"Bugün çalışmak zorunda mısınız?" Konuyu aniden değıştirerek soruyorum. Bana böyle bakmaya devam ederse, bugün planladığım gibi gitmeyecek.

"Hayır, bugün değil." Gözlerini hafifçe kısıyor, muhtemelen neden sorduğumu anlamaya çalışıyor.

"Güzel," diyorum, ona biraz yer açmak için geri çekiliyorum. "Randevumuz var. Bir saat içinde hazır ol."

Bana göz kırpmıyor, itiraz etmek için ağzını açıyor ama ona fırsat vermiyorum. Dönüp merdivenlere yöneliyorum ve omzumun üzerinden "İşiniz bittiğinde *hizmetçiler* masayla ilgilenecek" gibi sıradan bir cümle savuruyorum.

Merdivenleri yarılamiştım ki Crow'a bir şeyler mırıldandığını duydum. Arkamı döndüğümde Crow'un önünde çömelmiş, kulağını kaşıyarak onunla konuştuğunu görüyorum. Kısık sesle ama ana fikri yakaladım. "Sana karşı da bu kadar otoriter mi?"

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçiyor. Köpeğimle iyi geçinmesi hoşuma gidiyor. Bu... bir bakıma sevimli. Crow daha önce bir yabancıya karşı hiç bu kadar sabırlı olmamıştı; insanların onu sevmesine izin vermiyor ama Sierra'nın bu kadar yaklaşmasına izin veriyor.

Hâlâ beni anlamaya çalışması iyi bir şey. Sınırları zorluyor, test ediyor, ne kadar ileri gidebileceğini görüyor. Farkında değil ama ben de onunla aynı şeyi yapıyorum.

Üst katta, hızlıca üzerime güne daha uygun bir şeyler giyiyorum. Bunu yaparken Sierra'nın gözleri aklımdan geçiyor, bana bakıyor, meraklı ve ateşli. İçinde kabul etmek istemediği bir açlık var ama orada. Bunu görebiliyorum ve onu ortaya çıkaracağım. Tadına bakmasına bile izin vermeden onu açlıktan öldüreceğim.

Aşağıya döndüğümde Sierra hâlâ masada, kahvesini yudumluyor ve düşüncelere dalmış durumda. Kırmızı çiçekli bir elbise giymişti, yani kahvaltısını bitirmeden önce üstünü değiştirmek için yukarı çıkmıştı. Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirmiş, kalçasındaki belirgin kasları gösteriyor. Teni yumuşak görünüyor ve kendimi elimi onun kaslı kalçasında gezdirmenin nasıl bir his olacağını hayal ederken buluyorum. Bu kadın bir kese kâğıdını bile şehvetli gösterebilir.

"Hazır mısın?" Onu içinde bulunduğu hayalden çekip çıkararak soruyorum.

Başını kaldırdı, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı ama başını salladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diyorum ve çenemi kapıya doğru sallıyorum.

Apex Club ayrıcalığın timsalidir. Para ve gücün karanlık köşelerde bulunduğu, çoğu insanın kirasından daha pahalıya mal olan yemeklerde anlaşmalar yaptığı türden bir yer.

Kapıdaki ev sahibi bizi görür görmez "İyi günler Bay Rossi," diye selamlıyor. "Hanımefendi." Sierra'ya başını sallıyor. İşte

Gözlerindeki şaşkınlık üzerimizden geçerken. İlk kez bir kadınla insan içine çıkıyorum, bu yüzden önümüzdeki bir saat içinde daha fazla şaşkın bakış ve sessiz mırıldanma görürsem şaşırmayacağım.

Sierra ve ben hep bir ağızdan "İyi günler," diye cevap veriyoruz. Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu girişe doğru yönlendiriyorum. Temas anında nefesini içine çekişini kaçırmıyorum. Kapıdan içeri girdiğimizde Sierra'nın yanımda gerildiğini hissediyorum. Kendinde değil ama bunu iyi saklıyor. Yine de gözlerinin etrafta nasıl gezindiğini, her şeyi nasıl değerlendirdiğini görebiliyorum.

"Buraya uygun giyindiğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor etrafına bakarak.

"Benimlesin, o yüzden fark etmez," diye mırıldanıyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. Bu doğru, yine de onun için sipariş ettiğim kıyafetlerin gelmesini bekleyemiyorum. Onu ipek ve kaşmirle sarılmış görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sen ve senin tanrı kompleksin," diye fısıldıyor gözlerini devirerek, neredeyse beni gülümseterek.

İçeri adımımızı attığımız anda bir tanıma dalgasıyla karşılaşıyoruz. Çalışanlar ve müşteriler beni ismimle tanıyor, yanımızdan geçerken sağduyulu bir şekilde başlarını sallıyor ve saygılı bir şekilde selam veriyorlar. Sierra'nın gözleri etrafa dalıyor, ihtişamı ve havaya nüfuz eden sessiz gücü içine çekiyor.

"Buraya sık sık geliyor olmalısınız," diyor, sesi dikkatle nötr.

"Yeterince sık," diye cevap veriyorum, elim hâlâ sırtında ona rehberlik ediyorum. Elimi belinin etrafında biraz daha kaydırıyorum, avucumun altında hissettirdiklerini seviyorum. Bu ince temas onun hafifçe sertleşmesine yetiyor ama geri çekilmiyor. Bu iyi bir şey. Dengesini kaybetmesini, ben onu bıraktıktan sonra da dokunuşumu hissetmesini istiyorum.

Kulübün derinliklerine doğru ilerledikçe daha tanıdık yüzlerle karşılaşyoruz. Elit çevrenin üyeleri - CEO'lar, politikacılar, eski para ve yeni para. Ağzı sıkı olmanın değerini bilen insanlar. Kibar gülümsemeler ve kısa baş sallamalarla, verilen değil kazanılan türden bir saygıyla beni onaylıyorlar. Gözlerinin Sierra'ya kaydığını fark ediyorum, kesinlikle meraklılar ama burnunu sokmamaya dikkat ediyorlar. Ayrıca açık gri takım elbise giymiş bir adamın bizi dikkatle izlediğini fark ediyorum. Bakışı meraktan değil, değerlendirmeden kaynaklanıyor. *Brendan'ın adamlarından biri.*

"İyi günler Bay Rossi. Hanımefendi," diyor bir garson göl kenarındaki restorana yaklaşırken.

"İyi günler." Başımı salladım. "Her zamanki masam, lütfen."

"Elbette. Beni takip edin lütfen." Duruşu mükemmel ve ses tonu kusursuz. Bizi insan yapımı geniş göle bakan bir platformun üstündeki masaya götürüyor.

Burası yemek yemek için en sevdiğim yerlerden biri. Su gökyüzünü bir ayna gibi yansıtıyor, her dalgalanma yansıyan ağaçları dans ettiriyor ve titretiyor.

"Bu nefes kesici." Sierra her şeyi içine çekiyor, çevreyi takdir ederken gözleri hafifçe açılıyor.

"Öyle," diye katılıyorum. Buraya ne kadar sık gelirsem geleyim, bu manzaradan asla bıkmayacağım. "Gelecekte böyle bir şeye sahip olmak ister misin?" Korkuluklara doğru yürüyüp iki elini korkulukların üzerine koyarken ona soruyorum.

"İster miydin?" diye tekrarlıyor. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası olurdu."

Sırtına ve hafifçe dönmüş başına bakarken gözlerimi kısıyorum. Gözlerindeki şaşkınlık, yüzündeki huşu. Az önce onun buraya aşık olduğunu gördüm. Yapmamam gereken bir fikirle oynamaya başlamadan önce solumdan bir ses yükseliyor.

"Bay Rossi!" Başımı çevirdiğimde müdür Matthew'un geniş bir gülümsemeye bana yaklaştığını görüyorum. "Siz olduğunuzu sanmıştım. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"Umarım işler yolunda gidiyordur?" Elini sıkarken sordum.

"Evet, efendim. Daha iyi olamazdı. Sanırım bir Sauvignon Blanc istiyorsunuz?" diye soruyor ve bize doğru dönmüş, ellerini önünde kavuşturmuş Sierra'ya bakıyor.

"Lütfen." Başımı salladım.

"Hemen efendim. Güzel hanımefendi başlangıç için başka bir şey ister mi?" Matthew bir o yana bir bu yana gidip gelen Sierra'ya dönüyor.

"Biraz soğuk su lütfen, ben de menüye bir göz atayım," diyor tatlı bir gülümsemeye.

Matthew biraz daha hoşbeş ettikten sonra ayrılıyor ve ben Sierra'nın sandalyesini çekerek oturmasını işaret ediyorum.

"Gördüğüm kadarıyla buranın müdavimlerinden birisin," diyor oturduğumuzda, ses tonu hafif ama irdeleyici.

"Öyle de denebilir," diyerek onun karşısındaki sandalyeme otururken bakışlarına karşılık veriyorum.

Başını sallıyor, gözleri tekrar manzaraya kayıyor. "Çok çarpıcı. Buranın varlığından hiç haberim yoktu."

"Böyle bir yeriniz olsaydı ne yapardınız?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onun canlanışının tadını çıkarıyorum.

"Sahip olduğum her şeyle ona değer verirdim," diye basitçe yanıtlıyor. "Böyle bir yere sahip olmayı hayal bile edemezdim, ama sahip olsaydım, dünyanın en mutlu kızı olurum." Birden ifadesi değişiyor ve kendini toparlıyor. "Umursayacağından değil," diye mırıldanıyor, güzel yüzündeki meydan okuyan ifade geri gelmiş.

"Neden umursamayayım ki?" Gözlerimi kısıyorum.

"Sen umursuyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor ve kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Sordum, değil mi?" Başımı yana eğerek karşı çıkıyorum. Menüü yavaşça açıp gözlerini benden ayırmadan önce bana şüpheli bir bakış atıyor.

Burada onda farklı bir şey var, daha yumuşak bir şey. Hâlâ temkinli ama içinde bir parça merak var.

Etrafına bakarken gözleri sanki neler olabileceğini, hala neler olabileceğini görüyor.

Garson içkilerimizi getiriyor ve Sierra bir limonata sipariş ediyor. Sessiz, ama bakmadığımı düşündüğü anlarda ara sıra gizlice bana bakışlarını kaçırmıyorum.

Sierra'nın gözlerinin restoranın kenarında, göle yakın küçük bir dondurma standına takıldığını fark ediyorum. Öncelikle sahilde yürüyüşe çıkan insanlar için düşünülmüş ama sanırım istesek yine de servis edebilirler.

"Gelato ister misin?" Sandalyemde arkama yaslanırken ses tonum alaycı bir şekilde soruyorum.

"Aslında evet." Hazırlıksız yakalanmış gibi göz kırpmıyor. "En sevdiğin dondurma çeşidi hangisi?" diye soruyor, parlak gözlerini bana dikerek.

Eğlenerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Seninki ne?"

Bir an düşünüyor, sanki bu küçük parçasını benimle paylaşmanın sonuçlarını tartıyormuş gibi gözleri kısılıyor. "Naneli çikolata parçacıklı," diyor sonunda, son kelimedede dudakları büzülüyor. Daha önce hiç kimseye tatlı dememiştim, özellikle de becermek istediğim birine ama işte buradayız.

Hoşnutsuzluğumu belli ederek burnumu kırıştırıyorum. "Hayranı

değilim." Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Neden?"

"Diş macunu mu yoksa yemek mi olmak istediğine karar veremeyen bir tatlıya güvenmiyorum," diyorum masanın altında bacaklarımı uzatarak. "Ama diğerlerini seviyorum."

Gülüyor, gerçek bir kahkaha, beklenmedik ve hoş bir ses. Kahretsin, güldüğü zaman kesinlikle parlıyor. "Çok şey kaçıırıyorsun Rossi."

"Belki," diyorum, yüzünün eğlenceyle aydınlanmasının tadını çıkararak. "Ama seçebileceğim bir sürü başka tat var."

"Hiç gülümsüyor musun?" diye soruyor aniden, beni hazırlıksız yakalayarak. Cevap vermeyince omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırıyor. "Seni hiç gülümserken görmedim. Dudaklarında küçük bir kıpırtı bile yok. Bir sorunun falan mı var?"

"Dudaklarımla oldukça ilgili görünüyorsun." Başımı yana eğip kollarımı kavuşturuyorum. "Onlara sık sık bakar mısın?"

"Sen öyle san." Gözlerini deviriyor. "Muhtemelen arkada bir yerde çarpık bir dişin var ve bu konuda kendine güvenmiyorsun." Kendini sandalyeye geri atıyor. *Çarpık bir diş!*

Dilimi tıkırdatıyorum ve sandalyemi geri itiyorum. *Yakında kışında ısırlık izimi bıraktığımda göreceksin, ufaklık.* "Gidip dondurma alalım o zaman."

"Şarabın ve limonatanın parasını ödemedik," diye itiraz etse de hemen ayağa kalkıyor.

"Merak etme," diye onu temin ediyorum, bir kolumu tekrar beline dolayarak onu ileriye doğru götürüyorum.

Gelato standına doğru ilerliyoruz, öğleden sonra güneşi alanda ilerlerken yüzümüzü ısıtıyor. Standın büyüleyici olduğunu kabul ediyorum, çok çeşitli tatlar cazip sıralar halinde sergileniyor. Sierra şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi görünüyor, gözleri zevkle seçenekleri tarıyor.

Böğürtlenli ve yoğurtlu olanı seçiyorum ve memnun bir gülümsemeye naneli çikolatasını seçmesini izliyorum.

"Burada kendi dondurmalarını yaptıklarına inanamıyorum." Sierra güneşin altında gözlerini kısarak ağzına bir kaşık daha diş macunu götürüyor.

"Burası gelato yapan bir İtalyan restoranı. Normaldir," diye onu bilgilendiriyorum ve kendiminkinden biraz alıyorum. Gölün kenarında yürürken Sierra'yı külahıma bakarken yakalıyorum. Sormadan kaşığını dondurmama daldırıyor ve küçük bir tadımlık alıyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar eğlenirken buluyorum.

"Hep başkalarının yemeğini mi yersin?" Alaycı bir onaylamamazlıkla soruyorum.

Omuz silkiyor, gözlerinde alaycı bir parıltıyla kaşığını yalıyor. *Kes şunu.* "Sadece iyi bir şeyleri olduğunda."

Onunla göz temasını koruyarak dondurmamdan yavaş ve bilinçli bir ısırık alıyorum. "Peki benimki seninkine kıyasla nasıl?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Ama ben yine de benimkini tercih ederim."

"Tabii ki tercih edersin." Başımı sallıyorum ve hiç düşünmeden kaşığı onun dondurmasına daldırıyorum.

Kaşığı ağzıma götürdüğümde, nane aroması dilime vururken, "Bak şimdi kim sormuyor," diye alay ediyor. "Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

"Berbat." Başımı sallıyorum ve nane kalıntılarını temizlemek için ahududulu olanı ısıyorum.

"Berbatsın," diye alay ederek göle doğru geri dönüyor. Onun donmuş diş macununun tadını çıkarmasını izlerken, kendimi onunla birlikte olmaktan itiraf etmek istediğimden daha fazla keyif alırken buluyorum.

Eve döndüğümde yine huzursuzum. Sierra'ya bu kadar yakın olup da ona istediğim gibi sahip olamamaktan kaynaklanan ve bütün gün devam eden bir gerginlikten kurtulmam gerekiyor. Evimdeki spor salonundayım ve antrenmanımın sabit ritmi zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor. Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, düşüncelerim yine ona kayıyor. Bugün... güzeldi. Uzun zamandır yaptığım her şeyden daha güzeldi. Ve sevişmeyi ya da Ethan'la gezintiye çıkmayı içermiyordu.

Yoğun bir seanstan sonra hâlâ tatmin olmamıştım ama en azından fazla enerjimi atmıştım. Yukarı çıkarken,

Odasına yaklaşırken kendimi yavaşlarken buluyorum. Kapı hafif aralıktı ve içeride hareket ettiğini duyabiliyordum.

Merakıma yenik dūřūp içeri bakıyorum, tam zamanında eđilmiř, bavullarından birini karıřtırdıđını gōrūyorum. Elbisesi hafifçe yukarı kalkıyor ve bana kıının engelsiz bir gōrūntūřunū sunuyor. *Hay sikeyim.* Tenini saran kırmızı tangasını gōrūnce kan hemen sikime hūcum etti. Ellerimi yumruk yapıp tangayı ūzerinden çekip almamak için kendimi zor tutuyorum ve ona tam o anda nasıl bir *pislik* olabileceđimi gōsteriyorum. Onu bu řekilde, habersiz ve savunmasız gōrmek, tūm vūcuduma bir arzu sarsıntısı gōnderiyor.

Kendine gel Rossi. Bedenimi harekete geçiremeden ayađa kalkıyor ve elinde bařka bir elbiseyle yavařça arkasını dōnūyor.

Nefes nefese kalıyor, kūuk elleri elbisenin kumařına kenetlenirken vūcudu bir santim geriye sıçrıyor.

"Tanrım, beni korkuttun!" diye pantolonunu indiriyor, bir elini gōđsūne koyuyor. "Ne zamandır orada bir sūrūngen gibi dikiliyorsun?"

"ok değil," diye mırıldanıyorum, kapıyı bacağımla iterek açıyorum. *Ne tūr bir kūlot giydiğini anlayacak kadar uzun.* "Bunlar için yardıma ihtiyacın var mı?" Ellerimi önūmde kavuşturup kapının pervazına yaslanırken çenemi bavuluna doğru sallıyorum.

"Hayır, teřekkūr ederim," diye kekeliyor, yaptığı dağınıklıktan utanarak etrafına bakınıyor. Yatağın her santimi giysilerle kaplı. "Ben halledebilirim."

Gözlerim Vispring yatağımdaki renk kusmuğunun üzerinde gezinirken, "Görünüşe göre yatağın biraz kullanılamaz halde," diyorum.

"Ya o konuda... Hâlâ alışmaya çalışıyorum." Özür dileyen gözlerle bana bakıyor. Bu bakışı onda daha önce hiç görmemiştim. Bu farklı bir şey.

"Burası senin odan Sierra. Ne istersen yapabilirsin. İstediğin kişisel dokunuşları eklemene engel olmayacağım."

Benim bu kadar misafirperver ve anlayışlı olmamı beklemediği için gözlerini kısarak düşüncelere dalmasını izliyorum. Gerçek şu ki, evimle ilgili bir şeyi değiştirmeye kalkışan herkesin çenesini kırarım ama söz konusu o olduğunda bunu umursamıyorum. Ve az önce kendime brownie puanı kazandırdım.

"Ben-" diye başladı ama durakladı, "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aslında bunu söylemen çok nazikçe. Teşekkür ederim." Gülümsemesi küçük ama gerçek.

"Sadece kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum. Bu odada istediğin her şeyi değiştirmekte özgürsün." O cevap vermeden önce kendimi kapının pervazından itip yatağın üzerindeki kıyafetleri gösteriyorum. "Eğer işlevsel bir yatağa ihtiyacın varsa, benimkinin bundan daha büyük olduğunu bilmek seni memnun edecektir."

Gözleri açılıyor ve ağzından çıkan küçük nefesi kaçırmıyorum.

"Sen öyle san," diyor nefes nefese.

Kusursuz yüzüne bakana kadar ona doğru birkaç adım atıyorum. Eğiliyorum, dudaklarım neredeyse kulağına değecek.

"Hiçbir fikrin yok ufaklık," diyorum, sesim fısıltının biraz üzerinde, tüylerinin diken diken oluşunu izlerken. Dudaklarımı boynunda gezdirmemek için dişlerimi sıkıyorum. Henüz değil. Ağıma o kadar dolanana kadar kaçış yok. "Tatlı rüyalar, Sierra."

Acıyla geri çekilip odadan çıkmadan önce bir an öylece duruyorum ve küçük hazinemi arkamda gözleri kocaman bir şekilde bırakıyorum. Onu hâlâ zihnimde görebiliyorum, vücudu düşüncelerime kazınmış durumda. Neredeyse kapıya varmıştım ki, odasının olduğu yönden hafif bir ses geliyor.

"Tatlı rüyalar Guy," diye sesleniyor arkamdan usulca. Kapımı açıp odama girerken dudaklarım yavaş ve memnun bir gülümsemeye kıvrılıyor ve Sierra'yı kulağına değen dudaklarımın hayaletiyle baş başa bırakıyorum.

On İkinci Bölüm

~SIERRA~

Gece 1'de nihayet kıyafetlerimi düzenlemeyi başarmıştım. Son bluzu katlarken bir an için odaya göz gezdiriyorum. Bir zamanlar karmakarışık olan bavullarım, yatağın üzerine yayılmış düzgün giysi yığınlarına dönüşmüştü. Her bir parça özenle üstler, etekler, pantolonlar ve elbiseler olarak kategorize edilmiş. Düzenin verdiği memnuniyet bana biraz başarı hissi veriyor ama bu geçici bir rahatlama. Ellerim serbest kaldığı anda düşüncelerim Guy'a geri dönüyor.

Onun nesi var böyle?

Daha önceki etkileşimi, özellikle de bu odada istediğim her şeyi değiştirebileceğime dair şaşırtıcı teklifini tekrar ediyorum. Başımı hafifçe sallayarak bir kahkaha atıyorum. Öyle demek istemediğini biliyorum ama bunu söylemiş olması bile beni hayrete düşürdü. Onunla tanıştığımdan beri kibirden başka bir şey yapmamıştı, bu yüzden bu beklenmedik izin beni dengesizleştirdi.

Sanki iki farklı insan gibi. Bir an soğuk, kibirli ve anlaşılması imkansız. Sonra, neredeyse... nazik şeyler söylüyor ve yapıyor? Kafamı toparlayamıyorum ve daha da kötüsü, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini kontrol edemiyorum. Ne zaman yaklaşırsa, tüm savunmalarım parçalanıyor ve kendimi savunmasız ve savunmasız hissediyorum. Kimse sinirlerimi bozmayı başaramadı ve bu adam sinirlerimin üzerinde breakdans yapıyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kendimi onu düşünmekten vazgeçmeye zorluyorum. Bu adam beladan başka bir şey değil. Ona karşı hissettiklerimi hissetmek istemiyorum. O bu kadar... yoğun olmasaydı her şey çok daha farklı olurdu. Neden burada olduğuma odaklanmalıyım ve bunun sahte nişanlığa karşı saçma bir çekim hissetmek olmadığına eminim.

Düşüncelerimden sıyrılıp nihayet giysilerimi yerleştirmek için gömme dolaba yöneliyorum. Dolap devasa, ihtiyacım olandan çok daha büyük, şık, koyu ahşap rafları ve her santimini aydınlatan yumuşak aydınlatması var. Ama içeri adımımı atar atmaz ve ışıklar yanar yanmaz donup kalıyorum. *Bu da ne böyle?*

Bir kenar boyunca dizilmiş bir düzine zarif elbise, kumaşları yumuşak ışığın altında parlıyor. Yanlarında, her biri bir öncekinden daha çarpıcı olan yeni ayakkabılar ve daha açmadan bir servet değerinde olduğunu söyleyebileceğim mücevher kutuları var.

Bunlar bu sabah burada değildi.

Elbiselerden birine dokunmak için uzanıyorum, kumaş parmaklarımın altında serin ve pürüzsüz. Her bir parça özel dikilmiş, pahalı ve özenle seçildiği belli. Hepsinin etiketinde *ROSSI* yazıyor ve etiketlere bir göz attığımda hepsinin benim

Ölçümler. Bunları benim için mi seçti? Biz dışarıdayken biri gelip bunları buraya mı koydu? Düşündükçe kaşlarım birbirine çarpıyor.

Elbiselerden birini alıp daha iyi görebilmek için havaya kaldırıyorum. Derin bir zümrüt yeşili, rengi zengin ve canlı, kesimi mükemmel, zarif ama biraz da baştan çıkarıcı. Beni etkilemeye mi çalışıyor, yoksa bu da kontrolünün bir başka parçası mı? Kıyafetlerimden hoşlanmadığı çok açık. Avukatın ofisindeki asansörde bunu açıkça belirtti. Bu bana hatırlatmanın başka bir yolu mu, yoksa iyi bir şey mi yapmaya çalışıyor? Onun sorunu da bu, asla bilemiyorsun.

Daha fazla düşünmeden elbiseyi dolaba geri asıyorum ve aşağı iniyorum. Belki bir bardak su kafamı toplamama yardımcı olur.

Merdivenlerden inerken ev sessiz, tek ses cilalı ahşap üzerindeki çıplak ayaklarım ve hoparlörlerden gelen çok hafif blues müzik sesi. Kendimi bir James Bond filmindeymişim gibi hissediyorum. Geniş odalar loş bir şekilde aydınlatılmış, duvarlara uzun gölgeler düşüyor ve bir an için bu devasa yerde kaybolduğumu hissediyorum.

Mutfağa ulaştığımda, dışarıdan gelen hafif bir parıltı fark ediyorum. Merakla sürgülü cam kapılara doğru ilerleyip dışarı bakıyorum. Orada, havuzun kenarında, Guy. Şezlonga oturmuş, dizüstü bilgisayarını önünde açık, Crow da itaatkâr bir şekilde ayaklarının dibinde yatıyor. Hazırlıksız yakalandım, onu görünce kalbim küt küt atmaya başladı.

Onu bu saatte çalışırken görmeyi beklemiyordum.

Bir an için sadece onu izledim. Daha önce benimle dalga geçen adamdan çok farklı görünüyor. Yüzü odaklanmış, duruşu rahat ama aynı zamanda tetikte ve ekrana bakışında bir yoğunluk var. Üzerinde siyah bir eşofman altı var ve başka hiçbir şey giymiyor. Yutkunuyorum, gözlerim geniş sırtında geziniyor ve şimşek dövmesi ortaya çıkıyor. Yaptığı şeye o kadar dalmış ki beni fark etmiyor ve ben de saklanmakla dışarı çıkmak arasında kalıyorum.

Ben karar veremedim Crow'un kafası kalkıyor ve gözleri hemen beni buluyor. Havlamıyor, sadece bakıyor ve kimliğimin açığa çıktığını anlıyorum.

Kapıyı kaydırarak açıyorum ve serin gece havasına çıkıyorum.

"Uyuyamadın mı?" Masaya doğru yürürken soruyorum.

Adam başını kaldırmıyor. "Hayır," diyor basitçe, sesi daha önce gördüğüm sıcaklıktan -ya da her ne haltsa ondan- yoksun.

"Ben de öyle," diyorum, apaçık ortada olan bir şeyi söylediğim için kendimi biraz aptal hissederek. Bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama sessiz. Sanki burada değilmişim gibi. "Ben sadece... bir bardak su almak istedim."

"Git getir o zaman," diyor basitçe, fark etmediğim bir puro üfleyerek. *Onun sorunu ne?*

Kızgınlık içimde canlanıyor. Bu adam benimle dalga geçen, beni sıkıştıran, neredeyse beni

birkaç saat önce onun yatağında uyudum. Ve şimdi sanki ben bir rahatsızlıkım gibi soğuk ve mesafeli.

"Bu kadar soğuk olmana gerek yok, biliyorsun. Aynı evdeyiz ve aynı durumdayız." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir ayağımı öne atıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Sesi alçak, neredeyse bir hırıltı. Sonunda başını kaldırıp bakıyor, dizüstü bilgisayarın ışığı yüz hatlarını daha da keskinleştiriyor ve gözlerindeki soğukluk istemsizce bir adım geri atmama neden oluyor. "Brendan Morris bizi burada göremez, başka kimse de göremez. Rol yapmak zorunda değilsin ve kesinlikle evimin mahremiyetindeyken benimle konuşmak zorunda değilsin. Git suyunu al ve yoluna devam et," diye ekliyor ve başını kapıya doğru sallayarak görüş alanından çıkmam için sessiz bir davette bulunuyor.

Bu sözler bana bir tokat gibi çarptı.

"Senin derdin ne be?" Öfkemi zapt edemeyerek bağıyorum. "Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin. Nişanlı olmamız gerekiyordu. Sen böyle davranırken insanlar aşık olduğumuza nasıl inanacak? Hayatımda tek bir oyunculuk dersi bile almadım ama yine de seni seviyormuş gibi davranmam gerekiyor. Ve sen de benimle konuşma tarzınla bunu hiç kolaylaştırmıyorsun." Öfkeleniyorum. Durmak istiyorum. Topuklarımın üzerinde dönmek, suyum alması ve gitmek istiyorum ama yapamıyorum. İçimde tuttuğum her şey dışarı çıkmaya karar verdi ve ağzımın zarar vermesini engelleyemiyorum. "Medeni bile olamayan birine nasıl aşıkılmışım gibi davranabilirim? Kim bilir kaç kişinin önüne çıkıp sana deliler gibi aşıkılmışım gibi davranmam gerekiyor, sen ise ergenlik krizinin ortasındaki şımarık, çürümüş bir genç gibi davranıyorsun. Sanırım artık

İtiraf etmeliyim ki en kötü aktör benim, yani bu olmaz. Rolümü oynamamı mı istiyorsun? Bana yardım etmelisin, yoksa o değerli şirketini asla alamazsın. Kaybedecek bir şeyim yok Gaetano, sadece kazanacağım. Bu iş boka sararsa, benim hayatım değişmez. Ama senin hayatın? Bu farklı bir hikaye. Kendi kendini sabote ediyorsun. O yüzden sana bir kez daha soracağım Rossi. Neyi? Lanet olsun. Senin sorunun ne?"

Hassiktir. Kahretsin, az önce ne yaptım ben? İyi hissettiriyor. Tüm vücudum adrenalin ve öfke yüzünden titriyor ama yine de bir şekilde hafiflemiş hissediyorum. Bu, kontrolü böyle kaybetmem gerektiği anlamına gelmiyor. Gözlerimi kapatıp içeri kaçma isteğimle savaşıyorum. Az önce insanlığın bildiği en riskli mesajı göndermişim gibi hissediyorum ama telefonumu kilitleyip yüzümü yastığa gömüp yanıt beklemek yerine, beklerken mesajı alan kişinin gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

Tepkisini izliyorum; gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor, kırpmıyor bile. Yüzündeki tek hareket, tüm bunları duyduğunun tek göstergesi, dizüstü bilgisayardan gelen mavi ışıkta dans eden çene kası. Dişlerini sıkıyor. *Hiç iyi değil.*

Sonunda dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve yavaşça oturduğu yerden kalkıyor. Hareketleri kasıtlı ve kontrollü ve bana doğru attığı her adımda havadaki gerilimin arttığını hissedebiliyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

"Ne monologdu ama ufaklık," diyor, beni dış masaya yaslarken sesi aldatıcı bir sakinlikte. Kalbim göğsümden çıkmakla tehdit ediyor. "Sen

Öfkelendiğinde ağzını nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun, değil mi?" diye ekliyor, başını yana eğerken sesi ölümcül derecede sakin.

Hayır, ne yazık ki bilmiyorum.

Sırtım masanın kenarına çarpıyor ve gidecek hiçbir yerim yok. Çok yakın, çok yakın, yoğun varlığı bunaltıcı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, kolonyasının kokusu duyularımı dolduruyor ve içimde yanan öfkeye rağmen, bacaklarımın arasında görmezden gelmeye çalıştığım o sinir bozucu zonklama var.

"Söylemek istediğimi söyledim. Şimdi bırak gideyim," diyorum ama sesim istediğim inandırıcılıktan yoksun.

Bir santim bile kımlıdamıyor. Onun yerine gözleri gözlerime kilitleniyor ve gözlerindeki yoğunluk tüm bedenimi ürpertiyor.

"Yap beni," diyor usulca, neredeyse bir meydan okuma gibi.

Bir an için dünya sadece bize daralıyor, aramızdaki boşluk gerilimle elektrikleniyor. Kalbim çarpıyor, nefesim sığ soluklarla geliyor ve gözümü ondan alamıyorum. Birkaç dakika önce hissettiğim öfke hâlâ orada, ama başka bir şeye dönüşmüş, çok daha tehlikeli bir şeye.

"Siktir git-" diye başlıyorum ama daha bitiremeden dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Tüm vücudum, içinde binlerce havai fişek patlatmış gibi hissediyor. Bu öpücük daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Daha önce. Dudakları yumuşak ama beni öpüş şekli hiç de öyle değil. Sert, talepkâr ve öfke sınırında bir tutkuyla dolu. Purunun topraksı ve tatlı alt tonları ile naneli bir şeyin tadını alıyor. Elleri belimi kavlıyor, beni daha yakına çekiyor ve her şeye rağmen kendimi karşılık verirken buluyorum. Öpüşmede bir savaş, bir kontrol mücadelesi var ve ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz.

Bir anlığına neredeyse kendimi ona kaptırıyorum ama sonra gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor. *Bu yanlış.* Göğsüne bastırıp öpücüğü kesiyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

"Bu da neydi böyle?" Sesim titreyerek boğulmayı başarıyorum.

Hemen cevap vermiyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Metot oyunculuğu," diyor sonunda, sesi alçak ve tehlikeli. *Ne dedi?*

Cevap veremeden geri çekiliyor ve bana çaresizce ihtiyacım olan boşluğu veriyor. Ama olan olmuştu. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor, kalbim hızla çarpıyor, bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmaz hale geliyor ve beni geri dönemeyeceğim bir yere gönderdiğini biliyorum.

Başka bir şey söylemeden şezlongdan dizüstü bilgisayarını alıp kapıya yöneliyor ve bana ulaştığında biraz yavaşlıyor.

"Ve sana kimi kışkırttığına dikkat etmen gerektiğini hatırlatırım," diye homurdanıyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, beni orada sarsılmış ve kafası karışmış bir halde bırakıyor. Az önce olanları anlamlandırmaya çalışarak gidişini izliyorum ama odaklanabildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma değme hissi ve hala dilimde kalan tadı.

Az önce kendime ne yaptım ben?

Bölüm Th rteenI

~GUY~

Sürgülü çift kapıdan eve geri adım attığımda, öpüşmemizin kalıntılarının dudaklarımda karıncalandığını hâlâ hissedebiliyorum. Eşikten hemen içeride durup ona bakmak için arkamı dönüyorum. Sierra avluda donmuş bir şekilde duruyor, geniş gözleri benimkilere kilitlenmiş, nefesini tutmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri genişten daralmaya doğru gidiyor. Elini kaldırıyor ve beni neredeyse güldürecek bir ani hareketle ağzını siliyor.

Tiksinmiş gibi mi davranıyorsun, ufaklık?

Kızgın görünmeye çalışıyor, kaşları çatık ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, ama yanaklarındaki kızarıklık ona ihanet ediyor. Benim için yaptığı bu küçük maskaralık neredeyse sevimli. Bir konuda haklı; kesinlikle iyi bir oyuncu değil.

Bir kaşımı kaldırıyorum, bakışlarımın dudaklarına düşmesine izin verirken ağzımın kenarındaki eğlence çekiştiriyor - az önce ondan aldığım öpücükten dolayı hala pembe ve şişmiş dudaklar.

"Ağzını istediğin kadar silebilirsin Sierra," diyorum, sesim alçak, neredeyse alaycı. "Ama benim tadımı alamayacaksın."

Eli silmenin ortasında donuyor, gözleri daha da açılıyor. Bir yanıt beklemiyorum. Bunun yerine dönüp odama doğru ilerliyorum, göğsümde karanlık bir tatmin duygusu kıvrılıyor. Sığ nefes alışının yankısı kulaklarımda çınlıyor, kendi kalp atışlarımın sabit gümbürtüsüne karışıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, zihnim hâlâ havuz başındaki o anı canlandırıyor. Sierra'nın şaşkın ifadesi, gözlerinin öfkeyle parlaması ve savaşımaya devam ettiği bir şey. Vücudum artık ısıyla uğulduyor, dudaklarının benimkiyle buluştuğu yerde tenim hâlâ karıncalanıyor. Rol yapmak istiyor ama vücudu her seferinde ona ihanet ediyor. Benimki de öyle. Ve daha da kötüsü, bana ihanet eden sadece bedenim değil, lanet olası zihnim de.

Odama ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir an için kapının arkasına yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Bana yaptığı şey tehlikeli. Hayatımda hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Hiç kimse sadece büyükbabamın gördüğü bir yanımı ortaya çıkarmamıştı. Bu kadın, bu çıldırtıcı, güzel, görkemli kadın, bana havada yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

Bu çok tehlikeli ve onun benden mümkün olduğunca uzak durmasını istiyorum. Bu yüzden ona karşı böyle davrandım. Zavallı kızın kafası muhtemelen benim

onu değiştir. Sadece o değil. Aklımın mantıklı kısmı ondan uzak durmam için bana bağırıyor. Daha da kötüsü. Onu benden uzaklaştırmak istiyor. Ama diğer her şey yaklaşmam için feryat ediyor. Ve hangi tarafın kazandığını biliyorum.

Birinin bana bu şekilde meydan okuması pek sık olmaz. Birinin derimin altına girmesi sık rastlanan bir şey değil. Ve daha önce hiç birini koruma, ona tapınma ve aynı anda onun ırzına geşme dürtüsüne kapılmamıştım.

Bana ne yapıyorsun, ufaklk?

İş çekerek kendimi kapıdan itiyorum, eşofmanlarımı çıkarıp köşedeki sandalyeye atıyorum ve banyoya gidiyorum. Duşa girdiğimde akan suyun sesi her yeri dolduruyor. Su sıcak, neredeyse haşlayıcı, ama yanmayı hoş karşılıyorum. Sierra'nın içimde tutuşturduğu ateşle kıyaslanamaz bile.

Gözlerimi kapatarak suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, kaslarımdaki gerginliği atmaya çalışırken ellerimi serin fayansa dayıyorum. Ama gözlerimi kapattığım an, o oradaydı. O  p c k, lanet olsun, o  p c k. Bunun olmaması gerekiyordu. Kontrol m  bu şekilde kaybetmemem gerekiyordu. Tadının nasıl olduğunu, vücudunun benimkine karşı nasıl titrediğini düşünmeden edemiyorum.

Su tenime vurdukça, onu düşündükçe sertleştiğimi hissediyorum. Üzerimde bu kadar kontrol sahibi olması beni çileden çıkarıyor, denemese bile, beni taşaklarımdan yakaladığının farkında bile değil. Bu kontrole hükmetmek, ona boyun eğdirmek, isteğime boyun eğdiğini görmek istiyorum.

Ama aynı zamanda karşı koymasını, bana meydan okuduğunda gözlerindeki o kıvılcımı görmek istiyorum.

Bu itme ve çekme çıldırtıcı ama aynı zamanda heyecan verici. Elim aletimin tabanını sarıyor, göğsümde alçak bir homurtu yükseliyor. Soğuk su şokunun beni kendime getireceğini umarak sıcaklığı düşürüyorum. Bunun yerine, sadece anıyı daha keskin ve daha canlı hale getiriyor. Dişlerimi sıkarak kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum ama Sierra'ya karşı hiçbir şeyin şansı yok.

Onu böyle istememeliydim. Üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermemeliydim. Ama işte buradayım, soğuk bir düşün içindeyim, vücudum onu düşününce bile bana ihanet ediyor. Yumruğum sıkılaşıyor, uzunluğumda aşağı yukarı kayıyor. Dişlerimin arasından havayı emiyorum, o akıllı ağzıyla her şeyimi almaya çalışırken bana bakan o büyük, meydan okuyan gözleri hayal ediyorum.

Bu görüntü karşısında zihnim açılıyor ve elimi onun gırtlığını siktiğim gibi sikmeye devam ederken bir nefes çekiyorum. Ben ona pompalarken tırnaklarının etime battığını hayal ederken kaslarım soğuk suyun altında kasılıyor. Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum ve öpücükten dolayı hala biraz şiş olduğunu görüyorum. Paylaştığımız o *gerçek* öpücük. Bu düşünce bedenimi ateşe vermeye ve beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor. Kendimi destekliyorum, orgazm vücudumu mahvederken kendimi dengelemek için elim duvara uçuyor, aletimden cum fışkırıyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa bağıriyorum, sonunda dalgayı sürerken bir nefes emebiliyorum. En son ne zaman birinin üzerinde böyle davrandım? Asla.

Suyu kapatıp dışarı çıktım ve hızlı, sert hareketlerle kurulandım. Dikkatimi dağıtacak, aklımı ondan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var. Havluyu belime sarıyorum ve iki elimi yüzümde gezdiriyorum. Banyodan çıkarken serin hava nemli tenime çarpıyor ama içimde hâlâ kaynayan ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Bir içkiye ihtiyacım var. Ve resim yapmalıyım. Eğer kendimi bir çizime kaptırırsam, belki kollarımda nasıl hissettiğini, bana nasıl baktığını düşünmeyi bırakabilirim.

Odaya bakıyorum, eskiz defterlerimden birini ve içinde bazı malzemeler olan şık bir metal kutuyu görüyorum.

Büyükbabamın sesi zihnimde yankılanıyor. Çizim yapmayı ilk öğrenmeye başladığımda elime rehberlik ederdi, kalın aksanı beni çizgilerimi sabit tutmaya ve sadelikteki güzelliği görmeye teşvik ederdi.

Çizim yapmak her zaman bir kaçış, düşüncelerimi sakinleştirmenin bir yoluydu. O öldükten sonra beni ayakta tutan, tamamen raydan çıkmamı engelleyen birkaç şeyden biri oldu. Haftalardır elime kalem almadım. Bunun için ne zamanım ne de kafa boşluğum vardı. Belki de şu anda ihtiyacım olan şey budur - aklımı beni yavaş yavaş delirten kadından uzaklaştıracak bir şey.

Havluyu çıkarıp banyo çekmecelerinden birindeki gömme çamaşır sepetine atıyorum. Bir çift bol eşofman altı alıp üzerime geçirdikten sonra eskiz defterimi kaptığım gibi odamdan çıkıyorum. Koridorda ilerlerken ev sessiz. Sierra'nın odasının önünden geçerken hafif bir ses beni durduruyor.

İlk başta zayıf, neredeyse ayırt edilemiyor, ama durup dinlediğimde netleşiyor. Sierra nefes alıyor, ama uyuyan birinin sakin, eşit nefesleri değil. Hayır, bu farklı. Nefes almakta zorlanıyor, küçük, nefes nefese inlemelerle karışıyor ve doğrudan içime bir sarsıntı gönderiyor.

Nabzım hızlanıyor, zihnim yetişemedi bedenim tepki veriyor. 0... Bu düşünce içime bir elektrik şoku daha gönderiyor.

Kapısına yaklaşıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Sesler artık daha net, kusursuz. İnliyor, nefesi yumuşak iniltiyle noktalanmış sığ patlamalar halinde geliyor. Elim yanımda yumruk oluyor, kontrolüm elimden kayıyor.

Yatağa yayılmış, elleriyle kendi bedenini keşfederkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

Beni mi düşünüyor? Öpüşmemizi hayal edip kafasında tekrar mı canlandırıyor? Beni düşünürken kendine dokunduğu düşüncesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Bir adım geri atıyorum, zihnim kendisiyle savaşıyor. Çekip gitmeliyim. Bir gece için yeterince berbat ettim zaten. Ama bir yanımda kapıyı itip açmak ve onu kızarmış, nefessiz kalmış, bedeni arzusuyla kıvrılırken görmek istiyor. Onun çözülüşünü izlemek, kendinden geçerken adımı haykırışını duymak istiyorum.

Elimdeki eskiz defterini sıkıca kavriyorum, kapıyı itip açma ve ona katılma dürtüsü damarlarımda dolaşıyor. Bu düşünce içime tehlikeli bir heyecan daha gönderiyor ve ne olduğunu anlamadan elim kapının kolunun üzerinde geziniyor.

Hemen Şimdi içeri girebilirdim. Sesinin neden böyle çıktığını tam olarak ğrenebilirdim. Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya itebilirdim. Ama bir Şey beni durduruyor. Hayır. Henüz değil. Bu Şekilde olmaz. Bu doğru an değil. Hl direniyor, hl benimle savaşıyor ve ben onun bana isteyerek gelmesini, ona verebileceklerim için yalvarmasını istiyorum. Beni arzulamasını, benim onunkini arzuladığım kadar onun da benim dokunuşumu arzulamasını istiyorum.

Kendimi arkamı dönmeye zorluyorum, bedenim bu çabayla ağrıyor. Buradan siktir olup gitmeliyim, onun cazibesinden uzak durmalıyım. Adımlarım hızlı ve amaçlı bir Şekilde aşağıya iniyorum ve puromu bıraktığım havuz kenarına doğru ilerliyorum.

Havuz kenarındaki bir sandalyeye yerleşiyorum, serin gece havası içimdeki ateşi yatıştırmak için çok az Şey yapıyor. Eskiz defterimi açıp çizmeye başlıyorum, kalemim kağıt üzerinde hızlı, hassas vuruŐlarla ilerliyor.

Zihnim büyük babama geri dönüyor. Elime ilk kalemi veren, zihnimdeki imgeleri nasıl kağıda dkeceğimi gösteren oydu.

Ama bu gece, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu aklımdan çıkaramıyorum. izdiğim her çizgi, her kıvrım bir Şekilde ona benziyor - gözleri, dudakları, boynunun kavisini. Dişlerimi sıkıyorum ve elimi hareket etmeye zorluyorum, onu düşüncelerimden kovmaya kararlıyım, ama faydası yok. Her vuruŐta, her ayrıntıda o var.

Ve onun orada olduğunu bilmek, eli o tonlu kalçaların arasında, benim için inlerken, bana sesleniyor - sik!

Çizim defterimin sayfasını yırtıp bir kenara atıyorum, hayal kırıklığım taşıyor. Beni canlı canlı yiyor. Bu kadın,

Bu imkânsız kadın beni tüketiyor ve bunu durduracak gücüm yok. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak içimdeki fırtınayı dindirmeye çalışıyorum.

Uzun bir gece olacak. Ethan'ı aramam gerek.

Bölüm On Dört

~SIERRA~

Oda karanlık ama vücudumdaki sıcaklık herhangi bir ışığın yakabileceğinden daha sıcak. Vücudum yumuşak çarşaflara sürtünüyor, uyarılmam gittikçe güçleniyor, ellerim vücudumu keşfediyor. Bu sefer durduramadım; ellerimin göğüslerimden aşağıya, kaburgalarımın kemerine ve dokunulmak için yalvaran o tatlı zonklama noktasına kaymasını engelleyemedim. Dudaklarım hâlâ onun dudaklarının hayaletiyle karıncalanıyor. Öpücüğü kafamda canlandırmadan duramıyorum. Durmak istemiyorum.

Bu çıldırtıcı. Tiksinmem, hatta öfkelenmem gerekirken, bir elim uyku şortumun altında, diğer elim göğsümle oynarken, hiçbir şey hissetmiyorum.

Onun elleri üzerimde nasıl hissedirdi?

Parmaklarım yavaşça dudaklarımı ayırıp klitorisimi tekrar bulduğunda, küçük bir inilti benden kaçıyor. Parmaklarımı içeri doğru hareket ettirmeye başladım.

daireler çiziyor, inlemelerim iniltiye dönüşüyordu.

Beni duyabiliyor mu? Tahrik zihnimi bulandırıyor. Daha fazla baskı uyguladıkça ve duvarın diğer tarafından beni dinlediği fikriyle oynadıkça bedenim daha da hassaslaşıyor. Daha sert bastırıyorum, uzun bir iniltiyle başımı geriye atıyorum.

Parmaklarım klitorisimin etrafında daha hızlı çalışırken "Oh," diye nefes alıyorum, içimdeki gerginlik artıyor. Daha yükseğe ve daha yükseğe uçmaya devam ederken meme ucumu başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırıyorum. Vücudu benimkine bastırdı, dudakları benimkine çarpmadan, emmeden ve ısırmadan hemen önce yoğun bakışları içimde delikler açıyordu. Dudaklarının anısı, hala dudaklarımda hissettirdikleri beni unutkanlığa sürüklüyor. Keskin bir çığlıkla boşalıyorum, onun adını haykırma dürtüsüyle savaşırken tüm bedenim geriliyor. Orgazm içimi parçalıyor ve onu dışarı atarken ciğerlerimi genişletmek için mücadele ediyorum.

Yüksekten aşağı indiğim an, olabildiğince çok hava soluyorum, ciğerlerim çok uzun süre oksijensiz kaldığı için yanıyor. *Aman Tanrım*. Farkındalık üzerime çöküyor. Az önce onun düşüncesine geldim.

Parmaklarım dudaklarımda üzerinde geziniyor, dokunuşunun anısı aklımdan çıkmıyor. Başımı sallıyorum, düşünceleri kovmaya çalışıyorum ama faydası yok. Onları ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam, o kadar güçlü bir şekilde geri geliyorlar.

"Benim neyim var böyle?" Boş odaya fısıldıyorum, kalbim orgazmın kalıntıları yüzünden hala hızlı atıyor. Ondaki nefret etmem gerekiyordu, onu arzulamam değil.

Dönüp yüzümü yastığa gömüyorum. Serin kumaş, içimde dolaşan sıcaklığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. *Bu çok saçma.* Üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyi reddediyorum. Ama bunu düşünürken bile artık çok geç olduğunu biliyorum. Zaten çok derindeyim. Ve o beni öperek asla çıkamayacağımdan emin oldu. Neden beni öpmek zorundaydı ki?

Aniden doğruluyorum, bu odadan ve kafamdan çıkmak istiyorum. Belki biraz temiz hava beni içine soktuğu bulanıklığı gidermeye yardımcı olur. Temiz hava almak için aşağıya, havuzun yanına inmeye karar veriyorum. Saat geç oldu - muhtemelen gece 2:30 civarı- yani şansım varsa Guy uyuyor olacak.

Ya da havuzun yanında, senin ona koşup koşmayacağını bekliyordur.

Homurdanarak odamdan çıkıyorum, malikanenin karanlık koridorlarında sessizce ilerliyorum. Mutfığa yaklaştığımda, havuza açılan cam kapılardan sızan ışığın yumuşak parıltısı gözüme çarpıyor ve bana deja vu yaşıyor. Kalbim küt küt atıyor.

İşte oradaydı.

Adam havuzun kenarında oturmuş, bir elinde puro, diğerinde kalem, büyük bir deftere bir şeyler çiziyor. Onu görmek beni şaşırttı. Gölgeler tarafından yarı gizlenmiş bir şekilde durup onu izliyorum. Tamamen işine odaklanmış durumda ama bu farklı. Yüzü dizüstü bilgisayarında çalıştığı zamanki gibi gergin değil. Hayır, odaklanmış ama rahat, eli kâğıt üzerinde yumuşakça hareket ederken bakışları nazik. Bir an için, onun kimsenin görmediği bir yönünü gördüğümü hissediyorum.

Beni neyin zorladığından emin değilim ama arkamı dönüp odama gitmek yerine yaklaşmaya karar verdim

Onu. Daha önce olanlardan sonra ondan kaçamam. Ayrıca, bir yanım onu ve çizdiği şeyi merak ediyor. Umarım bu sefer daha sıcak bir karşılama olur.

Dışarı çıkıyorum, serin gece havası tenime geliyor, kendimi biraz garip ve yersiz hissediyorum. Arkasında olduğumu hissettiğini biliyorum çünkü vücudu geriliyor, eli bir an için duraksıyor. Yaklaştığımda çizdiği resme bir göz atıyorum ve neredeyse olduğum yerde duruyorum. Çarpıcıydı. Bir kadın vücudu, o kadar detaylı bir elbiseyle örtülmüş ki neredeyse gerçek gibi görünüyor. Kumaş, akış ve karmaşık tasarımlar... hepsi nefes kesici güzellikte.

Bu adam ne yapamaz ki?

"Çizim yapan birine benzemiyorsun," diyorum, yeteneğinden ne kadar etkilendiğimi gizlemeye çalışarak.

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri o tanıdık yoğunluğuyla benimkilere kilitleniyor ve öpücüğün anısı geri geliyor.

"Ben bir tasarımcıyım," diye cevap veriyor kuru bir şekilde, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bunu biliyorum," diye karşılık veriyorum, ses tonundan rahatsız olmuş bir şekilde. "Sadece," iltifatı yüksek sesle söyleyemediğim için duraksıyorum, "nasıl çizileceğini bilmeni beklemiyordum," diyorum onun yerine.

"Restoran sahiplerinin yemek yapamamasını mı bekliyorsun?" diye soruyor çizimine geri dönerken. Buna çizim demek hakaret olur. Bu gerçekten bir sanat eseri.

"Bazıları evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bazılarının yemek için tutkusu yok. Sadece para."

"Bu durumda restoran sahibi olmamaları gerekir," diyor ve sonra duraklıyor, gözleri yukarı kayıyor ve sanki az önce söyledikleri bir şeyi fark etmesini sağlamış gibi önündeki boşluğa bakıyor.

Derin bir nefes alıyor ve çizimine geri dönüyor. Onu izliyorum, bu kadar masum bir şey yaptığını görmek beni büyülüyor. Ve o anda bir şeyin farkına varıyorum. Oturup saatlerce onu çizerken izleyebilirdim.

Aramızdaki sessizlik ağır, daha önce konuşulmamış şeylerle dolu.

Sessizliği bozmaya karar vererek derin bir nefes alıyorum. "Daha önce olanlar hakkında..."

Adam çizmeyi bıraktı, kalemi kağıdın üzerinde geziniyor. Tekrar bana bakıyor, bu sefer daha temkinli bir ifadeyle.

Bir an tereddüt ediyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Sen... bunu yapmamalıydın."

"Neyi yapmamalıydım?" Kaşlarını çatıyor ve karnımın dönmesine neden oluyor. Şimdi ona bakarken, neredeyse kendime o öpücüğün gerçek olup olmadığını soracağım. Sadece benim hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını. Ama onu daha iyi tanıyorum. Benimle oynuyor. Söylememi istiyor.

"Söylememeliydin." Nefesimi içime çekiyorum. "Beni öpmemeliydin."

"Hayır mı?" Bu kez başının tamamını yana yatırıyor, ışık elmacık kemiklerini ve çene çizgisini aydınlatıyor.

"Hayır," diyorum basitçe. "Bu son derece uygunsuzdu. Bunun için seni dava edebilirim, biliyor musun? Ve yine de restoranımı alırım."

Ayağa kalkıyor, eskiz defterini yavaşça kapatıp bir kenara koyuyor.

"Beni dava etmek mi?" diye soruyor, bana yaklaşıyor. Sesi alçak, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve tüm vücudum ürperiyor. "Beni tehdit mi ediyorsun Sierra?"

"Evet," demeyi başarıyorum ama sesim istediğim kadar güçlü değil. "Bu yersizdi."

Şimdi tam önümde duruyor, gözleri karanlık. "O zaman neden beni durdurmadın?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Buna verecek bir cevabım yok, en azından yüksek sesle itiraf etmek istediğim bir cevap yok. Onun varlığı, bu kadar yakın, bunaltıcı. Her zaman öyledir.

"Çünkü... ben... sen," diye kekeliyorum ama kelimeler

kifayetsiz kalıyor. Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırıyor, belli

ki bundan hoşlanıyor.

"Kesinlikle." Sesi kalbimi hızlandıran karanlık, zengin bir mırıltı.

"Bunu bir daha asla yapma," diye çıkışıyorum, durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışarak. "Eğer bir daha yaparsan, gerçekten dava açarım."

sen." Parmağımı yüzünün önünde sallıyorum, yalandan neredeyse irkiliyorum.

"Öyle mi?" Bakışları dudaklarıma düşüyor ve vücudumun tepki vermesine engel olamıyorum, son orgazmıma rağmen karnımda ısı birikiyor. "Daha önce hiç dava edilmedim," diye mırıldanıyor gözleri benimkilere dönmeden önce. "Benim ilkim olmak ister misin ufaklık?"

Daha düşünmeden dürtüyle hareket ediyorum. "Evet," diyorum kararlılıkla ve ani bir meydan okuma patlamasıyla ellerimi göğsüne koyup onu havuza doğru itiyorum.

Ama o daha hızlıydı. Çok daha hızlı.

Bir anda eli dışarı fırlıyor, bileğimi kavıyor ve bizi döndürüyor. Dengemi kaybedip havuza doğru çekildiğimi hissetmeden önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor. *Kahretsin!* Gürültülü bir sıçramayla suya çarptım.

Suyun soğuk şoku nefesimi kesiyor. Bir anlığına suya battım, kafam karıştı. Sonra hava almak için çırpınarak yüzeye çıktım.

Ona bakıyorum, işte orada, havuzun kenarında duruyor ve o sinir bozucu umursamazlığıyla bana bakıyor.

"İyi denemeydi," diyor.

Ona ters ters bakıyorum ama sonra aklıma bir fikir geliyor. Kirli oynamaya karar veriyorum. Bakalım bundan hoşlanacak mı?

Vücudumun gevşemesine izin verdim, gözlerim sahte bir panikle genişledi. "Ben... yüzemem..." Kendimi tekrar suyun altına bırakmadan önce etkili olması için nefesimi tutarak söylüyorum. Suyu karşı tekmelemeye ve mücadele etmeye başlıyorum, ekstra etki için elimden geldiğince çok su sıçratıyorum.

İşe yarıyor. Neredeyse anında, suyun yanımda hareket ettiğini hissediyorum, vücudundan gelen dalga içeri atlıyor ve beni sağa doğru hareket ettiriyor. Güçlü kollarının beni sarıp tekrar yüzeye çektiğini hissediyorum.

"Cazzo! Sierra, nefes al," diye küfrediyor ve sesinde gerçek bir korkunun izi var. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bana yardım etmesini bekliyordum ama gerçekten endişelenmesini beklemiyordum. Beni tekrar yukarı çekti, ikimizi de havuzun kenarına çekerken beni kendine yakın tuttu. "Aklından ne geçiyordu?"

Dramatik bir şekilde öksürüyorum, ihtiyacım olmamasına rağmen ona tutunuyorum.

"Beni içine ittin!" Nefes nefese kaldım.

"Önce sen beni itmeye çalıştın," diye karşı çıkıyor ama sesinde bir rahatlama titreşimi var.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, vücudunun benimkine değiştiğini hissediyorum, nefesi yüzümde ılık. Bir an için ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Gerginlik geri geldi, eskisinden daha ağır ve kalbimin çarpışını ya da vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiyi görmezden gelemiyorum.

Sırılsıklamım, ona doğru bastırılmışım ve suyun soğukluğuna rağmen tek hissedebildiğim aramızdaki sıcaklık. Elleri hala üzerimde, beni yerimde tutuyor ve bir sarsıntıyla bırakmasını istemediğimi fark ediyorum.

Beni daha yakına çekerken yüzümü inceliyor. Gözlerini bir an için yakalıyorum ve korku ve endişenin eriyip gittiğini, yerini bilmiş bir bakışın aldığını görüyorum.

Kahretsin. O biliyor. İçimi görebiliyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yavaşça üç kez çıtlatıyor.

"Görünüşe göre oldukça küçük bir oyuncusun," diyor, sesi alçak ve eğleniyor, ancak yüzünde bir gülümseme belirtisi yok. Hiç olmaz zaten.

Ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor, giysilerimin ıslak kumaşının üzerime yapıştığını hissediyorum.

"Beni ıslattın. İyiliğinin karşılığını vermem gerekiyordu," diye karşılık veriyorum, biraz saygınlık kazanmaya çalışarak.

Guy'ın bakışları kararıyor ve başka bir şey söylemeden eğilip aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor. Dudakları benimkilerden bir nefes kadar uzakta, birbirimizin gözlerine bakarken içimde bir sıcaklık sarsıntısı yaratıyor. Hiç düşünmeden ellerim boynuna uzanıyor, onu daha da yakınma çekiyor ve bu bağın devamını istiyorum.

Ama sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, beni nefessiz ve özlem içinde bırakarak geri çekiliyor. Gözleri kusursuz bir arzuyla parlıyor.

"Git kurulan ve biraz uyu. Geç oldu," diyor usulca, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Hayır. İçimde bir cesaret dalgası, alışılmadık bir özgüvenin kabardığını hissediyorum. Gitmesini istemiyorum. *Beni* gitmeye zorlamasını istemiyorum.

"Gitmek istemiyorum," diyorum, omurgamdan aşağı akan rpertiye rağımen sesim sabit.

Elimi uzatıp yüzüne hafifçe dokunmadan ve parmak ularımın altında teninin sıcaklığını hissetmeden önce toplayabildiğim tüm güveni topluyorum. Gözleri karanlık ve ateşli bir şeyle parıldıyor. Eli bileğıme dolanıyor ve beni kendisine doğıru bastırana kadar kendine çekiyor. Ona bakarken kalbim kt küt atıyor, yüzlerimiz o kadar yakın ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Ağız benimkinin üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki neredeyse başka bir öpücük vaadinin tadını alabiliyorum. Daha da yaklaşıyor, dudaklarını ayırıyor ve yavaşça dudaklarımda üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, bekliyorum, beklentimin arttığını hissediyorum. Ama tam içeri girdiğini hissettiğimde bileğimi kavrayışı sıkılaşıyor. Ben tepki veremedi benı bırakıyor ve uzaklaşıyor. Kafam karıştı, gözlerimi açıp onunkileri aradım. Onları anında buluyorum ve bir duygu fırtınası görüyorum.

"Guy-" diye başlıyorum ama bana doğıru tekrar hareket ettiğini görür görmez ağızımı kapatıyorum.

Tek bir hareketle, iri elleri belimi kavırıyor ve beni havuzun dışına kaldırarak yavaşça kenara yerleştiriyor. zerimden yere su damlıyor ve ne olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Sonra kendini dışarı çekerek

Siyah saçlarından damlalar akıyor ve su kaslı vücudundan aşağı süzölüyordu.

Gözlerini takip edebilmek için boynumu bükerek ona bakıyorum. Eğiliyor ve hızlı bir hareketle beni tek koluyla kaldırıp ayağa kaldırıyor. Kendimi sabitlemek için ellerimi onun sert koluna koyuyorum ve konuşmadan ona bakıyorum. Bir kolu hâlâ bana sarılıyken sol eliyle uzanıp ıslak bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Islak saçla yatağa girme," diyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Lavabonun altında bir saç kurutma makinesi var."

Bununla birlikte beni yavaşça bırakıyor ve uzaklaşıyor, beni sersemlemiş ve ıslak bir şekilde havuzun kenarında bırakıyor. Eskiz defterini alıp evin içinde kayboluşunu izliyorum. Kalbim hala hızlı atıyor, vücudum onun dokunuşuyla karıncalanıyor. Sözleri zihnimde yankılanıyor. *Lavabonun altında bir saç kurutma makinesi var.* Ben gelmeden önce tüm bunları benim için alıp banyoya bırakan oydu.

Tekrar havuza bakıyorum ve elimle bir an önce ön kolunun tam olarak nerede olduğunu izliyorum.

Orada otururken, gecenin serin havasını ıslak tenimde hissederken, kesin olarak bildiğim bir şey var: Tamamen mahvoldum.

Bölüm F on beşI

~GUY~

Çoğu gün sabahtan beri ofisteyim ama bugün geç geldim. Dün geceki *olaylar* beni itiraf etmek istediğimden daha uzun süre uyanık tuttu. Kurulanmak için içeri girdikten sonra ofisimde Ethan'la telefonda konuşarak bir saat daha geçirdim ve sonunda geceyi sonlandırdım.

Sierra'nın dudaklarının tadı hâlâ aklımdan çıkmıyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum ve bu beni çok kızdırıyor. Bugün çalışıyor - nişan partisi biter bitmez halletmem gereken bir şey.

Cole ofisimin kapısını çalarak düşüncelerimi böldü. Mırıldanarak içeri girmeme izin verdikten sonra kafasını içeri uzattı.

"Bay Rossi, bu akşamki nişan duyurusu için her şey hazır. Sadece davetli listesini ve hangi haber kuruluşlarının erken erişime sahip olacağını kesinleştiriyoruz."

İşime odaklanmaya çalışarak başımı salladım. "Hiçbir şeyin şansa bırakılmadığından emin olun."

"Elbette efendim," diyor Cole, her zamanki gibi profesyonelce. "Bayan Castelli son hazırlıklardan herhangi birine dahil olacak mı?"

Durup düşünüyorum. "Hayır. Sadece her şeyin halledildiğinden emin olun. Endişelenmesini istediğim tek şey ortaya çıkmak."

"Elbette efendim," diye başını sallıyor. "Bay Morris daha önce buradaydı," diyerek bana temkinli bir bakış attı. Kaşlarımı kaldırarak devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Ayrılmadan önce birkaç yönetim kurulu üyesiyle birkaç dakika konuştuğunu gördüm. Bilmeniz gerektiğini düşündüm efendim."

Yani şimdiden yönetim kurulu üyeleriyle mi

konuşuyor? "Teşekkür ederim Cole. Hepsi bu kadar."

"Efendim." Cole sertçe başını salladı ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı. Sandalyemde arkama yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. İzlendiğimi hissediyorum. *Çünkü izleniyorsun Rossi.*

Gün, toplantılar ve evrak işleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor. Ofisten çıktığımda hava kararmıştı. Nedenini itiraf etmesem de kendimi eve gitmek için can atarken buluyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde Sierra çoktan işten dönmüştü.

"Hey," diye selamlıyor beni her zamankinden daha yumuşak bir tonla, tavrında küçük ama fark edilir bir değişim var. "Tekrar hoş geldin," diye ekliyor, tünediği yerden bana bakarak

büyük barın kenarında. Elinde bir kadeh şarap ve diğer elinde bir kitap var. Benim kitaplarımdan biri olduğunu hemen anlıyorum.

"*Buonasera*," diyorum başımı sallayarak, göğsümde sıcak bir şeyler yayılıyor. Daha önce de çalışanlarım tarafından karşılanmışım ama Sierra'yı evimde, şarabımı içerken ve kitabımı okurken, eve gelmemi beklerken görmek... çok farklı.

"Kütüphanenize bir göz attım," diyor sessizce. "Çok etkileyici. Umarım sakıncası yoktur." Gurur ve Önyargı'nın ilk baskısını kaldırıyor. Şu anda elinde ne kadar para tuttuğunu bildiğinden bile şüpheliyim. "Sanırım biri onu kaldırmayı unutmuş. Masanın üzerinde duruyordu." Evet, bir sehpanın üzerine konmuş. *Çünkü 100.000 doların olması gereken yer orası.* Normalde böyle bir şey beni rahatsız ederdi. Ama Sierra bunu bile çekici kılıyor. *Cazzo*, yaptığı her şey beni büyülüyor.

"Hayır, sadece üzerine şarap dökmediğinden emin ol." Elindeki kitabı gösteriyorum.

"Kitaplar konusunda çok dikkatliyimdir," diye cıvıldıyor ve kitabı yavaşça yere bırakıyor. "Büyükannem bana kitap okurdu ve ben kitaplara aşık oldum. Sen okur musun?" Meraklı gözlerle bana bakıyor. Benimle sohbet etmeye çalışıyor.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum, bardağı elinden kaydırarak. Bir yudum alıyorum.

"Tek açık olan buydu. Bir bardak alabilirim diye düşündüm," diyor özür dileyerek. Kitabımı okuyor, şarabımı içiyor, zihnimi ele geçiriyor. Neredeyse gülümseyeceğim. Ona doğru yürüyorum ve kadehi eline tutuşturuyorum.

"İstediğın her şeyi alabilirsin, *piccola*," diye mırıldanıyorum, kulağına eğilip nasıl gerildiğinin tadını çıkarıyorum. Geri çekiliyorum ve kendi bardağımlı almak için cam dolabıma doğru yürüyorum. Sierra arkamdan boğazını temizliyor.

"Bu arada, şoförünüzün bu sabah beni işe götürmesine gerek yoktu. Benim bir arabam var, biliyorsun."

"Hatırlatma bana," diye göz devirerek karşılık veriyorum. Şarabı çıkarıp bir bardağına biraz dolduruyorum. "O ölüm tuzağına araba denemez."

Kollarını kavuşturarak gözlerini bana dikeyor. "O bir ölüm tuzağı değil. Güvenilir."

"Güvenli değil," diye karşı çıkıyorum, bir adım daha yaklaşarak. "O şeyle etrafta dolaşmanı istemiyorum."

Tartışmak için ağzını açıyor ama sonra durup düşünüyor. Gözlerinin arkasında kaynayan hayal kırıklığını görebiliyorum, ama onu dizginliyor. "Ne olmuş yani? Bir tür sakat gibi şoförlük mü yapmam gerekiyor? Ben arabamı istiyorum."

"*Ti comprero una macchina nuova*," diyorum, özgürce İtalyanca konuşmanın tadını çıkararak. Büyükbabamın cenazesinden beri bunu yapmamıştım. Arabası olmadan kendini yalnız hissettiğini biliyorum ve kapana kısılmış gibi hissetmesini istemiyorum. Ama o şeyle dolaşmasını da istemiyorum. "Bir tercihin var mı?"

Sierra bana göz kırptı. "Ne?"

"Beni duydun." Ona bir bakış attım. Yapmak üzere olduğu kavgaya şimdiden hazırım.

Biraz utanmış görünerek rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Evet, seni duydum ama..." *Neden utanmış görünüyor?* Bakışlarımdan kaçarak dudağını ısıyor. "Seni anlamadım."

Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. "Beni anlamadın mı?"

Sierra bana bakıyor, utandığı her halinden belli ve başını sallıyor.

"İtalyanca bilmiyorsun," diye gözlemliyorum, sesim daha yumuşak, her şeyden çok meraklı.

Yüzü kızarıyor, sesi kısılıyor. "Hayır. Ben... Ben hiç öğrenmedim. Annemle babam konuşurdu ama bana hiç öğretmediler. Her zaman eninde sonunda öğreneceğimi düşündüm, ama sonra büyükannemin yanına taşındım ve nadiren kullandık. Bana öğretmeye çalıştı ama..." sesi kesiliyor.

Bir an için afalladım. Büyükannesini ve ailesini araştırdım. Castelliler olabildiğince İtalyan, ama Sierra bu dili konuşmuyor mu? Nedense bu onu daha da savunmasız gösteriyor. İşte yine oldu. Onu rahatlatmak için ona dokunma ihtiyacı.

Bu bilgiyi işlerken yavaşça başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

Omuzları hafifçe gevşiyor ama hâlâ utanmış görünüyor. "Özür dilerim," diyor, sanki özür dilenecek bir şeymiş gibi.

Ona doğru yürüyorum ve bardağımı onunkine değiştiriyorum.

"Mi farebbe piacere insegnarti, tesoro" diyorum usulca.

Kızarması derinleşiyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, gözleri tekrar meraka dönüyor.

"Arabanla ilgileneceğim demek," diye yalan söylüyorum, bir yudum da ben alıyorum.

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "Tabii ki bakacaksın. Muhtemelen onu Apex Club'daki gölün dibinde bulurum."

Gözlerim yemek masasının üzerindeki büyük kutuya kayıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Nedir o?"

"Michael beni bırakırken bırakmış," diyor başını çevirip kutuya bakarak. "Senin için olduğunu söyledi."

Merakla kutuya yaklaşip daha yakından bakıyorum. ROSSI'den gelmiş. Onun için yaptığım özel tasarım gelmiş olmalı. Mükemmel zamanlama. Kutuyu ona doğru kaydırıyorum. "Aslında bu senin için."

Ve biraz da benim için.

Gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı. "Benim

için mi?" *"Evet," diye* onaylıyorum.

"Aç bakalım."

Tereddütle kapağı kaldırıyor ve elbiseyi çıkarıyor. Elbiseyi açıp kırmızı kumaşı ortaya çıkarırken tepkisini yakından izliyorum. Gözleri açılıyor, parmakları sanki kutsal bir şeymiş gibi elbiseyi okşuyor.

"Bu... bu çok çarpıcı," diye nefes alıyor ve bana bakıyor.

"Bu nişan partisi için," diye açıklıyorum, şaşkınlığının tadını çıkarıyorum.

Ve seni bunun içinde görmek için sabırsızlanıyorum küğüm.

Yüz ifadesi değişiyor, yumuşuyor. Uzanıp ona dokunmak istiyorum. Ama daha iyisini bildiğim için mesafemi koruyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldıyor.

"Evet, zorundaydım." Kendime engel olamayarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemedim."

"Eminim yeni dolabımda duran diğer düzinelerce elbise de iyi olurdu." Kaşlarını kaldırıyor, elleri hâlâ elbiseyi tutuyor. Gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum. Onu giyeceği için heyecanlı ve ben de gülümsememek için yanaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Neden gidip as mıyorsun?" diye mırıldanıyorum. "Ve akşam yemeği için masayı hazırlamama yardım et," diye ekliyorum, dilimde yabancı kelimelerin tadını çıkararak. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim.

"Teşekkür ederim, Guy." Bana minnettarlıkla bakıyor, gözleri mücevher gibi parlıyor ve o bir hazine.

"Ti daro tutto, mia cara," diye cevap veriyorum, anlamayacağını biliyor ve bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmek için dönüyorum, ama kapıya ulaştığımda ona bir kez daha bakıyorum. Hâlâ elbiseye bakıyor, düşüncelere dalmış.

Ertesi gün evden erken çıkıyorum, günün işlerine bir an önce başlamaya çalışıyorum. Dün akşamki yemek son derece iyi geçti, hem Sierra hem de ben aklımıza gelen herhangi bir konuda birbirimizle tartışamayacak kadar yorgunduk. Bunun için minnettarım ve biraz da hayal kırıklığına uğradım. Onun ukalalığını seviyorum ama o ukalalığın bile bankta biraz zamana ihtiyacı var gibi görünüyor.

Ethan'la buluşacağım kafenin önüne geldiğimde onu hemen fark ediyorum. Dışarıda bir masada uzanıyor, rahat sırtışı yerinde, dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyor. Muhtemelen umurunda değildir.

"Guy!" diye sesleniyor, ben yaklaşırken el sallıyor. "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. Beni ekeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Bir toplantım vardı," diye cevap veriyorum, ses tonum düz, karşısına oturuyorum.

Ethan kıkırdayarak başını sallıyor. "Sürekli çalışıyorsun dostum. Biraz sakinleşmen gerek. Bu akşam nişan partin var."

Ona bir bakış attım. "Üşümek benim yeteneklerim arasında değil."

"Evet, çünkü sen zaten taş gibisin." Bir kahkaha attı. "Bu arada her şey harika gidiyor. En iyi halkla ilişkiler ajanslarım etkinlik üzerinde çalışıyor. Memnun kalacaksın."

"Bundan hiç şüphem yok," diye düşünüyorum. Ethan'ın şirketi tüm etkinliklerimle ilgileniyor ve bu konuda daha mutlu olamazdım. Neyi sevdiğimi ve neye kızacağımı biliyor.

"Peki ya sen? Bu gece için hazır mısın?" Ethan kahvesinden bir yudum alarak soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diyorum ve kahve için garsona işaret ediyorum. "Bir yüzük almam gerekiyor. Ve bir araba."

Ethan bir kaşını kaldırıyor, sırtışı genişliyor. "Şu haline bak, Bay Romantik."

"Mecburiyetten," diye düzeltiyorum onu. "O şeyi kullanamaz."

"Arabası o kadar kötü mü?" Ethan yüzünü

buruşturarak soruyor. "Hiç Çakmaktaşlar'ı izledin

mi?" Ben de karşılık veriyorum.

Ethan bir kahkaha attı. "Yani araba nişan hediyesi gibi bir şey mi?"

"Öyle de diyebilirsin," elindeki kahveyle bana doğru koşan garsona bakıyorum.

"İçine onun için bir yıllık psikiyatri aboneliği de bırakabilirsin," diye kıkırdayınca Ethan tek kaşımı kaldırıyorum.

"Buna ihtiyacı olacak. Zavallı kız muhtemelen senin yüzünden zaten travma geçiriyordur."

"Bununla başa çıkabilir," diyorum dürüstçe. "Ayrıca, bu benim sorunum değil."

Ethan sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve o sinir bozucu derecede anlayışlı bakışlarıyla beni inceliyor. "Yine de tamamen kayıtsız değilsin, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye yanıtlıyor Ethan, sesi hafif ama gözleri ciddi.

"Bu bir iş," diye çıkışıyorum ve espressomu yudumluyorum.

"Saçmalık," diye düzeltiyor Ethan ve haklı. "Geçen gece saat 3'teki telefon görüşmesini hatırlatmama gerek var mı? Bir saat boyunca onun hakkında konuştuk, dostum. *Bir saat.*"

Sessiz kalıp sözlerinin havada asılı kalmasına izin veriyorum.

Ethan'ın sırtışı geri dönüyor ama gözlerinde bilmiş bir parıltı var. "Ondan hoşlanıyorsun. O restoranda gördüğün andan itibaren ondan hoşlandın."

Kahvemden bir yudum alarak homurdanıyorum. "O bir şey."

"Bir şey mi?" Ethan gülerek yineliyor. "Bunu senden duymak büyük övgü."

"O... şaşırtıcı," diye itiraf ediyorum sonunda, gözlerine bakmadan. "Ama bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Neden insanların seni hep kötü adam olarak görmesini istiyorsun?" Ethan soruyor, gözlerinde mizahtan eser yok.

"Çünkü öyleyim," diye cevap veriyorum, ses tonum kesin, umarım bu son olur.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Guy, ama kendi imajın biraz çarpık," diye tekrar arkasına yaslanıyor, ses tonunda yine mizah var. "Tuhaf bir orospu çocuğusun dostum, kabul ediyorum. Ama gizlice milyonlar bağışladığın tüm o hayır kurumları? Bu kötü adam davranışı değil. Bu dünya için tanıdığım herkesten daha fazla iyilik yaptın. Sinirli balonunu patlattığım için üzgünüm."

"Buraya bir araba ve yüzük almaya geldik. Senin psikanalizinle ilgilenmiyorum," diye bağırıyorum ama gözlerimdeki eğlenceyi gizleyemiyorum. Ethan da bunu görüyor ve sırtışı genişliyor. Gözlerimi devirip masaya elli dolarlık bir banknot atıyorum. "Hadi gidelim. Bu espresso berbat," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum.

Ethan da peşimden geliyor, hâlâ aptal gibi sırtıyor. "Yolu göster, Bay Kötü Adam."

Önce bayiye gidiyoruz. Sierra için istediğim arabayı çoktan seçmiştim. Şık, yepyeni bir Mercedes, tıpkı benimkilerden biri gibi ama beyaz. Beğenir mi bilmiyorum. Önce onunla bu konuda konuşmam gerekebilir. Ethan tezgâha yaslanmış, eğlenerek beni izliyor.

"Buna bayılacak," diyor, sesi şimdi daha ciddi. "Düşünceli bir hediye."

"Pratik bir hediye," diye düzeltiyorum onu, araba hazır olduğunda teslimat için son evrakları imzalarken. "Bir arabaya ihtiyacı var. Bu bir araba."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldanıyor Ethan nefesinin altında, ama boş veriyor.

Sonra, yüzüğü almak için Tiffany & Co'ya gittik. Cole'a birkaç gün önce bir yüzük seçtirmiştim ama kendim bakma ihtiyacı hissettim. Ondan bana fotoğrafları tekrar göndermesini istedim ve yeni bir tane seçmem uzun sürmedi. Cole elinde küçük bir çantayla dükkândan çıkarken Ethan ve ben arabamdaydık. Duyurunun yapılacağı gün nişan yüzüğü alırken görülemezdim.

Koşarak arabaya gitti ve bana çantayı ve kartımı verdi. Satın alma işlemini onaylamak için bankadan zaten bir telefon almıştım, bu yüzden Cole'un fazla sorun yaşamaması gerekiyordu. Hızlı bir teşekkürle camı açıyorum ve hevesle çantanın içine bakıp zarif kutuyu çıkarıyorum. Yüzük klasik bir tektaş, zarif ve sade ama ışığı tam olarak yakalayan bir pırlantaya sahip.

Ethan daha iyi görebilmek için eğilirken ısılık çalıyor. "Dostum, bu harika bir taş. Gerçekten her şeyi yapıyorsun, ha?"

Kutuyu çantaya geri atarken, "Sadece tüm temellerimi koruyorum," diyorum.

Ethan omzuma vurmadan önce bana uzun ve düşünceli bir bakış atıyor. "İyi gidiyorsun, Guy."

Yanıt olarak homurdanıyorum, kendime başka bir şey söyleyecek kadar güvenmiyorum. Gerçek şu ki, artık ne yaptığımdan emin değilim. Tek bildiğim, artık geri adım atamayacak kadar derine battığım.

Ben nişan duyurusu için hazırlanırken akşam çöküyor ve evin üzerine sıcak, kehribar rengi bir parıltı yayılıyor. Tüm ev, müziğin hafif uğultusu ve mekanda dans eden yumuşak ışıklarla canlı. Bu gece için ROSSI'den siyah bir smokin seçtim. Yakaları ve süslemesi Sierra'nın giyeceği elbisenin tam tonunda, koyu, zengin bir kırmızıyla işlenmiş. Eşleşmesi gereken bir detay.

Aynaya son bir kez bakıyorum, kol düğmelerimi ayarlıyorum ve ceketimin önünü düzeltiyorum. Nakışlar yumuşak ışığın altında parıltıyor ve Sierra'nın bana uyacağını düşününce içimi bir memnuniyet duygusu kaplamadan edemiyorum.

Eve geç gelmiştim ve ben geldiğimde o çoktan odasına girmişti. Ona seslendim ama beni karşılayan tek ses duşun belli belirsiz sesiydi. Bu yüzden onu kendi haline bıraktım, onu orada çıplak hayal etmekten vazgeçmek zor olsa da hazırlanmaya odaklandım.

Hazır olduğumda Sierra'yı beklemek için aşağıya indim. Bu gece Apex'e gidiyoruz. Alanımdaki insanlardan her zaman nefret etmişimdir, bu yüzden burada bir parti vermek söz konusu bile olamazdı. İyi ki sıradan bir üye değilim, yoksa Apex bu kadar çok yabancıların koridorlarında dolaşmasına asla izin vermezdi.

Michael kafasını ön kapıdan içeri uzattı.

"Bay Rossi," diyor sessizce. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Sadece Sierra'yı bekliyorum," diye cevap veriyorum, ceketimin kırmızı süsünü düzelterek. "Birazdan aşağıda olur."

Michael başını sallıyor ve muhtemelen arabanın yanında beklemek üzere uzaklaşıyor. Büyük merdivene bakıyorum, beklenti midemde düğümleniyor. Duvardaki saat tik taklarla ilerliyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyor.

Sonunda merdivenlerden gelen ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Sierra'nın indiğini görmek için dönüyorum ve zaman yavaşlıyor, tek gördüğüm o olana kadar tüm dünyam etrafımda dönüyor.

Manzara nefes kesici. Elbise mükemmel bir şekilde oturuyor, vücudunu sarıyor ve yere kadar uzanan bir elbiseye dönüşüyor. Kumaşın koyu kırmızısı teniyle güzel bir tezat oluşturuyor ve malzemenin ince ışıltısı yaptığı her harekette ışığı yakalıyor. Saçları omuzlarının etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülüyor ve yumuşak makyajı yüz hatlarını onu ruhani gösterecek şekilde vurguluyor. Tapınabileceğim bir tanrıça.

Merdivenlerin dibine ulaştığında bakışları benimkilerle buluşuyor. Bir an sessizlik oluyor, dünyanın durduğu bir kalp atışı. Elimde olmadan gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, her ayrıntıyı yakalıyorum. Hayal ettiğimden çok daha çarpıcı.

"*Buonasera*," diyor sonunda, sesi kısık.

"Buonasera," diye karşılık veriyorum kısık gözlerle, bir gülümsemeye karşı koyarak.

"Yeni bir kelime öğrendim." Bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken utangaçça gülümsüyor.

"Bunu görebiliyorum." Ona doğru yürürken başımla onaylıyorum.

"*Bellissima*," sonunda başarıyorum, sesim alçak ve gerçek bir huşu ile dolu. İltifat karşısında yanakları kızardığı için bunun ne anlama geldiğini bildiğini varsayıyorum.

"Bu bir yalan mı?" diye sorarak beni hazırlıksız yakalıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve şaşkınlığımı görünce hemen ağzını açıyor. "Bu gece tamamen yalan söylemekle ilgili, değil mi? Bütün olay bu."

Yüzünü inceliyorum, bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar yaklaşıyorum. Dişleri alt dudağına gömülüyor ve gözlerimi ayırmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Elim kaldırıp çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıyorum ve çekiştirerek dudağını serbest bırakıyorum.

"Bana bir yalan söyle Sierra," diyorum alçak sesle. İsteğimi anlayıp yutkunmadan önce bana birkaç kez göz kırpmıyor. Bana söyleyemediğin şeyi söyle.

"Beni tedirgin etmiyorsun," diye nefes alıyor, göğsü hızlı ve sığ nefeslerle inip kalkıyor. Elim nazikçe çenesinden narin boynuna doğru ilerliyor ve ne kadar gergin *olmadığını* hissediyorum. Kalp atışları dokunuşumla anında hızlanıyor.

"Bana doğruyu söyle," diye tekrar rica ediyorum, elimi yavaşça hareket ettirerek.

"İlki yalandı," diye mırıldanıyor, yine dudağını ısıyor. "Bu bir gerçek," diyor nefes nefese ve neredeyse gülümsüyorum. *Küçük ukala*. Parmaklarım boynunun kıvrımını zarif köprücük kemiğine kadar takip ediyor ve küçük bir nefes almamı sağlıyor.

"Her zaman çok kurnazsın," diye mırıldanıyorum, ona biraz daha eğilerek.

"Sıra sende," diye mırıldanıyor yine, kalbi dokunuşumla yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Bana bir yalan söyle." Çenesini kaldırıp boynunu daha fazla ortaya çıkarıyor ve beni tekrar yapmaya davet ediyor.

"Evimde olmandan hoşlanmıyorum," diyorum, sesim mırıltının biraz üzerinde, gözlerinin içine bakarken. O geniş, meraklı gözlere. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup onları kıvrırken nabızı avucumun altında bir gong gibi atıyor. Onu kendime yaklaştırmak için saçlarını kullanırken dudaklarından küçük bir nefes daha çıkıyor.

"Bana doğruyu söyle," diye fısıldıyor, sıcak nefesi dudaklarıma düşüyor, dudaklarından sadece bir santim uzakta.

"Non sono mai stato così entusiasta di tornare a casa," diye sessizce itiraf ediyorum, dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum, elim saçlarında. "Tornare da te è la parte migliore della mia giornata."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor, gözleri kocaman, sanki beni yeterince içine alamıyormuş gibi. İkimiz de bebeğim. Gözleri beklenti içinde dudaklarıma doğru kayıyor.

Hayır, bebeğim. Bir dahaki sefere dudaklarımı istediğinde, gelip kendin almalısın.

"Geç kalacağız demek," diye cevap veriyorum ve ondan uzaklaşıp saçlarını serbest bırakıyorum. "Ve Michael bizi arabada bekliyor." Ona elimi uzatıyorum. Gözlerini kırpıştırıyor, dengesini kaybettiği için biraz sallanıyor. "Hadi gidelim," diye yumuşakça ısrar ediyorum ve o da tereddütle elimi tutuyor, hâlâ şaşkın.

"Adil oynamıyorsun," diye mırıldanıyor yanımda.

Nişanlımı dışarı çıkarırken tek cevabım "Asla yapmadım," oldu.

Bölüm S xteenI

~SIERRA~

Guy'ı dışarıda takip ederken gece havası tenimi serinletiyor. Konağın ışıkları garaj yolunun önünü aydınlatıyor ve kaldırımda dans ediyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, hem içeride olanlardan hem de kurtulamadığım sinirden.

Şık, siyah bir Rolls Royce bizi bekliyor, cilalı yüzeyi ışıkları bir ayna gibi yansıtıyor. Michael yolcu kapısının yanında duruyor, duruşu düzgün ve profesyonel, ama gözleri Guy ve benim aramda bir gülümsemeyle dolaşıyor.

"Çok hoş görünüyorsunuz Bayan Castelli," diyor sıcak bir şekilde.

"Teşekkür ederim, Michael. Ben Sierra, bunu konuşmuştuk," diye hatırlatıyorum ona arabaya yaklaşırken.

Adam önce ulaşıyor ve benim için kapıyı açıyor. Elini sanki beni içeri yönlendirmek istercesine belime yaklaşıyor.

İçime yayılan garip bir sıcaklık hissediyorum, az önceki gerginlikle karışıyor. Bana bakıyor ve eliyle arabaya doğru işaret ediyor.

"*Salı*," diyor, sesi pürüzsüz ve sabit. Bunun için çeviriye ihtiyacım yok, bu yüzden önüne geçiyorum.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Arabaya giriyorum, deri koltuklar tenime karşı serin.

Yerleştikten sonra Guy diğer tarafa geçiyor ve bana katılıyor. Kapı yumuşak bir gümbürtüyle kapanıyor ve bizi lüks, sessiz mekânın içine hapsediyor. Daha önce hiç Rolls Royce'a binmemiştim ve bu hem büyüleyici hem de sinir bozucu.

Ya topuklarla paspaslarını kirletirsem?

Michael arabaya binip motoru çalıştırıyor ve araba, tekerlekleri kaldırımında fısıldayarak malikaneden uzaklaşıyor.

Birkaç dakika boyunca tek ses motorun alçak uğultusu ve koltuğumda kayarken elbisemin yumuşak hışırtısı. Guy'ın yanımdaki varlığını hissedebiliyorum, beni hem rahatlatan hem de tedirgin eden sabit, katı bir güç. Her küçük hareketinin, aldığı her nefesin aşırı farkındayım.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? İnsan bunu daha önce de yaptığını düşünüyor.

"Sanırım hiperventilasyona başlamak üzereyim," diye sesli düşünüyorum. Sanırım titriyorum.

"Bu bir parti, UFC dövüşü değil," diye cevap veriyor kaşlarını kaldırarak. Ağzının ortasına bir tokat atmak istiyorum. *Dangalak*. Ama ben cevap veremedim bana yaklaşıyor ve geri çekilmeme neden oluyor. "Nefes al Sierra," diye mırıldanıyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir elini kaldırıp nazikçe köprücük kemiğimin altına yerleştiriyor ve kalbimin daha da çılgınca atmasına neden oluyor. Dokunuşu heyecan verici. Beni şaşırtarak elimi kendi eliyle tutuyor ve göğsüne yerleştiriyor. Göğsü parmaklarımın altında bir kaya kadar sert.

Göğsü genişlemeye başlamadan hemen önce smokin ceketinin altında kalbinin sakin ve sabit atışını hissettiğimde, "Benimle derin bir nefes al," diye tekrarlıyor. Hemen onu takip ediyorum, derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum. "*Brava ragazza*. Tekrar," diye mırıldanıyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan benimle birlikte derin bir nefes daha alıyor. Bu samimi hissettiriyor. Gerçek gibi. Ve aynen böyle, kalbim yavaşlıyor ve bedenim artık titremiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, eli hâlâ üzerimde ama bir milim bile kıpırdamamış.

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve elini yavaşça göğsümden çekiyor. Ben de aynısını yapıyorum, avucumun altındaki hissini şimdiden özlüyorum.

Guy ceketinin cebine uzanıyor ve küçük kadife bir kutu çıkarıyor.

"Bunu takmalısın," diyor, sesi alçak ve ciddi.

Kutuyu çevirerek açıyor ve ortaya göz alıcı bir nişan yüzüğü çıkıyor. Kutsal taşların anası! Elmas ışığı yakalıyor, yüzüğün iç kısmında dans eden minik gökkuşakları oluşturuyor.

küçük bir kutunun içinde. Çok güzel, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden çok daha güzel ve bir an için tamamen onun görüntüsünde kayboldum.

Ama sonra gerçeklik üzerime çöküyor ve durumun ağırlığı çöküyor. Bir nişan yüzüğünü parmağıma ilk kez böyle takacağımı hayal etmemiştim. Böyle değil, kalbim yanlış nedenlerle çarparken. Tamamen donmuştum.

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı ki elimi nazikçe tutup kucağımdan kaldırıyor. Neredeyse sersemlemiş bir halde yüzüğü parmağıma geçirini izliyorum. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi mükemmel bir uyum. Ama her ne kadar güzelliğine hayran olmak istesem de, tek düşünebildiğim onun neyi sembolize ettiği -bir yalanı.

"İşte," diyor Guy usulca, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "*Ora tutti sapranno che sei mia.*"

Sertçe yutkunuyorum, içimde dönen garip duygu karışımını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Sesim ancak bir fısıltıyı aşarak söylemeyi başarıyorum.

"Sana yakışıyor demek," diye cevap veriyor, ses tonu okunmuyor.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor, aramızdaki gerilim yoğun ve ağır. Parmağımdaki yüzüğe, arabanın loş ışığında parıldayan pırlantaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Zihnim yarışıyor, binlerce düşünce ve korku egemenlik için savaşıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Rolls Royce Apex Club'ın önünde süzülerek durdu, vale çoktan öne çıkmıştı

arabaya doğru.

"Michael, arka taraftan gireceğiz," diyor Guy kararlı bir şekilde. Michael başını sallayarak arabayı ana girişten uzaklaştırıyor, tam o sırada kameraların flaşları beni bir anlığına kör ediyor. Burası yüksek taş duvarları ve klasik mimarisiyle hatırladığım kadar görkemli. İçeride birbirine karışan insanların belli belirsiz siluetlerini ve kaldırıma yayılan yumuşak, altın rengi ışığı görebiliyorum. Takım elbiseli erkekler ve gece elbiseli kadınlar etrafta dolaşıyor, mücevherli ellerini sallarken yüzlerinde gülümsemeler belirliyor.

"Para konuşur, saçmalık yürür," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kimseden çok kendime. Ardından duyduğum küçük, soluk soluğa kahkaha neredeyse boynumu kırmama neden olacak, başım hızla Guy'a doğru savruluyor. Gözlerim yüzüne ulaştığında, sanki hayal etmişim gibi artık hiçbir iz yok. Az önce... *güldü* mü? Gerçekten güldü.

Ben daha duyduklarımı sindiremeden araba yavaşlayarak başka bir büyük girişe benzeyen bir yerin önünde durdu, ama burada siyah takım elbiseli iki adamdan başka kimse yoktu.

Önce adam iniyor ve ben arabadan çıkarken elini uzatıyor. Sıkı ama nazik, neredeyse topraklayıcı bir tutuşu var. Parmağımdaki nişan yüzüğü aniden bir ton ağırlığında gibi hissediyorum.

Girişe yaklaştıkça, olacakların ağırlığının üzerimde daha da fazla baskı yarattığını hissedebiliyorum. Çift kapı sallanarak açılıyor ve kulübe adım atıyoruz.

Personelden biri olduğunu tahmin ettiğim şık takım elbiseli bir adam hemen yanımıza yaklaşıyor. Gülümsüyor ama yüzünde bir gülümseme var.

Bu gecenin ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi gergin bir enerjisi var.

"Bay Rossi, Bayan Castelli," diye kibarca başını sallayarak bizi selamlıyor. "Her şey hazır."

Guy'a bakıyorum, o da başıyla onaylıyor. Adam hızla geri çekiliyor ve bizi bir an için yalnız bırakıyor.

Kimse Guy'ın bu akşamki etkinliğe neden ev sahipliği yaptığını bilmiyor ve bizi fark etmiş olan birkaç kişinin meraklı bakışlarını hissedebiliyorum. Ortam sessiz sohbetler, kadeh tokuşturmalar ve fon müziğinin yumuşak uğultusuyla çalkalanıyor. Herkes neler olup bittiğini merak ediyor ve açıkçası ben de... Buraya nasıl geldim ki? Bir restorandaki önlükten özel dikim bir ROSSI elbisesine, bir ev fiyatında nişan yüzüğüne ve bir nişanlıya. Daha da saçması, nişanlım Gaetano Rossi.

"*Andiamo*," Guy'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Gözleri üzerimde, yoğun ve okunamaz. "İnsanlar bekliyor."

Yüzünü inceliyorum. En ufak bir gerginlik belirtisi yok. Soğukkanlı bir özgüvenin timsali gibi görünüyor. Bu arada, geceyi geçirecek kadar deodorant sürüp sürmediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Bu kadar sakın görünmek zorunda mısın?" Sözcükleri durduramadan ağızımdan kaçırıyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Gergin görünmemi mi tercih ederdin?"

"Evet," diyorum başımı hızla sallamadan önce. "Hayır. Bilmiyorum. Belki de? Bir kale dolusu insanın önünde topuklu ayakkabılarıma takılıp yüzüstü düşecekmişim gibi hissetmemi engeller."

"İyi olacaksın. Sadece bana yakın dur." Bir elini sırtımın küçük kısmına doladı. Bana her baktığında yanacakmışım gibi hissettiren adama yakın dur. Tabii ki.

"Tamam. Planımız birbirimize tutkal gibi yapışmak. Ya da Velcro." Sinirlerimi yatıştırmak için gevezelik ediyorum ve duramıyorum. "Belki koli bandı. Velcro'dan daha mı güçlü?"

"*Mia cara?*" Adam durdu ve bana baktı. "Benimle tekrar derin bir nefes al." İtaat ediyorum ve birlikte derin bir nefes alıyoruz. Nefes verirken Guy bana yaklaşıyor ve eğiliyor. "Şimdi beni takip et," diyor, sesi neredeyse güven verici.

Kulübün içinde ilerlerken, bize bakmak için dönen insanların bakışlarını yakalıyorum. Bazıları birbirlerine fısıldıyor, gözleri Guy ve benim aramda gidip geliyor. Havada dönen soruları neredeyse hissedebiliyorum. Kim bu kız? Onunla ne işi var? Neden kapıya doğru fırlamaktan iki saniye uzaktaymış gibi görünüyor?

Bir podyumun kurulduğu devasa balo salonunun ortasına ulaşıyoruz. Guy yıllarca spot ışıklarının altında kalmanın verdiği bir rahatlıkla kürsüye çıkıyor. Kendi ayaklarıma takılmamaya çalışarak onu takip ediyorum. Herkesin dikkati bize çevrilince salon sessizleşiyor. Hayır, *ona*. Saygı ve ilgiyi nefes aldığı kadar kolay emrediyor. Herkes ona bakıyor. Ve ben de daha iyi değilim.

Guy mikrofonu aldı, ifadesi sakin ve emrediciydi.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyor, derin sesi odaya yayılıyor. "Muhtemelen hepiniz bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorsunuz. Sizinle bazı önemli haberleri paylaşmak istiyorum."

Midem bulanıyor ve birden sinirlerimi yatıştırmak için bir kadeh şampanya içmeyi diliyorum. Ya da belki tekila. Ya da bir görünmezlik pelerini.

"Çoğunuzun bildiği gibi," diye devam ediyor Guy, "hayatım her zaman işime, ROSSI'yi inşa etmeye ve genişletmeye adanmıştır. Ama bu gece sizinle daha kişisel bir şey paylaşmak istiyorum."

Yüzler birbirine karışsa da odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırmaktan kendimi alamıyorum. Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştiriyorum ama içimden gariplikten ölmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum çünkü eşikte olabilirim.

Tanıdığım bir yüz var-Brendan Morris. Yüzünde beni tedirgin eden o bilge sıcaklıkla bizi izliyor. Olması gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi bize bakıyor. Çünkü biliyor.

Guy bana dönüyor ve oda nefesini tutmuş gibi görünüyor. "Yanımda duran kadınla nişanlandığımı açıklamaktan gurur duyuyorum." Sözler havada asılı kaldı ve bir an için tam bir sessizlik oldu. Sonra, sanki biri sesi açma düğmesine basmış gibi, salonda alkış tufanı kopuyor. Kameralar yanıp sönüyor ve birkaç kişinin alkışladığını duyduğuma eminim.

şaşkınlık nefesleri. Tüm sahne sanki bir filmde figüranmışım gibi gerçeküstü hissettiriyor, tek fark senaryo yok ve ben umutsuzca doğaçlama yapmaya çalışıyorum.

"Şimdiye kadar bilinmemesine rağmen," diye devam ediyor Guy, "harika nişanlının ailesi ROSSI'nin var olma sebebidir. Ve sadece var olmaya devam etmekle kalmayıp gelişmeye devam etmesinin nedeni de o." Ona bakarken gözlerimin açılmasını engellemek için mücadele ediyorum. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi dönüp bana bakıyor, bakışları yumuşak. "Tüm bunları yapmamın sebebi Sierra Castelli."

Daha iyisini bilmeseydim, ona tamamen inanırdım, özellikle de şu anda bana baktığı şekilde. Ama tüm haber kanalları ve Tanrı bilir burada kimler var ki ona inanmak zorundalar, bana değil.

"Yani," diyor kalabalığa dönerken. "Bunun hepiniz için olmasa bile birçoğunuz için ne kadar sürpriz olabileceğini anlasam da, bu anı paylaşmak ve kutlamak istedim." Bana bakıyor, sessizce beni birkaç kelime söylemeye davet ediyor ve ben panikliyorum. Ona neredeyse yalvarırcasına bakıyorum. *Bana bunu yaptıрма.* Ama tam da kalabalık alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladığında mikrofondan uzaklaşıyor. Kahretsin. Bacaklarımı hareket etmeye ve beni mikrofona taşımaya zorluyorum. Boğazımı temizleyip gülümsüyorum.

"Herkes iyi akşamlar. Bu kadar uzun süre karanlıkta kalmamıza rağmen geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Gaetano ve ben mahremiyetimizi seviyoruz." Ona bakıp küçük bir gülümseme veriyorum. "Ama onunla geçirdiğimiz her saniye bizi bu ana ve umarım daha pek çok harika ana götürdü." İleriye bakıyorum ve gördüğüm tek şey hayatımda hiç görmediğim yüzlerden oluşan bir bulanıklık. Bu insanları tanımıyorum. Kendimi gülünç hissediyorum. "Özür dilerim. Tam olarak bir konuşma hazırlamadım, sadece adama olan sevgimi dile getirdim.

yanımda durmak ve gelecek için umut etmek. Partinin tadını çıkarın ve fotoğrafımı çekerken iyi profilimi çektiğinizden emin olun lütfen," diye küçük bir kıkırdamayla ekliyorum, kalabalıktan kahkahalar ve ardından alkışlar geliyor.

Zihnim koştururken bile kendimi daha geniş gülümsemeye zorluyorum. Çok mu fazla gülümsedim? Yeterince değil mi? Bu iş bitene kadar sahnenin altına girip saklanmak istemem garip mi?

Guy yaklaşıyor, eğilirken eli sırtımın alt kısmını buluyor. "Harika gidiyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma, nefesi tenimi ısıtıyor ve işte o zaman mikrofondan uzaklaşıp doğrudan ona doğru yürüdüğümü fark ediyorum. Sanırım bilinçaltım şu anda onun benim dayanağım olduğuna karar verdi.

Kimsenin ne kadar kaskatı olduğumu fark etmemesini umarak hafifçe başımı sallıyorum. "Bayılmak üzereyim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Alkışlar sonunda kesiliyor ve Guy beni sahneden indirip birkaç önemli kişiyle tanıştırmaya başlıyor. İsimlere ve yüzlere odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim bu durumun ne kadar saçma olduğu olunca zor oluyor. Zamanın yarısında, o oyuncak bebeklerden biri gibi başımı sallayıp gülümsediğimi hissediyorum.

"İşte orada!" diye gür bir ses kalabalığın arasından yükseliyor ve kirli sarı saçlı, uzun boylu bir adamın yanında kızıl saçlı güzel bir kızla bize doğru geldiğini görüyorum. "Los Angeles'ın en zor bekarı sonunda başardı!" Guy'ın sırtını sıvazlıyor ve ben de başımı kaldırıp Guy'ı görüyorum, şaşırtıcı bir şekilde ilk kez sinirlenmemiş.

"Gelmişsin," diyor Guy, sarışının yanındaki kadına bakmadan önce bir elini tekrar belime doluyor

Adam. Kadının elini boştaki elinin içine alıp dudaklarına götürür. "İyi akşamlar, Angel."

"Tebrikler!" diye haykırıyor kıkırdayarak, sonra bana dönüp elimi tutarak sıkıyor. "Ben Angel. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Sierra."

"Bununla iyi şanslar. Ben Ethan, onun dünyadaki en iyi arkadaşıyım. Gerçi bunu asla kabul etmez," diyor Ethan, elimi tutup dudaklarına götürmeden önce. Beni şaşırtarak eğiliyor ve "Yalan söylemeye alıştın mı?" diye mırıldanıyor.

Yeşil gözlerine bakarken tüm vücudum donuyor. *Ne oldu?* Müdahale etmesi için Guy'a bakıyorum.

Bana dönmeden önce Ethan'a, "Senin kadar değil," diyor. "*Anlaşmamızın farkında,*" diye güven verici bir şekilde ekliyor. *Tanrım, bunalmış durumdayım. Neler oluyor böyle?* "Neden siz ikiniz partinin tadını çıkarmıyorsunuz, biz birazdan yanınıza geleceğiz?" Guy çifte şöyle diyor.

"Oh, kesinlikle eğleneceğiz," Ethan bir kolunu Angel'ın omzuna dolamadan önce sırtarak başını sallıyor.

"Birkaç kadehten sonra geleceğim. Görüşürüz Sierra." Angel içten bir gülümsemeyle elini kaldırıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, muhabirleri kovalamaya devam eden Guy tarafından uzaklaştırılıyorum. Reklamcısı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın araya giriyor ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde röportaj için müsait olacağını bildiriyor. Tüm bunlarla başa çıkmak çok zor. Böyle mi yaşıyordu?

Kalabalığın içinde ilerlerken tanıdık bir yüz görüyorum ve midem sıkışıyor. Bu durum rahatsız edici olmaktan çıkıp çok rahatsız edici bir hal aldı. Restorandaki kadın. Kendisine ait olmadığını düşündüğünü acı bir şekilde belli eden kadın.

Parlak bir gülümsemeye bize yaklaştı, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Guy, sevgilim," diye mırıldanarak elini onun koluna koydu. "Tebrik ederim! Bu çok... şaşırtıcı bir haber."

"Teşekkür ederim Vivian," diye başını sallayarak cevap veriyor Guy, Vivian'ın manikürlü eline bakarak.

Vivian bana dönüyor, gülümsemesi genişliyor. "Sierra, seninle tanışmak bir zevk. Ben Vivian."

Tabii ki beni hatırlamıyor.

"Aslında daha önce tanışmıştık," diye düzeltiyorum ve hem o hem de Guy şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorlar. Bakışlarımı hayatımda karşılaştığım en kaba insanlardan birine çevirmeden önce bir an için ona bakıyorum.

"Oh, öyle olduğunu sanmıyorum. Böyle güzel bir genç kıızı hatırlardım." Hoş olmaktan çok sinir bozucu bir gülümsemeye başını sallıyor.

"Çalıştığım restoranda. Ben senin garsonundum, sen de... telefonunla *meşguldün*," diyorum, sesimden anlamasını umduğum bir ima damlıyor.

"Garson olarak mı çalışıyorsun? Buradaki adam sana yeterince harçlık vermiyor mu?" Gülüyor, çirkin ve zorlama bir sesle.

Guy'ın bir şey söylemek için ağzını açtığını görüyorum ama ben daha hızlıyım.

"Bir restoranda çalışıyorum çünkü yemek ve insanlarla birlikte olmaktan hoşlanıyorum hanımefendi. Bu benim tutkum. Ödenek aşına olduğum bir kelime değil. Öte yandan, kaba müşteriler de aşına olduğum bir şey."

Ama sanki özel bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülüyor. "Çok tatlısın," diyor ve az önce sevimli bir şey söyleyen bir çocukmuşum gibi kolumu okşuyor. Sonra dikkatini tekrar Guy'a çeviriyor.

"Sen şanslı bir adamsın Guy," diyor, sesi alçak ve müstehcen. "Bu renk sana çok yakışmış."

Sinirimi yutuyorum ve yüzüne yumruk atmanın muhtemelen şu anda benim için harika bir görünüm olmayacağını kendime hatırlatıyorum. Bunun yerine, alışılmadık bir sümüksü his içimi kemirirken bile ifademi nötr tutmaya odaklanıyorum.

Guy ise hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Vivian'a bakıyor, eli sırtımın altından hiç ayrılmıyor.

"Öyle," diyor, ses tonu soğuk ve mesafeli, beni tüm yanımla onunkine değene kadar yaklaştırıyor.

"Oh!" diye haykırıyor. "Kıyafetlerinizi eşleştiriyorsunuz. Sen ne zaman bu kadar romantik oldun Guy?" diye soruyor, bizi bir aşağı bir yukarı süzerek. Kaşlarımı çatıyorum ve kendime bakıyorum, şimdi

Takım elbisesinin elbiseme gerçekten uyduğunu fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

"Ben her zaman öyleydim. Sadece bir kadın için," diye cevap veriyor bana bakarak. Gerçek olmadıklarını bilsem de, sözlerinden duyduğum gurur ve memnuniyet göğsümde kabarıyor. "Bize müsaade edin." Vivian'dan bir cevap beklemeden beni ondan uzaklaştırıp balo salonunun daha sessiz bir köşesine çekti.

"O... arkadaş canlısı," diye mırıldanıyorum, umarım sıkıntımı anlamıştır.

Guy bana bakıyor. "Alakasız biri," diye cevap veriyor basitçe, sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Alakasız. Doğru. Kulağınızın etrafında vızıldayan ve sadece uzaklaştırmak istediğiniz bir sivrisinek gibi. Ama nedense bu beni pek de iyi hissettirmiyor.

Kalabalığın içinde yolumuza devam ediyoruz, gece tanışma, tebrik ve gözlerime tam olarak ulaşmayan gülümsemelerden oluşan bir bulanıklık. Otomatik pilottaymışım gibi hissediyorum, zihnim binlerce farklı düşünceyle yarışırken sadece hareketleri yapıyorum.

Nihayet birkaç saat sonra etkinlik sona ermeye başlıyor ve kendimi sessizliğin rahatlığını özlerken buluyorum. Ve itiraf etmeliyim ki biraz sarhoştum. Guy sonuncuyu elimden kapıp su içmemi önermeden önce bir ya da iki kadeh fazla içmiştim.

Sürekli konuşma uğultusu, kadehlerin tokuşturulması, topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarımın acıması, kameraların flaşları - bu

Her şey çok fazla ve nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var. Jane'i davet ettim ama o bu gece çalışıyor, benim vardiyama bakıyor, o yüzden gelemedi.

Guy artan tedirginliğimi hissetmiş gibi eğiliyor, sesi kulağıma kadar geliyor. "Buradan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki kutsal bir kase gibi ona bakıyorum. Çaresizliğimi gören gözleri yumuşuyor.

"Lütfen beni eve götür," diye yalvarıyorum ve paparazziler ve muhabirler tarafından kuşatılmış olan ön çıkışa bakıyorum. Bu manzara beni fiziksel olarak ürkütüyor. Umarım yine arka çıkıştan gitmeyi sorun etmez. Tekrar eğildiğinde, sormaya hazır bir şekilde ona bakıyorum.

"Görünüşe göre aynı şeyi düşünüyoruz, *mia cara*," diye kulağıma yakın mırıldanıyor ve tüylerim omzuma kadar diken diken oluyor.

Guy'ın malikânesinin oturma odası önümde uzanıyor, içeride tökezlerken ayak seslerim yankılanıyor. Eve gelirken neredeyse uyuyakalıyordum. Bu geceki etkinliğin alkolü damarlarımı ısıtmaya başlıyor ve beni daha önce hiç hissetmediğim kadar cesur yapıyor. Ve daha sakar.

Guy'ın varlığı arkamda çok güçlü. Gözlerinin, içimi ürperten bir tür yoğun incelemeye sırtımı izlediğini hissedebiliyorum.

Smokin ceketini yakındaki bir sandalyenin üzerine atmış bile, tavrı onunla ilişkilendirmeye başladığım o düşünceli yoğunluğa dönüşüyor. Yüzümü ona dönüyorum, destek için duvara yaslanıyorum, başım hoş bir şekilde dönüyor. Alkolün bana bahşettiği özgüven beni pervasızlaştırıyor.

"Biliyor musunuz," diyorum, sesim birkaç saat önce kesinlikle sahip olmadığım bir cesaret taşıyor, "bu gece oldukça şık görünüyordunuz Bay Rossi. Tüm bu dalgınlık ve kibir oldukça iyi bir kombinasyon." Papyonunu çözerken ona baktım. Kimsenin bu kadar iyi görünmesine izin verilmemeli. Hiç kimsenin.

"Hiç kimse mi?" Adam kaşlarını kaldırdı.

Siktir, bunu yüksek sesle söyledim. Kahretsin, her neyse. Nasıl görüldüğünün farkında olmadığından şüpheliyim. Bu onun bir pislik olduğunu değiştirmez. Ve benim de ziyan olduğumu.

"Birileri çok içmiş," diye gözlemliyor papyonunu barın üzerine atarken.

"Ben mi?" Duvarı itip bir adım daha yaklaşıyorum, bakışlarının ağırlığını elle tutulur bir şey gibi hissediyorum. "Sanırım söz konusu içkilerin tadını çıkarmaya yeni başlıyorum."

"Öyle mi?" Başını yana doğru eğiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona doğru bir adım daha atarak. "Görüyorsun, düşünüyordum-"

Sözümü bitiremeden tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyorum. Guy tek bir hareketle aramızdaki mesafeyi kapattı.

eli beni kucaklamak için uzanıyor. Dokunuşu heyecan verici, parmakları tenimde sıcacık.

"Kahretsin, ihtiyacım var-" Dengemi yeniden buluyorum. "Bu ayakkabıları çıkarmalıyım," diyorum elbisenin topukları örten kumaşını tırmalayarak.

Guy usulca, "Otur," diye emrediyor ve beni bar taburelerinden birine yönlendiriyor. İtiraz etmeye başlıyorum ama popom mindere değer değmez duruyorum. Oturmak iyi hissettiriyor. Gittikçe alçalan yüzüne odaklanıyor gözlerim yine. O da mı düşüyor? Eğer düşüyorsa onu yakalayamayacak kadar sarhoşum. Ve her halükarda çok büyük. Beni ezecek.

Kaşlarımı çatıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Düşmüyor. Eğiliyor. Sağ ayağımı tutup kaldırıyor ve elbisemin kumaşının kalçamdan yukarı kaymasını sağlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes veriyorum, gözlerim onun iri ellerindeki ayağıma odaklanmış. Efsanenin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

"Ne efsanesi?" diye soruyor parmakları topuğumun kayışları üzerinde çalışmaya başlarken. Hay sikeyim. Yine yaptım.

"30 yaşına geldiğinde akşamdan kalmalar daha da kötüleşir. Neyse ki 24 yaşındayım," diyorum ve kalan son beyin hücrelerimi bir şekilde kurtarıyorum. "Senin 30 küsur yaşında olman çok kötü. Akşamdan kalmalar senin gibi huysuz ihtiyarlar için tam bir baş belası olmalı."

Parmakları kayışın ortasında duraklıyor ve odadaki havanın değiştiğini hissediyorum. Yavaşça ona bakıyorum ve karşımdaki manzara tüm bedenimin donmasına neden oluyor.

O kara kaşlarının altından bana bakıyor ve sonra, inanılmaz bir şekilde, o şeytani derecede mükemmel dudakları kıvrılmaya başlıyor. Kalbim tekliyor, duruyor ve sonra tüm göğsümü sarsan bir güçle hayata geri dönüyor. Yapmak üzere mi...

Ve işte oradaydı.

Bu gezegende geçirdiğim onca yıl boyunca gördüğüm en nefes kesici gülümseme gözlerimin önünde beliriyor. Düz, beyaz dişleri parlıyor, keskin köpek dişleri tehlikeli bir şey vaat ediyormuş gibi dışarı bakıyor. Ve sonra, o lezzetli ağzının iki yanında iki çizgi beliriyor, oyuyor- Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Gamzeleri var. Var olduğunu hiç bilmediğim gamzeler.

Ağzım açık kaldı ve durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Bu gülümseme... nefes kesici olmaktan başka bir şey değil. Saklı tutulmuş, saldırmak için mükemmel anı bekleyen yıkıcı bir silah. Şimdi neden kimseye gülümsemediğini anlıyorum. Bunu her kim görürse sadece hatırlamakla kalmayacak, gece gündüz aklından çıkmayacak.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen kaşlarını çatmaya devam et. Bu gülümseme ölümcül. Çok güçlü ve sistemimdeki tüm içkiyle başa çıkabilecek donanıma sahip değilim. Tek yapabildiğim ona bakmak.

Nabzımın fırladığını, nefesimin sığ soluklarla geldiğini hissediyorum.

Bu sadece bir gülümseme değil, felaketimin başlangıcı. Gülümsemesini durdurmalıyım. *Lütfen, gülümsemeyi kes.* Ve bedenimi durduramadan, ne olduğumu anlayamadan

düşünmeden hareket ediyorum. Dudaklarım dudaklarına
çarpmadan önce ellerim uzanıyor ve onu kendime doğru çekiyor.

On Yedinci Bölüm

~GUY~

Sierra'nın dudakları beklenmedik bir açlıkla benimkilere çarpıyor ve bir anlığına tüm vücudum kilitleniyor. Ağzının benimkinin üzerindeki hissi hatırladığım kadar iyi. Düşüncelerimin sisi arasında çakan bir şimşek gibi. Beklediğim şey buydu, kışkırttığım savunmasındaki çatlak. Sarhoş olabilir ama onu böyle davranmaya iten alkol değil, yapmak istediği şeyi yapmasına izin veren alkol.

Aniden, farkına varmadan önce alt dudağımda hafif bir acı hissediyorum. *Küçük velet beni ısırđı.* Neredeyse tekrar dudaklarına gülümseyeceğim.

Cazzo, bu kadına yapmak istediğim şeyler.

İçimden alçak bir hırıltı çıkıyor ve iki elimle belini kavrayıp onu sandalyeden çekerek kendime doğru bastırıyorum. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Birden pantolonum

büyüyen sikime karşı rahatsız olmaktan daha fazlasını hissediyor. Öpüşmeyi devraldığım da nefesi boğazında düğüm leniyor, derinleşiyor, dudaklarım zar zor kontrol edebildiğim bir açlıkla onunkinin üzerinde geziniyor. Ellerimin sırtında gezinmesine izin veriyorum, parmak uçlarımin altında omurgasının kıvrımını hissediyorum ve sonra boynuna ulaşıyorum. Başını tam doğru açığa getiriyorum, böylece onu daha tam ve eksiksiz olarak tadabiliyorum.

Ağızıma karşı inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses. Elleri göğsümde, parmakları sanki kendini sabitlemeye çalışıyormuş gibi gömleğimi kazıyor. Ama tereddütünü, arzuyla karışık belirsizliğini hissedebiliyorum ve bu sadece içimdeki ateşi körüklüyor.

Onu duvara yaslayıp kafesliyorum, kaçamayacağından emin oluyorum. Ağızım çenesine kadar iniyor, dişlerim tenini sıyrıyor ve nabzının dudaklarımin altında hızla attığını hissedebiliyorum.

Ama tam elim elbisesinin fermuarını açmaya başlamıştı ki, kaskatı kesiliyor, öyle aniden geri çekiliyor ki, sanki karnıma bir yumruk yemişim gibi hissediyorum. İri gözleri bana bakıyor, önceki cesaretinin izleri tamamen kaybolmuş, yerini korku ve şaşkınlık dolu bir bakış almış.

"Bekle. Lütfen, bekle" diye fısıldıyor, sesi bir nefesten daha fazla çıkmıyor. Elleri göğsümde titriyor ve gözleri sanki orada göreceklelerinden korkuyormuş gibi benimkilerden uzaklaşıyor. "Yapamam-" Başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Yapamam," diye tekrarlayıp duruyor.

Bir an öylece ona bakıyorum, zihnim onun tavrındaki değişimi yakalamakta zorlanıyor. Gözlerinde savaşıan çatışmayı görebiliyorum.

ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyor. Elimi kaldırıyorum ve nazikçe çenesini kaldırarak onu bana bakmaya zorluyorum. Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi.

Neler oluyor, bebeğim? Nereye gittin sen?

"Neyin var?" Sesim alçak ve sert, ama o başını sallıyor, saçları yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde düşüyor. Küçük elleri göğsümü hafifçe itiyor ve neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Geri çekilip ona alan açıyorum. Normalde bunu yapmazdım. Onunla oynamayı, tamamen kısa devre yapana kadar düğmelerine basmayı seviyorum. Ama şimdi zamanı değil.

"Bunu yapamam. Özür dilerim," diyor.

"Benimle nefes al, *mia cara*," diyorum usulca, onu kendime yaklaştırma dürtüsüyle savaşıyor. Şu anda ihtiyacı olan son şey bu gibi görünüyor. Hemen itaat ediyor, nefes alışımı taklit ederken iri cam gibi gözleri bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar, geri adım atıyor, arkasını dönerken tek topuğu yere vuruyor.

"Özür dilemeyi bırak Sierra," diyorum ona, sesim sert. *Özür dileyen bir şey yok bebeğim.* Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o hemen sertleşiyor. "Sakin ol," diye emrediyorum usulca, eğilip ayağını tekrar tutarken. "Sadece topuğun için sana yardım edeceğim. Benim için duvara tutun."

Dediğimi yapıyor, ben bacağını kaldırıp topuğunu kalçama yerleştirirken eli denge için duvara kayıyor. Gözleri kocaman, korkmuş ama benden değil.

Bu sefer değil. *Aklından neler geçiyor bebeğim?*

Ayakkabıyı hızla çıkartıyorum ve ayağını nazikçe yere koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diye o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse kelimeleri çıkaramıyorum. "Şimdi yatmaya gidiyorum. Lütfen." Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Lütfen, beni takip etme. Bu gece olmaz. Sadece... Sadece düşünmem gerek," diye kekeliyor.

"Tamam." Onu daha fazla zorlamaya niyetim olmadığını anlamasını sağlayarak başımı sallıyorum... bu gece. Şaşkınlıkla bana doğru ilerliyor, topuklu ayakkabıları olmadan şimdi daha da kısa.

"İyi geceler," diye fısıldıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Onunla yarı yolda buluşmak için biraz eğiliyorum ve dudakları yanağımla birleşiyor. Sonra elleriyle yüzümü kavrayıp kendine doğru çevirdiğini ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak beni yine gafil avladığını hissediyorum. Geri çekiliyor ve ben de onu kendime hapsetmemek için yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

"İyi geceler," diyorum topuklu ayakkabılarını yerden alıp merdivenlere yönelmesini izlerken.

Ve aynı şekilde, beni odanın sessizliğinde bırakarak gitti, kanım hala dokunuşunun sıcaklığıyla uğulduyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip sertçe nefes veriyorum. Hâlâ aramızdaki her neyse onunla savaşıyor, hâlâ kontrolü e l i n d e tutmaya alışıyor. Ama kayıyor ve benim de zorlamam bitmedi. Hem de hiç.

Arabamdan inip ROSSI'nin özel otoparkına girdim. Bu sabah ayrıldığımda Sierra henüz uyanmamıştı. Onunla kahvaltı etmekten başka bir şey istemiyordum ama Cole beni arayıp Vivian'ın beni görmek istediğini ve Richard'ın yarın yönetim kuruluyla bir toplantı planladığını söyledi. Bu beni hemen ayağa kaldırdı ve kapıdan dışarı çıkardı.

Ani nişanlanmamla ilgili meraklarını gizlemeye çalışan personele başımı sallayarak lobide ilerliyorum. Dün gecedен beri konuştukları tek şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum. Onlara izin verdim.

Vivian çoktan konferans odamda bekliyor, sanki buranın sahibiymiş gibi masanın kenarına tünemiş. Cam kapıyı açıyorum ve Vivian'a bir saniye fazla uzun süre bakarak ona ne kadar hoşnutsuz olduğumu göstermek için bir dakikamı ayırıyorum. Dar siyah bir elbise giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gülümsemesi biraz fazla parlak.

"Guy," diyerek beni sıcak bir şekilde selamlıyor ve masadan kayarak topuklarını yere vurarak öne doğru geliyor. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

İfademi nötr tutarak kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Vivian," diye onaylıyorum, masanın başındaki sandalyeme oturmak için hareket ediyorum. "Bunu çabuk halledelim. Sırada bekleyen başka toplantılarım var."

Hafifçe somurtuyor ama gözlerinde hesapçı bir parıltı var.

"Her zaman bu kadar açık sözlüsün," diye mırıldanıyor, benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor ve bacak bacak üstüne atarak dikkat çekmeye çalışıyor. "Ama sanırım senden bu yüzden hoşlanıyorum."

"Eminim buraya nelerden hoşlandığınızı konuşmaya gelmediniz," diyorum arkama yaslanarak.

Vivian'ın gülümsemesi genişliyor, ama içinde yırtıcı bir şey var. "Haklısın, elbette. İşbirliğini tartışmak istiyordum. Yönetim kurulunun planların ilerlediğini görmek için çok hevesli olduğumu duydum ve eminim sen de öylesindir... artık yeni bir nişanlın ve odaklanman gereken her şey var." Saçlarını omzunun arkasına atıyor ve devam ediyor: "Hâlâ şoktayım. Kusura bakma ama seni nişanlı göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

İşte bu. Duruşundaki değişimi, nasıl eğildiğini, bakışlarının benimkilere kilitlendiğini ve nasıl tepki vereceğini beklediğini görebiliyorum. İfademi dikkatle boş tutuyorum, ona hiçbir şey vermiyorum.

"İşbirliğimiz önemli," diyorum sakince. "Başarılı olmasını sağlamaya kararlıyım. Nişanlanmamın bununla bir ilgisi yok."

Kaşları hafifçe kalkıyor ve küçük bir kahkaha atıyor, fazla alıştırılmış, fazla prova edilmiş bir ses. "Hadi ama Guy. Herkesin bu konu hakkında konuştuğunu biliyorsun. Sen, onca insan arasından, aniden nişanlanıyorsun? Bu büyük bir şok."

"Tartışmak istediğin şey bu muydu?" Ellerimi önümde kavuşturarak öne doğru eğildim. "Ofis dedikodusu mu?"

Başını eğip beni inceliyor. "Sadece merak ettim. Seni hiç evlenecek bir tip olarak görmemiştim, özellikle de bu şekilde."

Gözlerimi kırpmadan bakışlarını tutuyorum. "İnsanlar değişir."

Yine gülüyor, biraz fazla tiz. "Değişirler mi? Bence sen hâlâ her zaman tanıdığım Guy Rossi'sin."

"Beni uzun zamandır tanıımıyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Eğer buraya özel hayatım hakkında konuşmaya geldiysen, hayal kırıklığına uğramış olarak ayrılacaksın. Eğer işbirliği hakkında konuşmak için geldiysen, sahne senin."

Gülümsemesi bozuldu ve sandalyesinde doğruldu. "Sadece dikkatini dağıtacak bir şey olmadığından emin olmak istiyorum, Guy."

"Dikkat dağıtıcı şeyler," diye yankılıyorum, sesim kısık. "Sierra'yı kastediyorsun."

Vivian omuz silkiyor, omuzlarını narin bir şekilde kaldırıyor. "Ben sadece... ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyorum," diyor yumuşak bir sesle, sesi biraz keskinliğini kaybederek. "Sana değer veriyorum Guy. Bunu biliyorsun."

Bakışlarını tutuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum, yüz ifadem okunmuyor. İşe yarıyor. Boğazını temizliyor, rahatsız olduğu belli.

"Ayrıca seninle ve bazı tasarımcılarla bir toplantı yapmak istedim. Düzgün bir toplantı. Sakıncası yoksa tasarımcım sizinle bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyor."

"Numaralarını Cole'a bırakın, o ilgilenir," diyorum, sesim konuşmayı bitirdiğimi gösteriyor. Buraya bunun için gelmediğini biliyorum ama

Ona daha fazla zaman ayırmak istemiyorum. Kız arkadaşım la kahvalt ı ediyor olabilirdim ama onun yerine Vivian' ın ağızından dökülen saçmalıkları dinliyorum.

"Evet Cole," diye düşünüy or. "Neden erkek bir asistan ald ığını hep merak etmiş imdir. Ellerini kadınlardan uzak tutamad ın mı?" Şakacı bir kaş ını kaldırıyor.

Eğiliyorum, yüzlerimiz birbirine bir santim yaklaşana kadar onun alan ını iş gal ediy orum. Vivian geriliyor, keskin bir nefes alıyor. Bu çok kolay.

"Çok kadın siktim Vivian," diy orum ona sessizce. "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye nefes alıyor, gözleri dudakları ma kayıyor. Eli usulca kalç a ma iniyor ve ben onu tokatlay ıp uzaklaştırmak için iç imdeki dü rtüyle savaşı y orum.

"Onlardan biri olmayacaks ın," diy orum, ondan ve parfümünün kokusundan uzaklaşarak. "Ve eğer bu saçmalığı kesmezsen," eliyle işaret ediy orum, "ortak çalışmayı iptal edeceğim."

Elini geri çekiyor ve hafifçe irkiliyor, yüzünde bir şeylerin titreşimi geçiyor ama hemen ardından bunu baş ka bir gülümsemeyle maskeliyor. "I-Guy, benim niyetim... tamamen iş le ilgili. Sizde baş ka bir izlenim bıraktıysam özür dilerim. Sadece endiş eliydim. I-"

Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafından dolaşarak onu kapı ya doğru yönlendiriy orum. "İlginiz için teşekkür ederim," diy orum, sesim sakin. "Gitmem gereken bir toplant ı var."

Vivian ayağa kalkıp benim durduğum yere doğru yürüyor ve kapıyı onun için açık tutuyor.

"Asla..." demek istemedim. Başını sallar. "Tasarımcımın numarasını Cole'un masasına bırakacağım."

"İyi fikir." Başımı sallıyorum ve onun için kenara çekiliyorum.

Vivian kapıda duraksayıp bana döndü. "Umarım bir hata yapmıyoursundur, Guy."

Kapıyı arkasından kapatırken cevap verme zahmetine girmiyorum. Cole'un masasına doğru yürüdüğünü ve bir kâğıda bir şeyler yazdığını görüyorum.

Vivian buradaki gerçek tehdit değil; o sadece tam olarak anlamadığı bir oyunda zemin kazanmaya çalışıyor.

Ama kurul ve Richard, sorun olacaklar. Ve inşa ettiğim şeyi mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

Birkaç saat sonra eve vardığımda ilk fark ettiğim şey kahkaha sesleri oluyor. Yumuşak, melodik ve bu evde hiç beklenmedik bir ses. Bu sesle nabzım hızlanıyor, uzun zamandır hissetmediğim içgüdüsel bir tepki. Köşeyi dönüp oturma odasına giriyorum ve işte orada.

Sierra yerde oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, yüzü güneşe rakip olabilecek bir gülümsemeyle aydınlanmış. Ve ayaklarının dibinde, Crow

Sırt üstü uzanmış, kuyruğu öfkeyle sallanıyor, onun ilgisini içine çekiyor. Bu hiç hayal etmediğim bir manzaraydı: köpeğim aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranıyordu.

Sierra başını kaldırıp, "Eve dönmüşsün," dedi. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. Crow başını onun kucağına sokuyor ve Sierra onun kulaklarının arkasını kaşıyarak kuyruk sokumunun daha da sert kıpırdanmasına neden oluyor.

"Öyleyim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ve siz... bağlanmışsınız, görüyorum." Dün gecedan beri onunla konuşmadım.

"Sanırım benden hoşlanıyor." Sırıtarak Crow'a bakıyor. "Çok yumuşak biri, değil mi?"

"Genelde bu kadar... arkadaş canlısı değildir," diye mırıldanıyorum, onunla oynama şeklini izlerken. "Daha iyisini bilmesem neredeyse kıskanacaktım."

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Bir köpeği mi kıskanıyorsun?"

Odaya doğru bir adım daha atıyorum, bakışlarım hâlâ onun üzerinde. "Daha azını kıskandığım olmuştur."

Sierra'nın kahkahası hafif, neredeyse bir kıkırdama gibi ve sanki bu düşünceyi reddetmiş gibi başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum, zihinsel olarak kendimi beklediğim geri tepmeye hazırlıyorum. "Sana vermem gereken bir şey var," diyorum cebimden bir dizi anahtar çıkararak. "İşleri senin için kolaylaştıracak bir şey."

Gülümsemesi hafifçe kayboluyor ve yerini şaşkın bir ifadeye bırakıyor. "Nedir bu?"

"Bir araba," diye cevap veriyorum, anahtarları uzatarak. "Eskisinin son demlerini yaşadığını biliyorum ve daha güvenilir bir şey kullanabileceğini düşündüm."

Sierra'nın gözleri açılıyor ve hemen başını sallıyor. "Benim arabam iyi, Guy. Sadece gidip almam gerekiyor." *Beklendiği gibi*. "Arabayı almayacağım-."

"Bu geçici bir durum," diye araya girerek itirazını önlemeye çalışıyorum. "Sadece etrafta dolaşmak için kullan, işe, nereye gitmen gerekiyorsa. Hazır olduğunda geri alırım ama güvende olmanı tercih ederim." Ve frenler emekli olmaya karar verdiği için kaza yapmamayı.

Tereddüt ediyor, bakışları anahtarlar ve yüzüm arasında gidip geliyor. "Düşünmeni istemiyorum-"

"Hiçbir şey düşünmüyorum," diye usulca araya girdim. "Sadece güvenilir bir araban olduğundan emin olmak istiyorum."

Sierra derin bir nefes aldı. *Hadi bebeğim*. Bir anlık sessizlikten sonra uzanıp elimden anahtarları alıyor. "Tamam. Ama sırf bu kadar ısrarcı olduğun için. Ve geri vereceğim."

"Vereceksin." Başımı salladım. *Vermeyeceksin*.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda, anahtarlara bakarak. Bakışları odanın içinde gezinirken salonun köşesindeki bilardo masasına takılıyor. "Neden bir bilardo masanız var?"

Yolda mı?" diye soruyor. "Ben de sormak istiyordum. İnsanların kendi alanına girmesinden hoşlanmayan biri için biraz karakter dışı görünüyor."

Başımı eğiyorum, gözlemi ilgimi çekiyor. "Belki de insanlar için değildir."

"O zaman neden burada?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Gereksiz görünüyor. Özel tenis kortunuz, helikopter pistiniz, ev sinemanız ve-"

"Evin etrafında bir tur attığını gördüğüme sevindim," diye sözünü kesiyorum.

"Birkaç saat önce geldim," diye karşı çıkıyor. "Evi görmek istedim."

"Bugün çalışmıyorsun." Gözlerimi kısıyorum.

"Hayır, çalışmıyorum," diye onaylıyor. "Jenna'yı görmeye gittim ve sonra birkaç şey almak için evime uğradım."

Başımı sallayarak mırıldanıyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. Barın arkasına yürüyorum ve tezgahın altındaki mini buzdolabından iki bira çıkarıyorum.

"Çalıyor musun?" Takım elbise ceketimi bar taburelerinden birinin üzerine atıp biraları açarak soruyorum.

"Ne?" diye soruyor ve çenemi bilardo masasına doğru eğiyorum. "Ah, evet. Restoranda bir bilardo masası var ve Jenna'yla sık sık oynuyoruz."

Çoktan bilardo masasına doğru yürüyorum, tam üzerindeki yumuşak ışığı yakıyorum. Geçerken Sierra'ya bira şişelerinden birini uzatıyorum ve o da ayağa kalkmadan önce sessiz bir 'Teşekkür ederim'le şişeyi alıyor.

"Bakalım ne kadar oynamışsın," diyorum ve bira şişesini dudaklarıma götürüyorum.

Sierra'nın gözleri bir an için açılıyor ama hemen toparlanıyor, muzip bir gülümseme oluşuyor.

"Kaybetmek üzeresin," diyerek bilardo masasına doğru aceleyle ilerlerken bana doğru fırlatıyor.

Bir isteka çubuğu alıp ona uzatıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor. Kendim için bir tane seçiyorum ve oyunu kuruyorum. Beni yakından izliyor, gözleri kısılmış, odaklanmış. Dün gecenin ne kadarını hatırlıyor? Benim tadabildiğim gibi o da benim tadımı alabiliyor mu?

"Bunu ilginç hale getirebiliriz," diye teklif ediyorum, sesim alçak ve sert, "küçük bir bahisle."

Kaşları beni çılgına çeviren o meydan okuyan tavırla kalkıyor. "Ne tür bir bahis?"

Daha da yaklaşıyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Eğer kazanırsam, bana bir sır vereceksin. Daha önce kimseye söylemediğin bir şey."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor, meydan okuma yüzünü aydınlatıyor. "Peki ya ben kazanırsam?"

Ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. *Kazanamayacaksın.* "Senin şartların, tatlım."

Gözleri parlıyor, bir meydan okuma kıvılcımı alevleniyor. "Eğer ben kazanırsam, bir saat boyunca dediklerimi yapmak zorundasın."

"Bana ne yaptıracaksın?" Sesim alçak bir mırıltıya dönüşerek soruyorum. Birasından küçük bir yudum alırken yanaklarında hemen bir kızarıklık belirliyor.

"Kaybet ve öğren, Rossi," diye yanıtlıyor yutkunduktan sonra.

"Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Hayır," diyor dudakları patlayarak. "Sadece seni Karga gibi süründürürsem, bunu yapmak zorunda kalacağımı söylüyorum."

"Non devi vincere la partita per farmi strisciare ai tuoi piedi, mia cara," diyorum başımı yana eğerek. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığını bilmek beni özgürleştiriyor.

"Sürekli bahsettiğin şu Mia ve Cara kim? Diğer nişanlıların mı?" Kalçasını şakacı bir şekilde dışarı çıkarıyor.

Ona yaklaşıyorum, tatlı kokusunu ve gelmeden önce onun için bıraktığım duş jelinin kokusunu içime çekiyorum. Benimkiyle aynı. Gerildi, bana bakmak için başını geriye eğdi.

"Kiskandın mı?" Ona bakarak mırıldandım.

"Yalan söyledim," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ne anlama geldiğini biliyorum," diye fısıldıyor ve bana dönüp bakıyor. "*Mia cara*," diye açıklıyor. "Büyükannem bana h e p böyle seslenirdi."

"Şimdi öyle mi?" Düşünüyorum ve o da başını sallıyor.

Beni şaşırtarak gülümsüyor. Gözlerini parlatan küçük, şeytani bir gülümseme.

"Sandığınız kadar gizemli değilsiniz Bay Rossi," diyor, geri çekilip bardo masasını işaret etmeden önce küçük gülümsemesi daha da büyüyor. "Anlaştık mı?"

"*Si, mia cara*," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, gülümsememi bastırarak.

Oyuna başladık ve onun iyi olduğunu söyleyebilirim. Odaklanmış ve hassas. Ama ben daha iyiyim. Bu oyunu Ethan'la, diğer insanlarla ya da tek başıma, tek sesin topların keçeye çarpma sesi olduğu bu evin sessizliğinde sayamayacağım kadar çok kez oynadım. Bana karşı hiç şansı yok.

Sekiz topa kadar inip atışımı sıraya koymam uzun sürmüyor. Sierra izliyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, bilinçsiz bir alışkanlık beni delirtiyor. Başka bir gün olsa, sırf oynamak için oyunu uzatırdım. Ama bugün değil. Bu işin bitmesini istiyorum. Ödülümü istiyorum. Atışı kolaylıkla yapıyorum ve oyun bitiyor.

Doğrudum ve ona döndüm. "Görünüşe göre bu gece sürünmeyeceğim, *mia cara*."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturuyor ama gözlerinde hâlâ bir meydan okumanın ışıltısını görüyorum. "Rövanş istiyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, aramızda neredeyse bir santim boşluk kalana kadar mesafeyi kapatıyorum.

"Ve bir sır istiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve kasıtlı.

Nefesi kesiliyor ve yutkunuyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. İçindeki savaşı görebiliyorum. Bana karşı gelme, meydan okuma arzusu, dün gecenin anılarıyla savaşıyor. Her şeyi hatırladığını biliyorum. Bunu bana bakışından anlayabiliyorum.

Sonunda bir nefes alıyor ve yemin ederim etrafımızdaki hava daha sıcak, daha sıkı hale geliyor.

"Önce sen," diyor sonunda.

"Anlaşmamız bu değildi." Başımı sallıyorum.

"Pazarlık edelim," diye yalvarıyor. "Bir sırra karşılık bir sır?" diye öneriyor. Yüzünü inceliyorum, belirsizliği görüyorum. "Ve bunu İngilizce söylemek zorundasın." Kendini savunmasız hissetmemek için buna ihtiyacı var. Onun sırrının ne kadar iyi olacağı benimkinin ne kadar iyi olduğuna bağlı. Bu yüzden ona veriyorum.

"Çizim yapmayı seviyorum çünkü burada olanları kağıda dökmeme yardımcı oluyor," diyorum şakağıma dokunarak, "kağıda döküyorum." İtiraz etmek için ağzını açıyor ama onu durduruyorum. "Bir sır ister misin? Seni çizmeden duramıyorum. Ne kadar olursa olsun ne kadar zor olursa olsun ben çizmeye çalışıyorum"

başka bir şey, her şey bir şekilde sana benziyor. Çizdiğim her şeyde sen varsın."

Yaptığım her şeyde sen varsın.

Sierra bana bakıyor, gözleri merakla yüzümü tarıyor. Gözlerini kırıştırıyor, itirafım karşısında dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor. Yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıyor ve bir an için bakışlarını kaçırıyor.

"Bu... oldukça büyük bir sır," diye mırıldanıyor, sesi şimdi biraz daha yumuşak. Gözleri yavaşça tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir sır," diye hafifçe bastırıyorum, sesim hala alçak, cesaret verici.

Tereddüt ediyor, alt dudağını çiğniyor, aramızdaki gerilim kopmaya hazır gergin bir ip gibi artıyor. Daha da yaklaşıyorum, vücudundan yayılan ısıyı ve duş jelimle karışan o tatlı kokusunu hissedecek kadar yakınım. Benim gibi koktuğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"Anlaşma anlaşmadır," diye hatırlatıyorum ona.

Elleri iki yanında kıpırdanıyor, parmakları gergin bir şekilde bükülüyor. Bir nefes alıyor ve bir an için kaçabileceğini düşünüyorum. Ama sonra omuzlarını dikleştiriyor, çenesini hafifçe kaldırıyor ve o geniş, ela gözleriyle bana bakıyor.

"Dün, biz..." Sözünü kesiyor. Başımı yana eğip devam etmesi için onu teşvik ediyorum. *Bu ilginç olacak.* "Seni durdurup gittiğimde," diye devam ediyor. Demek hepsini hatırlıyor. "Bunun nedeni

hoşuma gitmedi. Çünkü ben hiç-" Tekrar durdu, yere bakıyordu. Hiçbir şey yapmıyorum, ona söylemesi için zaman tanıyorum. Sonunda, sanki uçurumdan atlayacakmış gibi bir nefes alıyor ve doğrudan bana bakıyor.

"Ben bakireyim," diye ağzından kaçırıyor, sesi fısıltının biraz üzerinde, ama sözlerinin etkisi bana bir gök gürültüsü gibi çarpıyor. *Cazzo.*

Bir an için oda sessizleşiyor, tüm hava çekiliyor ve sadece ikimiz orada duruyoruz. Bu dün olan her şeyi açıklıyor. Yanakları daha da kızarıyor ve gözlerinde belirsizliğin titrediğini görüyorum, sanki gülmem ya da onunla alay etmem için kendini hazırlıyor. Ama hissettiğim tek şey, damarlarımdan orman yangını gibi fırlayan ve doğrudan içime giden ham bir arzu dalgası. Korumacılık ve sahiplenmenin bir karışımı, doğru hissetmiyorum ama işte orada, beni pençeliyor.

Elimde değil. Dudaklarımda yavaş bir gülümseme kıvrılıyor, eğildiğimde sesim alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Bakirsin, ha?" Mırıldanıyorum, kelimelerin aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyorum, gerginlikle kalın. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş, sanki daha fazla bir şey söylemem için bana meydan okuyor, bir pislik olduğumu pekiştirmek için duyması gereken tüm yanlış şeyleri söylememi bekliyor.

Hayır, bebeğim. Ben çok daha kötüyüm.

"Bu beni aptal mı gösteriyor?" diye meydan okuyor, çenesi hafifçe kalkıyor, meydan okuma utancını maskeliyor.

Başımı yavaşça sallıyorum ve daha da yaklaşıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Seni daha çok arzulamamı sağlıyor."

Bu, seni mümkün olan her şekilde benim yapacağım anlamına geliyor.

Nefesi boğazında düğümleniyor, dudakları hafifçe aralanıyor ve daha ne dediğimi anlayamadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ellerim beline doğru kayıyor. Dudaklarım ikimizin de nefesini kesen bir güçle onunkilere çarpıyor.

Ağızma karşı nefes nefese kalıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek öpücüğü derinleştiriyorum, dilim onunkine doğru kayıyor, onu tadıyor ve yutuyor. Elleri göğsümü buluyor, sanki kendini topraklamaya çalışıyormuş gibi sıkıca kavlıyor.

Onu kaldırıyorum, bizi bilardo masasına geri götürürken bacaklarının içgüdüsel olarak belime dolandığını hissediyorum. Hızlı bir hareketle onu masanın kenarına oturtuyorum, altındaki serin yüzey aramızda oluşan sıcaklıkla tezat oluşturuyor. Ellerim her yerde, saçlarına dolanıyor, sırtından aşağı kayıyor, onu daha yakına çekiyor, ona daha çok ihtiyaç duyuyor.

Nefes nefese, elleri gömleğimin önünü kavlıyor, beni içine çekiyor, vücudu sanki sessizce daha fazlasını istiyormuş gibi benimkine doğru eğiliyor. Ağızım çenesinden boynundaki hassas noktaya doğru ilerliyor ve altımda titrediğini hissediyorum.

"Guy," diye yumuşak bir inilti dudaklarından kaçıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Vücudu benimkine karşı titriyor ve kalbinin hızlı atışını teninde hissedebiliyorum. Aramızdaki gerilim, istek, sanki canlı bir tel gibi, kıvılcımlar saçıyor, çatırdıyor ve tutuşmakla tehdit ediyor.

"Durdur beni," diye meydan okuyorum ona, tenine karşı mırıldanıyorum, nefesim kulağına karşı sıcak.

Durmuyor. Parmakları saçlarımı sıkıyor, beni tekrar ağzına çekiyor, benimkiyle eşleşen vahşi bir çaresizlikle beni öpüyor.

İşte böyle, ufaklık. Benden her şeyi al. Sanki bir baraj yıkılmış ve ikimiz de akan seli kontrol edemiyoruz.

Onu bilardo masasına doğru itiyorum, ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, her santimini sahipleniyor. Dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu ateşe benzin dökmek gibi bir şey. Elim saçlarına kayıyor, boynunu ortaya çıkarırken hafifçe çekiştiriyorum.

Parmaklarım yazlık elbisesinin fermuarında çalışırken kulağına "Bana ne istediğini söyle Sierra," diye hırlıyorum. Bunu yüksek sesle söylemesine ihtiyacım var. Başına geleceklerden emin olmasını istiyorum. Onu her yönden benim olarak damgalayacağımdan.

"Sen," diye pantolonunu indiriyor.

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim," diye kulağına takılıyorum, parmaklarım fermuarında duraklarken diğer elim kalçasından yukarı kayıyor.

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Lütfen." İkimiz de duraklıyoruz, birbirimize bakıyoruz, kabarıyoruz. "Seni istiyorum," diye tekrar yalvarıyor ve sikimin daha da büyümesine neden oluyor. *Siktir*. Boynunu öpmeye devam ediyorum, kulağının hemen altını ısıyorum ve nefesini kesiyorum.

"Benim için çok güzel şeyler istiyorsun bebeğim," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Bakalım benim için ne kadar iyi şarkı söylüyorsun."

Bölüm E ghteenI

~SIERRA~

Dudakları dudaklarımda ve yemin ederim nefes almayı unuttum. Dünya, ağzının sıcaklığına ve ellerinin belimi omurgama bir ürperti gönderen bir sahiplenmeyle kavrayışına daralıyor. Sanki zamanda asılı kalmış gibiyim. Kalbim göğsümde çılgın bir davul gibi atıyor.

Beni şüpheyi yer bırakmayan bir yoğunlukla öpüyor, ağzı benimkine karşı öyle bir hareket ediyor ki sanki evrenindeki tek şey benmişim gibi hissediyorum. Ve şu anda, sırtımı bilardo masasına dayamışken, bunun doğru olduğunu hissediyorum. Sanki sadece o ve ben varız ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Ellerim saçlarına gidiyor, dudakları çenemde gezinirken hafifçe çekiştiriyor, her dokunuşunda bir ateş yakıyor. Boynumu ısırdığında nefesim kesiliyor, sadece içime lezzetli bir acı gönderecek kadar sert. Vücudum içgüdüsel olarak ona daha da yaklaşıyor. Doyamıyorum. İstemiyorum da.

"Bunu istediğine emin misin?" diye tırmalıyor tenimi ve sesinde dizlerimi titreten bir keskinlik var. Bana bakıyor ve gözlerindeki arzuyu görebiliyorum.

"Evet," diye nefes almayı başarıyorum, ellerim omuzlarına doğru kayıyor, gömleğinin altındaki gücü hissediyorum, her kas gergin ve hazır. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

Dudakları günahkârlıktan başka bir şey olmayan bir gülümsemeye dönüşürken iki gamzesi beliriyor ve içimin ters takla atmasına neden oluyor. Tanrım, o kadar yıkıcı bir yakışıklılığı var ki.

Elleri aşağıya iniyor, kalçalarımı kavlıyor ve akıcı bir hareketle beni bardo masasının üstüne kaldırıyor. Beni yere bıraktıktan sonra üzerine tırmanıyor ve açık bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bana karşı her santimini hissedinceye kadar yaklaşıyor. Üzerimizdeki sıcak ışık ve hoparlörlerden gelen yumuşak müzik her şeyi daha keskin, daha çaresiz hale getiriyor. Arkasına yaslanıyor ve dünyaya tepeden bakan eski bir tanrı gibi bana bakıyor.

Elinin elbisemin kenarını izlediğini ve yukarı doğru kaydırıldığını hissediyorum. İki parmağı külotumun kumaşının altından kıvrılıyor ve yana doğru çekiyor. Beklenti midemde kopmaya hazır bir yay gibi kıvrılıyor. Gözleri yavaşça bacaklarımın arasında gezinirken serin havanın açıkta kalan bedenime çarptığını hissediyorum.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyor, onun için ardına kadar açılmış bana bakarak. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama aralarındaki iri bedeni bacaklarımı açık tutuyor. Sol koluyla ağırlığını destekleyerek tekrar üstüme çıkmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor.

"Kendini benden asla saklama, *mia cara*," diye fısıldıyor kulağıma doğru alçak ve derin bir sesle. Klitorisimin daha sert zonklamasına neden olmamalıydı ama oluyor. Dudaklarımı bir kez daha dudaklarıyla yakalıyor ve aniden parmaklarının yarığımdan yukarı kaydığını hissediyorum.

Aman Tanrım.

Başım geriye düşüyor, öpüşmeyi kesiyor ve tamamen istemsiz, yumuşak bir inlemenin benden kaçtığını duyuyorum.

"Benim için ne kadar ıslak olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldanıyor tenime karşı ve çenem boyunca öpücükler izlemeye devam ediyor. Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bilmiyor musun? Hmm, o zaman sana göstereyim."

Dudaklarıma ıslak bir şey değıyor ve gözlerim yeniden açılıyor.

"Aç," diye yumuşakça emrediyor ve ben de ele geçirilmiş bir kadın gibi davranarak hemen itaat ediyorum. Uyarılmışlığımla ıslanmış parmaklarını dudaklarımın arasından geçiriyor. "Tadına bak." Dudaklarımı parmaklarının etrafına kapatıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan emiyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın," diyor parmaklarını kaydırarak. Ağzımdaki uyarılmışlığımın tadıyla karışan övgüsü, yaşayacağımı hayal ettiğim her şeyden daha erotik. Yeni keşfettiğim bir cesaretle bir kolumu boynuna doluyorum.

"Tatma sırası sende," diye fısıldıyorum öne doğru eğilerek. Dişlerimi çenesinde hafifçe gezdiriyorum, hareketsiz kalışının tadını çıkarıyorum.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalayana kadar onu kendime çekiyorum. Parmaklarının dudaklarımın arasına girdiğini hissediyorum.

Bacaklarım ve klitorisimin etrafında nazikçe dönmeye başlar başlamaz ağızımdan çıkıp onunkine kayan inlemeye engel olamıyorum.

Klitorisimle oynamaya devam ederken dudaklarıma "Tadın muhteşem," diye mırıldanıyor. Durduğunu hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. Geriye yaslanıp üstümde duruyor ve aramıza uzanışını izliyorum. Fermuarını açtığını duyuyorum ve eli siyah pantolonunun içinde kaybolup tekrar ortaya çıktığında aşağıya bakmaktan kendimi alamıyorum... *lanet olsun*.

Onu içime sokmasının imkanı yok. Ne olduğunu anlayamadan başımı sallıyorum ve kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Bu olamaz... olmayacak," diye kekeliyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Beni parçalayacak.

Başını yana eğiyor ve inanılmaz güzellikteki yüzünde tek bir gamze beliriyor. Dişleri alt dudağına gömülürken elini boyunda aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor. Bu görüntü kalbimin beklentiyle çarpması için yeterli.

"Olmayacak-" Sikişinin başını yarığıma sürttüğünü hissedince sustum. "Aman Tanrım," diye inliyorum, aşağıya baktığımda ucunun aşağı yukarı kaydığını görüyorum, zaten uyarılmamla parlıyor. Guy boynumu öpmek için eğiliyor, beni kendisiyle ovmaya devam ederken öpmek ve ısırarak arasında gidip geliyor.

"Sığılacak, *mia cara*," diye mırıldanıyor kulağıma, klitorisimi ucuyla ovmaya devam ederken, daha da sert bastırıyor. Yanıt olarak inliyorum, tırnaklarımı başının arkasına geçiriyorum.

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın," diye homurdanıyor kulağımda, kendini daha yukarı kaldırmadan önce. Ellerim onun üzerinden kayıyor ve ölü bir ağırlık gibi başımın iki yanına düşüyor.

"Bana bak Sierra," diye emrediyor, sesi alçak ve sert, ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Bana bakma şekli... Tanrım, sanki gözleriyle beni beceriyor. Aynı anda hem bunaltıcı hem de heyecan verici, başımı döndüren, ilgisiyle sarhoş olmamı sağlayan baş döndürücü bir karışım.

Sikinin başının girişimi dürttüğünü hissediyorum ve keskin bir nefes çekiyorum, ellerim göğsüne doğru uçuyor, onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı gerektiğinden emin değilim.

"Beni durdurmak için son şansın Sierra." Başını yana eğiyor ve yüzümü inceliyor. Onu durdurmak istemiyorum. Bunu onunla yapmak istiyorum.

"Durma," diye başımı sallıyorum. "Lütfen, durma." Gözlerindeki rahatlamanın bir saniye sonra yerini hayvani bir açlığa bıraktığını görüyorum. Kendini tekrar üzerime bırakıyor, girişime daha da fazla bastırıyor.

Oh, Tanrım.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor, nefesi ağızıma karşı sıcak ve sonra dudakları tekrar benimkinde, bu sefer daha sert, talepkar. "Nazik olacağım, *mia cara*," diye mırıldanıyor ağızımın içine. "Ama yine de sana her şeyimi vereceğim. Ve sen de cesur bir kız gibi hepsini alacaksın."

"Evet," diye soluyorum biraz daha ittiğini hissettiğimde.

Ellerinin sırtımdan yukarı kaydığını, beni daha yakına çektiğini hissediyorum, neredeyse onun içinde eriyene kadar.

Nabzımın kulaklarımda attığını, tenimin her dokunuşta, her öpücükte karıncalandığını hissedebiliyorum. Elleri, sert ve ısrarcı, bedenimi benimkiyle eşleşen bir açlıkla keşfediyor.

"Bana bak bebeğim," diye emrediyor ve gözlerim hemen kaşlarının altında onun karanlık ve şehvet dolu bakışlarını buluyor. "İşte iyi bir kız. Seni benim yaparken gözlerinin bende olmasını istiyorum."

Bununla birlikte, horozunun başının girişimi geçtiğini hissediyorum ve yavaşça ve acı verici bir şekilde içeri kayıyor. Yine de bu, hayatım boyunca hissettiğim en tatlı acı.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum başım istemsizce geriye düşerken.

"Siktir," diye tıslıyor, beni hayal ettiğimin ötesinde gererek daha da içeri itiyor. Ben inlerken ellerim gömleğinin yumuşak kumaşını yumrukluyor. Mümkün olan en iyi şekilde dikiş yerlerinden patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Sonuna kadar gömüldüğünde, kalçaları benimkilere dayanıyor, hareketsiz kalıyor. Parmaklarının çenemi sardığını ve gözlerimi tekrar ona dikmeye zorladığını hissediyorum. Hayır, beni içime gömülü sikine bakmaya zorluyor. Onun etrafında gerilmiş halimi görünce bir inilti çıkarıyorum.

"Ben sözümün eriyimdir Sierra," diyor bana, sesi karanlık. "Her şeyimi ne kadar iyi aldığını görüyor musun?" Cevap veremiyorum. Bedenlerimize bakarken konuşamıyorum. Onun büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanıdığını biliyorum ama sözleri tüm karnımın zonklamasına neden oluyor.

"Konuşamıyor musun, bebeğim?" Sırıttıyor, sağ yanağında bir gamze belirliyor. "O zaman izle," diye tıslıyor ve yavaşça içimden çıkıyor.

Aletinin içimden çıkışını izlerken titrek bir inilti çıkarıyorum. Üzerini biraz kırmızının kapladığını görüyorum ve yaptığım karmaşadan utanarak hemen ona bakıyorum. Gözlerini kısımadan önce bakışlarımı takip ediyor.

"Bu sadece seni benim olarak işaretler bebeğim," diye yemin ediyor. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum ve gözlerinde gördüğüm açlık beni neredeyse çökertiyor.

"Sen delisin," diye nefes alıyorum, sesim ihtiyaçtan boğuklaşıyor. Sikişinin ve parmaklarının birlikte çalıştığını hissettiğimde gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Acı tamamen yok oldu, yerini hiç bilmediğim bir zevk aldı.

"Öyleyim," diye homurdanıyor hızını artırmadan önce. "*E ti piace*," diye tıslıyor kendini üzerime bırakırken. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda onun hınzır ağzından çıkan her şeyi kabul edebilirim. İçime girip çıkarken klitorisimi daireler çizerek ovalamaya devam ederken dudaklarımı yakalıyor. Karnımın alt kısmında oluşan gerginlik, omurgamdan yukarı ve bacaklarımdan aşağı doğru ilerliyor.

"Odanda kendine dokunduğunu duymadığımı mı sanıyorsun, *mia cara*?" diye soruyor ve gözlerim ona kayıyor. Kıkırdıyor, vücudumu ateşe veren derin, gürleyen bir ses. *Hay sikeyim*. "Parmaklarınla bu bacakların arasında ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Beni becermeye devam ediyor ve kendimi tutmak ve geriye yığılmamak için gömleğini kullanmak zorunda kalıyorum. "Seni duyacağımı mı umuyordun? Geldiğimi hayal ettin mi?"

içinde mi? Çünkü bu tatlı küçük amcığı ovmanı dinlerken hayal ettiğim şey buydu."

Aman Tanrım. Sözleri karşısında ağzım açık kalıyor ve tırnaklarım Guy'ın sırtına batarken ağzımdan bir çığlık kaçıyor.

"*Canti così bene per me,*" diyor içime girip çıkmaya devam ederken. Orgazmımın sürünerek geldiğini ve beni paramparça etmekle tehdit ettiğini hissediyorum. "İşte bu kadar. Benim için parçalan, bebeğim." Birden parmakları boğazıma dolanıyor ama sıkıyor. "Seni nasıl tatmin ettiğimi görmeme izin ver."

Orgazm içimden geçip görüşümü karartırken boğuk bir çığlık atıyorum. Dalgalar birbiri ardına geliyor, zevk neredeyse acı verici, Guy beni başka bir boyuta ve geri gönderirken dayanamayacak kadar fazla.

"Kahretsin, Sierra," diye tıslıyor, itişlerini hızlandırıyor. Sikinin içimde daha da şiştiğini hissediyorum ve başını geriye atıyor, alçak bir hırıltı çıkarırken adem elması sallanıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sadece orgazm dalgalarının tekrar tekrar içime çarptığını hissedebiliyorum. Aniden dudakları dudaklarıma çarpıyor ve içimde durmadan önce itişleri gittikçe daha güçlü hale geliyor, ikimiz de birbirimizin kollarında çözülürken ağzından benimkine başka bir hırıltı dökülüyor.

Elini boğazımdan çekip bırakıyor ve ben orgazmın dalgalarını atlatırken nefes nefese kalıyorum.

Birkaç dakika boyunca, orgazmın doruklarından inerken birbirimize bakıyoruz. İkimizin de nefesi kesilmişti ve ben her an bayılacakmışım gibi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar yoğun bir orgazm yaşamamıştım.

Guy'ın eli uzanıyor ve küçük bir saç tutamını yüzümden uzaklaştırıyor.

"Çok iyiydin bebeğim," diyor usulca. Övgüsü karşısında göğsüm kabarıyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Elimi yüzünü okşamak için kaldırıyorum, ona karşı hislerimin nasıl bu kadar çabuk değiştiğinden emin değilim. Emin olduğum tek bir şey var: Bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacağım.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve bir yorgunluk dalgası beni öyle bir çarpıyor ki neredeyse tekrar yere düşüyorum. Bilardo masası altımda sağlam duruyor ama kollarım titriyor, kemiksiz, beni zar zor dik tutuyor. Guy'ın varlığı beni sabit tutan tek şey gibi geliyor, elleri hala sıcak ve sıkı bir şekilde tenime değiyor. Konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyorum -herhangi bir şey- ama kelimeler oluşmadan dilimde çözülüyor. Guy usulca bizi döndürüyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de hemen yanında yatıyorum.

Gözlerimi kırptırıyorum, odanın hafifçe döndüğünü hissediyorum ve başım öne düşüyor, alnım onun göğsüne dayanıyor. Sabit kalp atışları tenime çarpıyor.

Her zaman çok sakın.

"Uykun mu geldi?" Guy'ın sesi alçak bir gümbürtü, neredeyse eğleniyor. Eli yatıştırıcı bir hareketle sırtımdan aşağı kayıyor ve benden küçük, yorgun bir iç çekiş kaçıyor.

"Mhm," diye mırıldanıyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor. Mücadele ediyorum, uyanık kalmaya çalışıyorum ama adrenalin hızla azalıyor ve bedenim gecenin duygusal ve fiziksel kasırgasını hızla yakalıyor. Etrafımdaki dünya sanki bir bulutun üzerinde sürükleniyormuşum gibi yumuşak ve puslu geliyor.

Sessiz bir kıkırdama duyuyorum ve sonra Guy'ın kollarının altımdan kayarak beni zahmetsizce kaldırdığını hissediyorum. Bir gözümü açmayı başarıyorum, sadece yüzündeki karanlık, yoğun bakışı yakalamaya yetecek kadar, neredeyse şefkatli bir şeyle yumuşatılmış.

"Tuttum seni, *mia cara*," diye fısıldıyor.

İtiraz etmeliyim, yürüyebileceğimi söylemeliyim ama beni kucaklamasının tadını çıkarıyorum. Bana sarılışı güçlü ve istikrarlı; içgüdüsel olarak göğsüne doğru kıvrılıyorum, başım omzuna yaslanıyor. Son tutarlı düşüncem, onun kollarında, bu yerde, bu durumda bu kadar güvende hissetmeyi hiç hayal etmediğim.

Uyku beni ısrarla çekiştiriyor ve beni almasına izin veriyorum. Farkında olduğum son şey onun rahatlatıcı kokusu, kalbinin düzenli atışı ve beni merdivenlerden yukarı taşırken hissettiğim hafif duygu.

Daha önce hiç bilmediğim bir huzur duygusuyla karanlığa teslim olarak tamamen dalıp gidiyorum.

Bölüm N neteenI

~SIERRA~

Uyandığımda ağrım vardı. Her yerim. Varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım ağrıyor ve bir an için tamamen hareketsiz yatarak uykunun sisinin zihnimden yavaşça kalkmasına izin veriyorum. Güneş ışığı odamın büyük pencerelerinden süzülüyor, tenime ılık ve yumuşak bir şekilde vuruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra Guy'ın yanımda yayıldığını görmeyi umarak etrafıma bakıyorum.

Ama yatak boştu. Kendimi yukarı itiyorum ve yastığının üzerinde küçük bir not olduğunu fark ediyorum. Düzgün, kalın bir el yazısıyla yazılmış.

İş için erken ayrılmak zorunda kaldım. Kahvaltı alt katta sizi bekliyor. - G.

Nota bakıyorum, kendime rağmen dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Dün gece ateşli bir rüya gibiydi. Elektrikli, vahşi ve benim için tamamen karakter dışı bir şeyin bulanık kenarları var. Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor ve aptal gibi sırtıma dürtüsüyle savaşıyor alt dudağımı ısıyorum.

Sürüne sürüne yataktan çıkıyorum, bedenim her adımı protesto ediyor. Tenimde, bacaklarımın arasında, her yerde onun dokunuşunun hayaletini hâlâ hissedebiliyorum. Sonrasında beni tutuş şekli, elleri yumuşak ve nazik, sanki camdan yapılmışım gibi. Sanki iki kişi gibi: biri sert, okunmaz adam, diğeri beni buraya taşıyan, nazik ve beni uyandırmamaya dikkat eden adam.

Alt katta söz verdiği kahvaltayı buluyorum; taze meyve, çırpılmış yumurta ve cennet gibi kokan kahve. Mutfak adasında oturup bir çilek kemiriyorum ve zihnimin dün geceye geri dönmesine izin veriyorum.

Beni yukarı taşıdığını zar zor hatırlıyorum ama kollarının sıcaklığını ve ben uykuya dalarken kulağımın dibinde kalbinin düzenli atışını hatırlıyorum. Bir an nasıl bu kadar soğuk ve sert, bir an sonra nasıl bu kadar şefkatli olabiliyordu? Hangisi gerçek Guy? Dün gece benim için her şey demekti. Onun için ne ifade ediyordu?

Bir parçam kaçmak ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyor. Ama başka bir yanımda, giderek daha yüksek sesle konuşmaya başlayan yanımda, kalmak ve kafamı karıştıran, ilgimi çeken ve beni tamamen deliye çeviren bu adamı anlamak istiyor.

Beni buraya getiren Michael'a el sallayarak restorana giriyorum. Özel şoförü olan bir garson kız ve milyarder bir nişanlı... sahte nişanlı. Bu durumun ne kadar saçma olduğuna neredeyse homurdanacaktım. Pahalı parfümlerin, taze yiyeceklerin ve sohbetin tanıdık bir karışımı beni eski bir dost gibi karşılıyor.

Her zamanki gibi kalabalık. Öğle yemeği telaşı tüm hızıyla sürüyor ve tabakların şangırtısı ve müşterilerin gevezelikleri havayı dolduruyor. Yakında kendi restoranıma sahip olma düşüncesi beni gelecek için büyük bir umutla dolduruyor. Ama ilk kez o gelecekte Guy'ın olmayacağını düşünüyorum ve bu fikir beni tedirgin ediyor. Bu istenmeyen düşünceden sıyrılıp etrafı tarayarak Jenna'yı arıyorum ve sonunda elinde üç tabakla kalabalığın arasında dans eder gibi ilerlediğini görüyorum.

"Hey!" diye sesleniyor beni gördüğünde, yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Tabakları bir masanın üzerine koyuyor, dönüyor ve neredeyse koşarak yanıma geliyor. "Farklı görünüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum ama sesim biraz fazla tiz çıkıyor.

"Parlıyorsun gibi farklı," diye alay ediyor, sırtışı genişliyor. "Bir şey yaptın, değil mi?"

Gülüyorum, bir şeyi ele veriyormuşum gibi hissettiren türden bir gülüş. "Ben hiçbir şey yapmadım. Bana bir şey... yapıldı," sesim ancak fısıltıyı aşıyor ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Şaka yapıyorsun!" diye neredeyse çığlık atıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Sen ve Bay Kibir öpüştünüz mü?" diye tahmin ediyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. Gülümsememin büyümesini engelleyemeyerek başımı sallıyorum.

"Ve? Ve!" Beni biraz sarsıyor.

"Ve... bununla da kalmadı," diye itiraf ediyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Jenna'nın çenesi düştü. "Aman Tanrım, yapmadın. Sierra, *sen yaptın!*
Nasıldı?"

Duvara yaslanıp içimi çektim. "İnanılmazdı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu." *Çünkü ben hissetmedim.*

Alçak sesle ısıklık çalıyor, eliyle kendini yelpazeliyor. "Parıldamana şaşmamalı."

Omuz silkiyorum, geçiştirmeye çalışıyorum ama gerçek şu ki, o haklı. Bu sabah aynada ben de gördüm.

"Bak, vardiyama başlamam gerekiyor. Zaten üç dakika geç kaldım." Özür dileyerek etrafıma bakıyorum.

"Her şeyi duymak istiyorum. Bundan kaçamazsın. Öğle yemeği molası, sen ve ben, havuz alanı." Başparmağını arkasına götürüp havuzu işaret ediyor.

"Tamamdır." Kıkırdayarak başımı sallıyorum. Jenna bana göz kırpmıyor ve masalardan birine gitmeden önce tabakları tekrar topluyor.

Derin bir nefes alarak dönüyorum, restoranın kapıları açıldığında içeri girmek için arkaya doğru gitmeye hazırım. Onu gördüğümde midem bulanıyor. Vivian'ın saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kıyafetlerinde tek bir tüy bile yok ve gözleri buzul gibi soğuk.

Bana şöyle bir bakıyor, yüz ifadesi eğleniyor, neredeyse küçümsüyor. "Oh, Sierra," diye mırıldanıyor, sesinden sahte bir tatlılık damlıyor. "Bu ne sürpriz."

"Burada çalışıyorum," diye kestirip atıyorum. Henüz giriş yapmadım, yani henüz garson değilim ve o da oturmuyor, yani o da müşteri değil.

"Doğru. Sanırım birilerinin bu tür yerlerde çalışması gerekiyor." Omuz silkiyor.

Yüzümü nötr tutuyorum. "Bir masa mı arıyorsunuz?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum.

"Arıyorum. Dışarıda bir yerde. Temiz havaya ihtiyacım var." Bir adım daha yaklaşıyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor. Gözleri üniformama kayıyor. "Nişanınız için tekrar tebrikler. Yine de *söylemeliyim* ki, bu *gerçekten* şaşırtıcı. Genelde standartları konusunda çok titizdir."

Göğsüm sıkışıyor. *Bu da ne demek şimdi?*

"Onu takip ettiğini bilmek güzel," diye cevap veriyorum, sesim sakin. "Ama bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum. Sizi bir masaya götüreyim." Dönüp yürümeye başlıyorum, beni takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine bile girmiyorum.

Ama her adımda topuklarının arkamdaki karo zemine vurduğunu duyuyorum. Onu dışarı çıkarıyorum ve bugün hizmet vermeyeceğimi bildiğim bir masayı işaret ediyorum.

"Bu masa uygun mu?" Kibarca soruyorum.

Başını eğiyor, bana sanki çoktan çözmüş olduğu eğlenceli bir bulmacaymışım gibi bakıyor. "Biliyorsun, her erkeğin bir tipi vardır," diyor sanki kahve içerken sohbet eden iki arkadaşmışız gibi rahatça. "Ve senin ona uyduğunu sanmıyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Onun tipi tam olarak nedir?"

Gülümsüyor, dişleri neredeyse fazla mükemmel. "Güzel, kendinden emin ve her zaman *geçici*." Duraklıyor, bu kelimenin aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyor, herhangi bir şüphe titreşimini izliyor. "Kadınlarını viskisini sevdiği gibi sever; güçlü, keskin ve bir sonrakine geçmeden önce bir süreliğine tadını çıkarabileceği bir şey."

"Oh, öyle mi?" Ses tonumu hafif tutarak cevap veriyorum. *Şu lanet masaya otur ve çenikapa.*

"Ah, evet," diye yineliyor Vivian, sesi hastalıklı bir tatlılıkta. "Sen onun toplum içinde birlikte görüldüğü ilk kadınsın, ama şunu söyleyeyim, özel hayatında kesinlikle ilk değilsin. Adam...şey, eğer ne demek istediğimi anladıysan, eğlenmeyi seviyor."

Sözleri acı veriyor, her biri bir darbe gibi iniyor. Söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum ama Guy'ı da emin olacak kadar tanımıyorum. Bu da acıyı daha da arttırıyor. Ama yüzümü nötr tutuyorum.

"Onun özel hayatına çok ilgili görünüyorsun," diyorum ona gülümseyerek. "Bunu düşünmek için bu kadar çok vaktin olmasına şaşırdım."

Vivian'ın gülümsemesi hafifçe geriliyor, yüzünde bir kızgınlık titreşimi beliriyor. "Guy ve ben çok yakın çalışıyoruz. Çok fazla zaman harcıyoruz

birlikte zaman geçiriyoruz ve konuşuyoruz. Hepsi bu kadar."

Öfkenin yakıcılığını ensemden hissediyorum ama yavaş bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Eğer Guy'ı daha iyi tanımasaydım, onunla nasıl mesafeli konuştuğunu görmeseydim, ona inanırdım. Ama inanmıyorum.

"Günün sonunda olan biten her şey onunla benim aramda, değil mi?" Sakince cevap veriyorum.

"Elbette," diyor, sesinde samimiyetsizlik damlıyor. "Çok yakışıklı bir adam ve bir o kadar da tahmin edilemez. Sadece söylüyorum, kadın kadına."

Bakışlarımı sabit tutuyorum, ürkmeden onunkilerle buluşuyorum. "Sanırım şansımı deneyeceğim."

Bir an öylece duruyoruz, kibarlık ve düşmanlığın bu garip dansına kilitlenmişiz. Sonunda Vivian'ın gülümsemesi tamamen kayboluyor ve yerini hafif bir kızgınlık ifadesi alıyor. "Şey," diyor topuğunun üzerinde dönerek, "sanırım başka bir yerde yemeyi tercih ederim. Burası çok sıcak. Seni burada her ne yapıyorsan onunla baş başa bırakayım. Onu evcilleştirmede iyi şanslar Sierra." Adımı bir şakaymış, sadece kendisinin komik bulduğu bir espriymiş gibi söylüyor.

Başımı sallıyorum. "İyi günler hanımefendi."

Omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor, sonra restorana geri dönüyor, varlığı sürdüğü kötü parfüm gibi kalıcı.

Kapılar arkasından kapanıyor ve ben nefesimi bırakıyorum. Ellerim titriyor ve onları yanlarıma bastırarak durmalarını istiyorum. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunu neden yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Birden Jenna'nın sözleri kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor. *"Senin bulunduğun konumda olmak için kaç kadının cinayet işleyeceği hakkında hiçbir fikrin yok."*

Yani kıskançlık mı? Bütün mesele bu mu? Vivian'ın en azından öldürme kısmını dışarıda bırakma nezaketini göstereceğini umarak başımı sallıyorum.

Michael beni Guy'ın malikânesine geri götürdüğünde ayaklarım ağrıyor ve kaslarım dün gecedan beri hala ağrıyor. Jenna'ya dün geceyi anlatırken tüm öğle molam kızarmamaya çalışarak ve başarısız olarak geçti. Vardiyamın geri kalanı bitmek bilmiyordu ve attığım her adım bana Guy'ın dokunduğu yerleri hatırlatıyordu.

Kafamı sallayarak anıların sisini dağıtmaya çalışıyorum ama yine de bir gülümseme beliriyor.

Ön kapılar arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, soğuk mermer ayaklarımla buluştuğunda irkiliyorum. Ev sessiz, neredeyse çok sessiz ve kendimi Guy'ın hala işte olup olmadığını merak ederken buluyorum. Ne zaman evde olacağını söylemedi ama büyük CEO'ların uğraştığı krizlerle meşgul olduğuna dair bir his var içimde.

Bir kadeh şaraba ihtiyaç duyarak evin içinde ilerliyorum.

Salon bölümünün önünden geçerken hafif bir ses dikkatimi çekiyor. İçeriye bakıyorum ve Crow'un yerde yattığını, gözlerinin merakla beni izlediğini görüyorum. Neredeyse muhteşem görünüyor, koyu renk paltosu şık ve kulakları her an harekete geçmeye hazırmış gibi dikilmiş.

"Hey, koca adam," diye mırıldanarak odaya giriyorum. Crow'un başı yana eğildi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Sen de mi onu bekliyorsun?"

Yaklaşıyorum ve Crow beni dikkatle izliyor, ama bakışlarında saldırganlık yok, sadece bir tür temkinli merak var. Kalçalarımıdaki protestoyu görmezden gelerek diz çöküyorum ve elimi uzatıyorum. "Eğer yapmazsan ısırmam," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımı kokluyor, ıslak burnu tenime sürtünüyor ve geri çekilmediğinde küçük bir zafer heyecanı hissediyorum. O ve Guy birbirlerine çok benziyorlar. Crow'un tavrı bir bekçi köpeğinden oyuncak bir ayağa dönüşüyor. Bunu bir davet olarak kabul ediyorum ve yavaşça uzanıp kulaklarının arkasını kaşıyorum. Gözleri sadece bir saniyeliğine kapanıyor ve usulca gülüyorum.

Crow'un kuyruk kütüğü küçük bir sallanma hareketi yapıyor ve gülümsemem genişliyor. Arkama yaslanıp yanındaki serin zemine oturuyorum ve hâlâ başını hafifçe kaşıyorum. "Bahse girerim anlatacak çok hikayen vardır," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Guy hakkında hikâyeler belki. Muhtemelen onu herkesten daha iyi tanıyorsun, değil mi?"

Crow usulca pantolonunu indiriyor, dokunuşuma biraz daha eğiliyor ve onunla garip bir yakınlık hissediyorum. Sert ve korumacı ama içinde bir yumuşaklık, yüzeyde görünenden daha derinlere inen bir sadakat var.

Poppy'yi düşünerek iç çekiyorum. Ona onu sorsam Guy nasıl tepki verirdi? Onu her geçen gün daha fazla özlüyorum. Yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissederek arkama yaslanıyorum. "O bir şey, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Kafa karıştırıcı, karmaşık, imkânsız... ama bir şey."

Crow'un başı hafifçe dönüyor ve elime sokuluyor.

Ön kapının açılma sesi kafamı kaldırmama neden oluyor ve Guy'ın orada durup okunamayan bir ifadeyle bizi izlediğini görüyorum. Bir an için güvensizlik hissettim. Dün geceyi hatırlayınca yanaklarımın ısındığını hissediyorum, neredeyse gerçek olamayacak kadar gerçeküstü.

"Hey," diyorum yüzüne bakarak. Hiçbir şey belli etmiyor, yüz hatları soğuk ve metanetli, bir an için göğsüm sıkışıyor. Ama sonra yüzü yumuşuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve karnım dönüyor. Onu gülümserken görmeye asla alışamayacağım.

"Siz ikiniz her geçen gün daha iyi anlaşıyor gibisiniz," diyor odadan içeri girerken.

Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak omuz silkiyorum.

"Sanırım ikimiz de bu kocaman evde sensiz biraz yalnızız ve birbirimize arkadaşlık ediyoruz." Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Bu çok mu duygusalı? Fazla mı?

"Bensiz yalnız," diye yineliyor, sesi yumuşak, neredeyse kendi kendine.

"Günün nasıl geçti?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Yorucuydu," diye itiraf ediyor. "Ama bazı yangınları söndürmeyi başardım."

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımın arasındaki ağrı varlığını hissettiriyor. Bana yakından bakıyor, muhtemelen hareketlerimdeki sertliği fark ediyor.

"Ağrın var," diye gözlemliyor.

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenemiyorum. Bugün attığım her adımın dn geceyi hatırlattığını itiraf etmek isteyeceğim son şey. Onun içimde olduğunu. Ama Guy zorlamıyor; onun yerine beni izliyor, bakışları sabit, değerlendiriyor.

"Buraya gel," dedi sonunda, sesi nazikti.

Ona doğru ilerliyorum, biraz yalpalayarak. Elleri bana uzanıyor ve hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekerek dudaklarımdan küçük bir nefesin kaçmasına neden oluyor. Ona bakmak için başımı geriye eğiyorum.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye mırıldanıyor, başparmağı elimde küçük daireler çiziyor.

"Ne?" Nefes alıyorum, o bana öyle bakarken konsantre olamıyorum.

"Her adım, nerede olduğumu hatırlattığında" diyor, sesi alçak. Eğiliyor ve dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor. Her seferinde aynı aynı tepkiyi veriyorum - bu tıpkı havai fişekler gibi

içimde patlıyor. Bana bakacak kadar geri çekildi. "Sadece ben."

Gözlerimi deviriyorum ama içinde hiç sıcaklık yok. "Ben bu muyum Bay Rossi? Fethedilmesi gereken bir tepe mi?"

Beni yukarı kaldırırken yine nefes nefese kaldım. İçgüdüsel olarak bacaklarımı sırtına doluyor ve ellerimi boynuna doluyorum.

"Fethedilecek bir tepe değil," diye fısıldıyor boynumu öpmek için eğilirken. Kalp atışlarım hızlanırken başımı geriye atıp tenimi ona daha fazla gösteriyorum. "Tapılacak bir tanrıça."

Sözleri karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor ve tekrar aşağı bakıp gözlerini arıyorum. İkimizi de kanepeye götürmeden ve beni nazikçe yatırmadan önce bir an için geri çekilip beni inceliyor. Popom temas edince biraz irkiliyorum ve Guy'ın dudaklarının seğirmesini kaçırmıyorum. *Göt.*

"Bugün işe gitmemeliydin," diyor yanıma oturarak. Crow da bizi takip ediyor, kanepenin yanında yere uzanıyor.

"İstediğim zaman işten kaytaramam," diye itiraz ediyorum. "Ayrıca, ben iyiyim. Biraz ağrım var, hepsi bu."

Guy beni inceliyor, sonra uzanıp bacaklarımı kucağına yerleştiriyor.

Yutkunuyorum, aramızdaki gerilimi tekrar hissediyorum, ama şimdi farklı - daha yumuşak, daha derin. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. "Gerçekten."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Cevap vermek yerine elleriyle ayağıma masaj yapmaya başlıyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. İyi bir noktaya vurur vurmaz mırıldanıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor sakince.

Başımı sallıyorum, ne hissettiğimi ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Bu kadar kısa sürede çok şey değişti ve ben tüm bunları nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum.

Buraya geldiğimden beri kafamı kurcalayan soruyu sormaya karar verdiğimde Guy'ın elleri hâlâ sihrini konuşturuyor, dokunuşu heyecan verici ve yatıştırıcı.

"Neden sen..." Başlıyorum, sesim kararsız. "Neden kulaklarını ve kuyruğunu kırpıyorsun?"

Guy'ın başparmağı vuruşun ortasında duraklıyor ve duruşundaki değişimi hemen hissediyorum.

Kahretsin. Çenemi kapalı tutmalıydım. Gözleri kararıyor ve yüzüne bir gölge düşüyor, sanki sinirlenmişim gibi. Ellerini yavaşça geri çekiyor, kanepeye yaslanıyor, yüz ifadesi gerginleşiyor.

"Ne?" diye soruyor, neredeyse bir uyarı gibi. Şimdiden pişmanlık duymaya başladım.

"Demek istediğim... kulakları ve kuyruğu yok ve ben sormak istedim..." Kekeliyorum, kelimeleri bulamıyorum. Bacaklarımı geriye çekip önümde çaprazlıyorum, Guy'ın ne kadar koptuğunu hissediyorum. "Bunu neden yaptığını sormak istedim," diyorum sessizce, Crow'a bakarak, gözlerinin içine bakmadan.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi alçak, neredeyse inanmıyor. "Köpeğimi sakatladığımı mı?"

Gözlerimi kırıpıştırıyorum, ses tonundaki keskinlik beni şaşırtıyor. *Evet, öyle.* "Bilmiyorum, ben sadece... Nasıl yapıldığını okudum ve çok zalimce görünüyor. Yani, Crow çok tatlı bir köpek ve düşün-"

Yüz ifadesi daha da sertleşiyor ve hassas bir noktaya bastığımı çok geç fark ediyorum. *Kahretsin, bunu daha da kötüleştiriyorum.* Guy'ın çenesi sıkıştı ve elleri kucağında yumruk oldu.

"Bunu ona yapacağımı mı sanıyorsun?" diyor, sesi ancak fısıltıyla çıkıyor ama yüzeyin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum.

Dudağımı ısıriyorum, bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum Guy. Seni çok az tanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve ben... parası olan insanların sırf yapabildikleri için pek çok şey yaptıklarını gördüm."

Gözlerinde yoğun bir şey parlıyor. Belki acı, belki de öfke.

"Sierra," diyor, sesi gergin. "Crow'a asla zarar vermem. Bir hayvana asla bu şekilde zarar vermem. Hiçbir şekilde."

Sessizim, sözlerini ve arkasındaki duyguları anlamaya çalışıyorum. Ona inanmak istiyorum ama aynı zamanda anlamaya da ihtiyacım var.

"O zaman neden?" Fısıldıyorum. "Neden öyle... öyle görünüyor?"

Guy derin bir nefes alır, gözleri bir an için kendini dengelemeye çalışıyormuş gibi kapanır. Gözlerini tekrar açtığında, içleri çiğ ve gerçek bir şeyle doluyor. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan bir şey.

"Crow her zaman benim değildi," diye başlıyor, sesi alçak ama kararlı. "Eskiden bir köpek dövüşü ringine aitti."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Bir... bir köpek dövüşü ringi mi?"

Guy başını sallıyor, bakışları sanki acı veren bir şeye bakıyormuş gibi uzak. "Onu Los Angeles'taki en büyük ringlerden birinde buldum. Orada yüzden fazla köpek vardı, hepsi yaralı, korkmuş ve hayatları için savaşıyorlardı. Crow en kötü durumda olanlardan biriydi. Yarı aç durumdaydı, kulakları ve kuyruğu o kadar kötü kesilmişti ki onu bulduğumda hala iyileşmemiş ve enfeksiyon kapmıştı."

Elim ağzıma gidiyor, dudaklarımdan dehşet dolu bir nefes kaçıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bu kesinlikle korkunç." Guy'ın yanında huzur içinde yatan Crow'a bakıyorum. Bu zavallı yaratık nasıl bir dehşet yaşamış olmalı.

"Hiçbir fikrim yoktu." Başımı sallıyorum.

Başını sallıyor, ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Çoğu insan bilmiyor. Ve ona bakıp tam da senin düşündüğün şeyi düşünüyorlar... bunu ona benim yaptığımı."

"Ama sen yapmadın," diyorum usulca, Guy'ın Crow'a karşı bu kadar zalim olabileceğini düşünerek ne kadar aptal olduğumu nihayet anlayarak. "Onu kurtardın, değil mi?" Gözyaşlarımdan köşelere sızdığını hissediyorum.

gözlerimden. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni bir şeyle suçlamak istememiştim. Sadece... bilmiyordum." Bir yanım onun köpek dövüşü ringinde ne işi olduğunu sormak istiyor ama öğrenmekten korktuğum için dudaklarımı mühürlüyorum.

Guy başını sallıyor. "Ne yazık ki bunu düşünen ilk kişi sen değilsin. Empati konusunda pek de iyi bir şöhretim yok," diyor sessizce. "Ama bu sadece Crow'la ilgili değil. Yardım etmeye çalıştığım tüm köpeklerle ilgili."

"Başkaları da mı var?" Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemeyerek soruyorum.

"Ne yazık ki evet." Crow'un başını okşamak için eğilerek başını sallıyor. "O halkalardan birkaçını kırdım ve onlardan kurtulan köpekler için barınaklar inşa ettim. Çoğu o kadar kırık ve hasarlı ki asla yuva bulamıyorlar. Ama bazıları... Crow gibi bazılarının sadece bir şansa ihtiyacı var."

Ağzım açık kaldı, zihnim bu yeni bilgiyle çalkalanırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Guy'ın nasıl bir adam olduğunu bildiğimi sanıyordum - sert, acımasız, hatta belki de zalim. Ama bu... bu tamamen başka bir şeydi.

"Kurduğum organizasyon her altı ayda bir insanların oyuncak, yiyecek, para bağışlayabileceği ya da barınaklara yardım etmek veya bazı köpekleri beslemek için gönüllü olabileceği yardım baloları düzenliyor. Apex Club'da tanıştığınız Ethan da şirketinin yardım balolarına bu organizasyonu dahil ediyor."

Tamamen nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum. Gaetano Rossi'yi araştırmadığımı ve bulabildiğim her makaleyi okumadığımı söylesem yalan olur... ama Google'da arattığımda bununla ilgili hiçbir şey çıkmadı.

"Neden insanlara söylemiyorsun?" Yavaşça sordum. "Bunu neden saklıyorsun?"

Guy omuz silkiyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Çünkü bu benimle ilgili değil," diyor, Crow'un mutfak alanına doğru odadan çıkmadan önce gerinmesini izlerken. "Bu onlarla ilgili. Bunu takdir edilmek ya da övülmek için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu masum yaratıkların, dünyanın sadece çirkinlik ve acıdan ibaret olmadığını ve onlara aksini gösterenlerin cezalandırılması gerektiğini gösterecek birine ihtiyaçları var."

Ona bakıyorum, onu ilk kez gerçekten görüyorum. Karakterindeki acı, kararlılık ve derinlik hayal edebileceğimin çok ötesinde.

"Sen düşündüğüm kişi değilmişsin," diye mırıldanıyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

Küçük bir kahkaha atıyor, hüzünlü, kendini küçümseyen bir ses. "Hayır, sanırım ben tam da senin düşündüğün kişiyim. Kötü şeyler yaptım, Sierra. Milyon yıl geçse de onaylamayacağın şeyler. Ama hiçbirinden pişman değilim. Mahvettiğim hayatlar sayılamayacak kadar çok oldu. Ama zamanda geriye gidebilseydim, hepsini tekrar yapardım."

"Çünkü bunu hak ettiler," diyorum yavaşça. "Çünkü

hak etmişlerdi," diye yineliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Seni görüyorum," diye fısıldıyorum. "tüm seni görüyorum," tekrar diyorum, umuyorum ki

Ne demek istediğimi anladın mı?

Sonunda kim olduğunu anladım, Gaetano Rossi.

Elini uzatıp bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak. "Çünkü beni görmeni istiyorum, *mia cara*. Çünkü ben seni görüyorum."

Gözlerindeki yoğunluk kalbimin çarpmasına neden oluyor ve kendimi ona doğru eğilmiş, bir mıknatıs gibi çekilmiş hissediyorum. Eli belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor. Yumuşak, acil ve ikimizin de ihtiyaç duyduğu ama kelimelere dökemediği her şeyle dolu.

Öpücük derinleşiyor ve vücudumun karşılık verdiğini hissediyorum, elleri sırtımda dolaşırken içimde ısı birikiyor, beni ürperten desenler çiziyor. Aramızda çok fazla duygu, çok fazla ham enerji var ve bununla nasıl başa çıkacağımı, nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ama durdurmak istemiyorum. Artık değil.

Yirminci Bölüm

~GUY~

Sierra dudaklarıma küçük bir inilti bırakıyor ve sanki içimdeki bir şey serbest kalıyor - dün gecedan beri kendimi tuttuğum karanlık ve aç bir şey. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyorum, ağzını yalayıp yutuyorum, çıkardığı her sesi ve her nefesi içime çekiyorum. Onu tüketmek, içinde boğulmak ve benden başka her şeyi unutmasını sağlamak istiyorum.

Sierra'nın parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor ve kalbinin çılgınca atışını göğsümde hissedebiliyorum. Vücudu korkudan değil, ihtiyaçtan titriyor. Bu içimdeki ateşi körüklüyor ve beni her zaman flört ettiğim o tehlikeli çizgiye doğru itiyor. Benim olanı almamı, ona her şekilde sahip çıkmamı söyleyen çizgiye.

Belini kavriyorum, onu kendime doğru çekiyorum, vücudunun yumuşaklığının benimkiyle birleştiğini hissediyorum. Kavrayışım sıkı, sahiplenici, sanki bırakırsam yok olacağından korkuyorum.

"Yaralısın Sierra," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, sesim alçak ve sert, neredeyse çaresiz bir şeyle dolu.

Gözleri muziplikle parlıyor, beni çıldırtan o küçük kıvılcım.

"Riske girerim," diyor usulca, nefesi tenime değecek kadar sıcak ve ihtiyacım olan tek izin bu.

Onu kendime çekiyorum, kendime doğru bastırıyorum, ağzım onunkinin üzerinde morartıcı bir yoğunlukla hareket ediyor. Sanki ruhunda asla unutamayacağı bir iz bırakmam gerekiyormuş gibi onu öpüyorum.

Yanıyorum; ellerim vücudunda gezinirken kanım eriyor.

Onu kanepeye bastırıyorum, öpücüğü hiç kesmiyorum, ellerim onu o kadar sıkı kavıyor ki moraracağından eminim ama bırakamıyorum. Bana yabancı olan bir tür kaba nezaketle onu minderlerin üzerine indiriyorum. Üstünde duruyorum, dizim yanındaki kanepeye batıyor ve onu altıma hapsediyorum.

"Ne istediğini biliyor musun Sierra?" Boğazını törpülüyorum, dudaklarım nabız noktasını sıyrıyor. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, hızlı ve düzensiz ve bu beni deliliğin derinliklerine sürüklüyor. "Ateş," diye fısıldıyorum, nefesim teninde sıcak bir şekilde hissediliyor.

Titriyor ama bunu görebiliyorum; gözlerindeki meydan okumayı, kontrolümü kaybetmeme neden olan o pervasız cesareti, içimdeki her karanlık parçayı onun üzerine salma isteğini. "Belki de yanmak istiyordumdur," diye meydan okuyor, sesi biraz soluksuz. Neden **bahsettiğini** bilmiyor. Bilmiyor.

Ona ne yapmak istediğimi biliyorum. Ona ne yapacağımı. Bu yüzden bir kısmını açıklıyorum.

"Seni ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye itiraf ediyorum, sesim tehlikeli bir hırıltıya dönüşüyor.

Nefesi kesiliyor ve gözlerinin kenarları yuvarlanıyor. Cevap vermesini beklemiyorum. Ağzına tekrar sert ve derin bir şekilde sahip oluyorum ve parmakları omuzlarıma giriyor, beni daha yakına çekiyor, beni teşvik ediyor.

Cesur kız.

Dudaklarımı boynundan aşağı sürüklüyorum, tenini ısıyorum, özünün tuzunu ve tatlılığını tadıyorum. İnliyor, sırtı kamburlaşıyor ve benimle birlikte kaybolduğunu biliyorum.

"Acıyacak," diye mırıldanıyorum, sesim ihtiyaçla, çaresizlikle kalınlaşıyor. "Bu gece seni becermek acıtabilir Sierra," diye uyarıyorum onu. Onu tekrar o şekilde becermeden önce vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu bilmesi gerekiyor.

"Guy, durma." diye nefes alıyor, sesi kelimelerle kırılıyor. Elleri göğsümden yukarı kayıyor, tırnakları gömleğimin üzerinde hafifçe sıyrılıyor ve bu içimde bir zevk-acı sarsıntısı yaratıyor.

Tek ihtiyacım olan buydu. Elbisesinin askılarını aşağı çekip göğüslerini aç bakışlarıma maruz bırakıyorum ve göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseldiğini hissediyorum.

Çok güzeldi.

Bir an duraksıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor, sessiz bir soru havada asılı kalıyor. Cevabı bir fısıltıyla geliyor, karanlığı kesen bir yalvarış. "Lütfen."

Bu tek kelime benim felaketim oldu.

Dudaklarım göğüs ucunun etrafına dolanıyor, elim bacaklarının arasına kayarken o da bu hissin etkisiyle nefesini tutuyor. Parmağımı külotuna doğru sürüklüyorum, yumuşak kumaşın arasından tahrik olduğunu hissediyorum.

Sırılsıklam olmuş.

Diğer elimle elbisesinin alt kısmını yukarı itiyorum ve onu beline dolanmış küçük elbisesiyle altımda yayılmış halde bırakıyorum. Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımı yavaşça külotunda aşağı yukarı hareket ettirirken ona hayranlıkla bakıyorum.

Kalçaları sessiz bir davetle dokunuşuma doğru kalkıyor. Parmaklarımı ıslak kumaşın içine sokup çekiyorum ve elimin altında yırtıldığını duyuyorum. Sierra ani hareket karşısında nefesini tutuyor, elleri denge için kanepenin kenarlarına doğru uçuyor. Bacaklarının arasına bakıyorum, önümdeki manzara karşısında neredeyse kontrolümü kaybediyorum.

Ruhani bir şeydi. Bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık ve ihtiyaç savaşıyor.

Parmaklarım o tatlı noktaya ulaşana kadar elimi vücudundan aşağı kaydırıyorum ve Sierra'nın bir iniltiyle sırtını eğmesine neden oluyorum. Dudaklarını ayırıyorum ve benim için dans edişini izlerken dudaklarının arasındaki uyarılmışlığı hissediyorum. Yenmeye hazır bir ziyafet. Tek kelime etmeden,

Eğiliyorum, kalçalarını kanepeye doğru itiyorum ve onu ağzıma alıyorum.

Kalçalarını kaldırıp kendini bana yaklaştırmaya çalışırken "Aman Tanrım," diyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. Dilim onun tadına bakmak için dışarı çıkıyor, etrafında bir daire çizmeden önce klitorisine kadar kayıyor ve tatlı dudaklarından bana başka bir güzel inilti kazandırıyor. Geri çekiliyorum ve nefes nefese gözlerimi aradığını görmek için yukarı bakıyorum.

Dilim ve dudaklarım klitorisine geri döndüğünde başka bir boğuk inilti çıkarıyor. Dilimi düzleştiriyorum ve her santimini tadarak sonuna kadar yalıyorum. Sikim pantolonumu protesto ediyor ama şimdilik bu benimle ilgili değil. Bu benim kızımın ve dün gece içinde serbest bıraktığım küçük canavarla ilgili. Ona verebileceklerimin tek bir tadına baktı ve şimdi doymak bilmiyor.

Bu düşünce beni onun tatlı amcığınaya karşı gülümsetiyor. Klitorisini dudaklarımın arasına alıyorum ve elleri saçlarımın arasına girip beni daha yakına çekmeden hemen önce hafifçe çekiyorum. Ona karşı kıkırdıyorum.

Küçük canavar.

Sağ elimi kalçalarından aşağı kaydırıyorum ve dilimle klitorisile oynamaya devam ederken iki parmağımı yavaşça içine sokuyorum. Vücudu kavisler çiziyor ve elleri saçlarımı daha sıkı kavlıyor, acı doğrudan sikime bir zevk dalgası gönderiyor. Bunu daha önce hiç sadece başkasının zevki için yapmamıştım. Ama Sierra'nın zevki benim zevkim. Çıkardığı her ses, kalçalarını kaldırmak ya da ağzımı ona yaklaştırmak için yaptığı her girişim, tadına doyamadığım bir uyuşturucu gibi.

Parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırmaya başlamadan önce içindeki parmaklarıma alışmasına izin veriyorum, dilim işkencesine devam ediyor. Altımda çırpınıyor ve bükülüyor, ama bacağıının etrafındaki sol kolum onu yerinde tutuyor.

Çok yakın, o kadar yakın ki orgazmının tadını dilimde hissedebiliyorum. Parmaklarımı içinde kıvırıyorum ve girip çıkmak yerine aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum. Vücudunun tepkisi anında oluyor. Kalçaları ağızıma çarparken dudaklarından bir çığlık kaçıyor.

"İşte bu, güzelim," diye hırlıyorum ona karşı, ama o beni duyamayacak kadar zevkinin içinde kaybolmuş durumda. Bacağını bırakıyorum ve poposunun yan tarafına keskin bir tokat atıyorum. Şok olmuş gibi bir nefes verdi ve bana baktı.

"Benim için gel, *mia cara*," diyorum sertçe ve parmaklarımı tekrar kıvırmaya başlıyorum. Karışıma dilimi de eklediğimde bir çığlık daha atıyor. Hızımı artırıyorum, kaslarının altımda gerildiğini hissediyorum. Kolumu tekrar kalçasına doluyorum ve tam orgazm olduğunu hissettiğimde diğer elim göğsünün etrafına dolanıyor. Sierra hareketsiz kalıyor, vücudu altımda kaskatı kesiliyor.

İşte böyle, bebeğim. Benim için kır. Emrimle birlikte, tüm mekanda yankılanan delici bir çığlık attı. Vücudu ağızımın altında sıkışmaya başlıyor ve duvarları içindeki parmaklarımin etrafında sıkışıyor. Orgazmının son damlasına kadar içiyorum, ıslaklığın elime ve ağızıma aktığını hissediyorum.

İşte böyle. Sikişmek. Tatlı. Geri çekiliyorum, aşırı uyarılmadan hemen önce dilimi klitorisinden çıkarıyorum ve zevk dalgalarını sürmesini izliyorum. Ona verdiğim zevk ve sahip olduğum orgazm. Pantolonunu indirdi, gözleri kapalıydı, göğüsleri

ve bacakları açık. Fermuarımı indirmemek ve onu sikimin etrafında tekrar tekrar boşalana kadar, tüm işlevini yitirene kadar sikmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Gözlerimi kapatıp derin ve sakin bir nefes alıyorum.

Ve bu yeterli olmuyor. Söz konusu o olduğunda asla yeterli olmuyor ve önümdeki manzara bunu kesinlikle imkânsız kılıyor.

Kemerimi çözerken "Siktir," diye fısıldıyorum.

Sierra'nın gözleri, şangırtıyla yere düşen deri parçasını takip ediyor. Bana dönüp baktığında, bakışlarındaki arzu neredeyse inlememe neden oluyor. Elimi pantolonumun içine sokuyorum ve yumruğumu uzunluğumun etrafına sarıyorum, aletim nihayet yalvardığı ilgiyi görürken dişlerimi sıkıyorum. Sağ elim aşağı yukarı hareket ederken sol elimle Sierra'nın kalçasını kavrayıp daha da ayırıyorum.

"Guy," diye fısıldıyor Sierra umutsuzca, kalçaları dokunuşuma doğru itiliyor. Ağzından çıkan ismim, otokontrolümün son damlalarının da buharlaşmasına neden oluyor. Bir anda onun üstünde duruyorum, sikimin başı tam girişinde...

"Sana ihtiyacım var Sierra" diye mırıldanıyorum ve kendimi yavaşça içeri itiyorum. Sierra'nın çıkardığı ses kulaklarıma müzik gibi geliyor ve dudaklarını dudaklarımla yakalamadan önce inlemekten kendimi alamıyorum. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye fısıldıyorum ağzına, kendimi yavaşça dışarı çekip tekrar içine girerken. Duraklıyorum ve herhangi bir acı belirtisi için yüzünü inceliyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olsa da kızımı incitmek istemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni tekrar içine çekmek için zayıf bir girişimde bulunmadan önce ellerini kıcımda hissediyorum.

"Durma," diye bağılıyor. Ellerinin beni tekrar içine çekmesine izin verirken dudaklarımın kenarları onun sözleriyle kıvrılıyor. "Evet," diye inliyor ben içeri girip çıkmaya başladığımda, bu sefer durmadan.

Her şehvet dolu itişte etrafımda gerildiğini hissediyorum. Başımı eğiyorum ve meme uçlarından birini dudaklarımın arasına alıyorum, sırtının eğildiğini hissediyorum. Sağ elimi aramızda kaydırıyorum ve başparmağımla klitorisini ovmaya başlıyorum.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, duvarlarının etrafımda gerildiğini hissediyorum. Sierra'nın elleri saçlarımı yumruklayıp çekerken ben hızımı artırıyorum. Acı ve zevk birbirine karışıyor ve ben hızımı artırdıkça kendi orgazmımın arttığını hissediyorum.

Sierra'nın sırtı daha da yükselerek meme ucunu ağzıma doğru itiyor. Dişlerimi gösteriyorum ve başparmağım klitorisine daha sert bastırırken hassas etini nazikçe çekiştiriyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor vücudu benimkinin altında gerilmeden önce. "Guy," çaresiz iniltisi doğrudan sikime gidiyor, yayılmış amına girip çıkıyor.

"Bırak bebeğim," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak ve o da anında itaat ediyor. Vücudu donuyor ve sıkı bacakları neredeyse ezici bir güçle etrafımı sarıyor. Sikimin etrafında sıkılaşıyor ve elleri saçlarımı daha sert çekiyor. Sierra etrafımda parçalanırken boğuk bir çığlık havayı delip geçiyor.

"Benim," diye homurdanıyorum kulağına. "Hepiniz. Lanet olsun. Benim," diyorum içine her kayışımında.

Ağız açık, kalçalarını bana doğru iterken büyük bir O harfi oluşturun. Onun görüntüsü benim de orgazm olmama neden oluyor. Kendimi yukarı kaldırıyorum ve onu kalçalarından tutup tekrar tekrar sikime sokuyorum.

"Siktir!" Ona bir kez daha sertçe sokarken vücudumdaki her kas kilitleniyor. Ellerim kalçalarının her birini sararken ağızım açık kalıyor.

Orgazmın son dalgaları gelip geçerken gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerimin izin verdiği kadar hava alıyorum. Yavaşça içinden çıkıp uzun bir nefes çekmeden önce birkaç dakika bu şekilde duruyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda tavana bakıyor, kolları başının yanında ölü gibi duruyor.

Üstüne çıkana kadar sürünüyorum. Parmaklarımın tersiyle yanağını okşarken bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Aklından geçen bu muydu, *mia cara*?" Yumuşakça soruyorum ve hafifçe araladığı dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Yavaşça kapatıp yutkunmadan önce ağız bir saniye daha açık kalıyor.

Ahşap mendil kutusuna uzanıyorum ve onu temizlemek için bir tane çıkarıyorum. Kutuyu masaya geri koymadan ve mendilleri yanına fırlatmadan önce bir mendili diğerinin ardından almamı izlerken yanakları parlak bir pembeye dönüşüyor.

"Sanırım..." Boğuk sesi kesiliyor. "Sanırım beynim patladı," diye fısıldıyor.

Evet, gördüm bebeğim.

"Benim adım ne?" Eğlenerek başımı yana eğerek soruyorum.

"Şu anda kendi adımı bile bildiğimden emin değilim," diye nefes alıyor.

"Fark etmez," diyorum dudaklarını dudaklarımda yakalamadan önce. "Bilmen gereken tek isim benimki," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı ve benimkine karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Sen ve senin tanrı kompleksin," diyor usulca. Ellerinden birinin tekrar saçlarıma kaydığını hissediyorum ve başlıyor... saçlarımla oynamaya mı? Daha önce hiç kimse saçlarımla oynamamıştı. İkinci bir el daha ekliyor ve dudaklarımdan kaçan düşük onay mırıltısına engel olamıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, biraz şaşırarak.

Gözlerimi kapatıp tüm duyularımın onun rahatlatıcı dokunuşuna odaklanmasına izin verirken tek cevabım bir başka onay mırıltısı oluyor.

"Tıpkı Crow gibisin," diyor usulca. "Huysuz ve korkutucu görünüyorsun ama aslında kocaman bir yumuşaksın" diye soruyor ve işte o zaman başımı göğsüne yasladığımı fark ediyorum. Dirseğime dayanarak kendimi geri çekiyorum.

"Sırrım seninle güvende mi o zaman?" Gözlerimi şakacı bir şekilde kısarak soruyorum.

"Elbette. Düşünebiliyor musunuz, insanlar büyük Gaetano Rossi'nin yumuşak bir tarafı olduğunu bilselerdi." Başını iki yana sallıyor.

alaycı bir tiksinti.

"Asla bilmeyecekler," diyorum.

"Oh, yani nişanlının bilmesi mi gerekiyor?" diyor ve bu kelime beni şaşırtıyor. Ruh halinin değiştiğini hissederek boğazını temizliyor ve elbisesinin askılarını omuzlarına çekiyor. "Ben de sana bir şey sormak istiyordum."

"Can kulağıyla dinliyorum." Doğrulup kanepeye yaslanırken "Kulağım sende" diyorum.

"Benim bir köpeğim var," diyor dikkatle, yüzümü inceleyerek.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Tamam," diyorum yavaşça, devam etmesi için onu teşvik ederek.

Tereddüt ederek dudaklarını yuvarlıyor. "Arkadaşım ona bakıyor, ama düşünüyordum da... eğer sorun olmazsa... yani, çok tatlı ve nazik-"

"Köpeğini buraya mı getirmek istiyorsun?" diye sözünü kesiyorum, acısını dindirmek için.

"Evet. Başını sallıyor, gözleri yalvarıyor.

"Kanepemi yiyecek mi?" Kaşlarımı

kaldırıyorum.

"Küçük ve iyi huyludur. Bazen biraz tavırları oluyor ve oldukça inatçı ama aslında çok tatlı." Bana satış konuşması yapmaya çalışıyor.

"Onu neden seçtiğini anlıyorum." Başımı salladım.

"Bu ne anlama geliyor?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Crow onunla anlaşılamayacak."

"Geçinecek," diye itiraz ediyor. "Muhtemelen biz evde yokken oynayacak başka bir köpeği olduğu için mutlu olacaktır."

"Onu yer," diye karşı çıkıyorum, bunun doğru olmadığını bilerek. Crow uzun bir yol kat etti ve sebepsiz yere hiçbir şeye zarar vermez.

"Vermeyecek." Öne doğru eğildi. "Eğer onu getirmeme izin verersen, çok iyi anlaşıacaklarını göreceksin. Çok iyi arkadaş olacaklar."

"Ya anlaşılamazlarsa?" Bacaklarını tutup tekrar kucağıma yaslayarak soruyorum.

"Olacaklar." Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. Kalçalarındaki ve baldırlarındaki kasları ovmaya başlıyorum ve o da kendi onay mırıltısını çıkarıyor.

"Görünüşe göre başka bir bahse girmenin zamanı geldi, *mia cara*."

Bölüm Yirmi Bir

~GUY~

Bu sabah Sierra ile kahvaltı etmeyi beklemeden gitmekten nefret ediyordum ama Cole'un telefonu çok erken gelmişti, sesi gergin ve acildi. Görünüşe göre tüm yönetim kurulu üyeleri sihirli bir şekilde merkezde belirmişlerdi ve onları arayan ben değildim.

Şimdi, ROSSI'nin girişinden içeri adımımı atarken, havadaki gerginliğin kusursuz uğultusunu hissediyorum. Bunu personelin hızla başka tarafa bakıp kendi aralarında fısıldaşmalarından da hissedebiliyorum. Bir şeyler dönüyor ve bunu biliyorlar.

Cole asansörün yanında beni bekliyor, yüz ifadesi gergin. "Bay Rossi," diyor, sesi kısık. "Richard şu anda yönetim kuruluyla bir toplantı yapıyor."

İzlerimde duruyorum, içimde karanlık bir heyecan dolaşıyor. "Biz de bunu bekliyorduk," diye cevap veriyorum, sesim buz gibi soğuk.

"Bekliyorduk," diyor Cole, endişeyle yere bakarak. "Senin rızan olmadan kabul ettirmek istediği bir şey sunuyor."

Çenem sıkıştı. Richard cesur biri, hakkını vermeliyim. Ama aynı zamanda bir aptal. Pervasız biri.

"Hangi oda?" Talep ediyorum.

"İkinci kattaki üçüncü konferans odasındalar," diye hızlıca cevap veriyor Cole.

Bir saniye bile kaybetmedim. Onu geçip asansörlere doğru ilerliyorum. Öfkem yüzeyin altında kaynıyor, parmaklarım bir şeyleri kırmak için kaşınıyor. İkinci katın düğmesine basıyorum ve asansör kapıları kapanırken nabzım hızlanıyor.

Arkamdan iş çevirebileceğini sanıyor. Benim şirketimde. Hiç sanmıyorum.

Asansör çaldı ve kapılar açıldı. Dışarı çıktım ve konferans odasına doğru ilerledim. Yaklaştıkça daha da sessizleşiyor. Adımlarım uzun ve amaçlı, kalp atışlarım kulaklarımda yüksek. Kapıya ulaştığımda, kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum.

Odaya girdiğimde, sessiz bir gerilim ortamı dolduruyor. Richard çoktan masanın başına oturmuş. Benim oturduğum yerde, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme, yanında birkaç dalkavuğu. Beni görür görmez gülümsemesi kayboluyor ve hızla ayağa kalkıyor.

Siktir git sandalyemden, Stronzo.

"Görünüşe göre davetiyem postada kaybolmuş," diyorum, odanın içinde ilerlerken gözlerim bana küçük bir baş selamı veren Brendan'a takılıyor.

Yönetim kurulu üyelerinden biri yüzünde şaşkın bir ifadeyle Richard'a "Bay Rossi'ye toplantıdan bahsetmedin mi?" diye soruyor. Diğer yönetim kurulu üyeleri kendi aralarında mırıldanıyor, gözleri Richard ve benim aramda gidip geliyor, bir şeyler olacağını hissediyorlar.

"Aradım," diye kekeliyor Richard. "Aradım ama hat meşguldü ve sizi rahatsız etmek istemedim." Bana dönüyor, ben yaklaşırken sandalyeden uzaklaşıyor. Nerede oturduğum umurumda bile değil. Lanet olası bir bebek arabasında bile şirketin CEO'su olacağım.

Yerime oturdum ve etrafıma bakındım. Bakışlarının ağırlığını, havada birbirine karışan merak ve endişeyi hissedebiliyorum.

"Yazık," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı önümde çaprazlayarak. "İyi ki şirketimde olan biten her şeyi biliyorum."

"Evet, harika." Richard masanın karşı tarafına otururken gülümsüyor.

"Peki, devam et Dick. Görünüşe göre söyleyecek bazı şeylerin var." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, yüz ifadem nötr, ona hiçbir şey söylemiyorum.

"Doğru, evet!" Bana bakıyor, gülümsemesi azalıyor. "Bu toplantıyı şirketin geleceğiyle ilgili bazı acil konuları görüşmek üzere düzenledim."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece onu izliyorum, bekliyorum.

Richard boğazını temizliyor, daha dik oturuyor. "ROSSI'nin liderliğiyle ilgili sorular ve endişeler var. Guy'ın nişanını çevreleyen son gelişmelerle birlikte, bazılarımız onun önceliklerinin değişebileceğinden korkuyor."

Odadan bir mırıltı dalgasının geçtiğini hissediyorum. Yönetim kurulu üyelerinden birkaçı başını sallıyor; diğerleri ise kararsız bir şekilde kaşlarını çatıyor. Ben sessiz kalıyorum, bakışlarım Richard'a sabitlenmiş durumda.

Devam ediyor: "Hepinizin bildiği gibi, bu şirkete olan bağlılığım sarsılmaz. Uzun yıllardır, Guy'dan çok daha uzun süredir ROSSI'nin bir parçasıyım ve kendimi şirketin büyümesine ve başarısına adadım. Ve son olaylar ışığında, geçici CEO rolünü üstlenmemin şirketin yararına olacağına inanıyorum."

Neredeyse sesli gülecektim. Neredeyse. Bunun yerine öne doğru eğildim, gözlerim kısıldı. "Geçici CEO mu?" Yavaşça tekrarlıyorum, sesim aldatıcı bir şekilde sakin. "İstifa etmemi mi öneriyorsun?"

Richard bana bakıyor, gözleri yırtıcı bir ışıkla parlıyor. "İstifa değil, Guy. Sadece... kenara çekil. Geçici olarak tabii ki. İşler yoluna girene ve ROSSI'nin ihtiyaç duyduğu tekil odaklanmayla yönetildiğinden emin olana kadar."

O iyi biri. Hakkını vermeliyim. Endişeli bir lideri, şirkete sadık bir hizmetkârı oynuyor. Ama gözlerindeki açgözlülüğü, güç için çaresizliği görebiliyorum. Yönetim kurulu üyelerinin çoğunun yüzüne bakılırsa onlar da bunu görebiliyor.

"Peki benim yerime liderlik edebilecek nitelikte olduğunu düşündüren nedir?" diye soruyorum, sesim tehlikeli bir ton taşıyor.

Richard usulca kıkırdıyor ve sanki bilerek zorluk çıkarıyormuşum gibi başını sallıyor. "Mesele nitelikler değil Guy. Bu istikrarla ilgili. Süreklilik. Senin... ani angajmanın soru işaretleri yarattı. ROSSI'nin hâlâ emin ellerde olduğundan emin olmalıyız."

Yönetim kurulu üyelerinin koltuklarında kıpırdadığını görebiliyorum, birkaçı onaylarcasına başını sallıyor, diğerleri ise rahatsız görünüyor. İçimden Richard'a haddini bildirmek için saldırmak geliyor ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Tekrar arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benim bu şirketi yönetmekten aciz olduğuma dair bir kanıtınız mı var?"

Richard'ın gülümsemesi daha da genişliyor ve gözlerinde bir zafer parıltısı görüyorum. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm," diyor yumuşak bir sesle ve çantasına uzanıp bir yığın kâğıt çıkarıyor. "Bu yüzden bir şeyler hazırlama cüretini gösterdim."

Kâğıtları masanın üzerinden hepimize doğru kaydırıyor ve ben kalın başlığı görüyorum: *Antonio Rossi'nin Vasiyeti*. Zaten bana bakmakta olan Brendan'a bakıyorum. Başını sallıyor, hareketi neredeyse fark edilmiyor.

Neredeyse homurdanacaktım ama belgenin kopyasını elime alırken yüz ifademi nötr tutuyorum. Alttaki imza büyükbabama ait.

Richard arkasına yaslanıyor, gülümsemesi kendini beğenmiş. "Bu belgeye yakın zamanda rastladım. Görünüşe göre Antonio'nun bu şirketin geleceği hakkında bazı düşünceleri varmış. Nişanlanmak da dâhil olmak üzere senin dikkatini dağıtacak herhangi bir şey olması durumunda CEO'luk görevini benim devralmamı istediğini açıkça belirtmiş."

Odada sessiz fısıldaşmalar, bir üyeden diğerine geçen şok mırıltıları duyuluyor. Belirsizliklerini, kafa karışıklıklarını hissedebiliyorum. Richard öne doğru eğilerek onların şüphelerini besliyor.

Belgeyi taramak için acele etmiyorum, yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyor. Zekice, hakkını vermeliyim. Ama aynı zamanda tamamen saçmalık. Sayfanın altındaki imzaya odaklanıyorum, sonunda dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Birileri ev ödevlerini yapmamış gibi görünüyor.

"Bunun için başının belaya girebileceğini biliyorsun, değil mi?" Sonunda soruyorum, sesim alçak ve ölümcül derecede sakin. "Tam da kontrolü gasp etmeye çalıştığın anda ortaya çıkan bir belge mi?"

Richard'ın gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Şahitlerim var," diyor ve masanın en ucundaki iki adamı işaret ediyor. "Gerçekliğini doğrulayabilirler."

Adamlara bakıyorum, ikisi de onay bekleyen fino köpekleri gibi hevesle başlarını sallıyorlar. Onları tanıyorum, Richard'ın iki ahabası, her zaman etrafta dolanıyorlar, her zaman daha yükseğe tırmanmanın bir yolunu arıyorlar.

Başımı sallayarak yumuşak bir kahkaha attım. "Gerçekten de her şeyini ortaya koyuyorsun, değil mi Richard?"

Gözleri parladı, yüz hatlarında bir miktar kızgınlık belirdi. "Bu ciddi bir mesele Guy. Yönetim kurulunun ROSSI için en iyisinin ne olduğunu düşünmesi gerekiyor. Ve şu anda bu, liderlikte bir değişiklik anlamına gelebilir. Antonio bu belgede bile öyle diyor!"

Belgeyi masanın üzerine bırakıyorum, öne doğru eğilip bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. "Bu uydurma."

Richard'ın gülümsemesi hafifçe soluyor ama geri adım atmıyor. "Bence kurul aynı fikirde olmayabilir," diyor sessizce. "Büyükbabanın imzası tam burada!"

Masanın etrafına bakıp her bir yönetim kurulu üyesinin yüzünü inceliyorum. Bazıları kararsız, bazıları meraklı, birkaçı da meydan okurcasına bakıyor. Bu işi hızlıca tersine çevirmeliyim.

"Dikkatle dinle Dick," diyorum, sesim fısıltıları bir bıçak gibi kesiyor.

Richard'ın gözleri kısılıyor ama kabadayılığının ardındaki şüphe titreşimini görüyorum. Ona bu kadar doğrudan, bu kadar çabuk meydan okumamı beklemiyordu.

Belgeyi tekrar elime alıp herkesin görmesi için havaya kaldırıyorum. "Büyükbabamın işleri yapmak için çok özel bir yöntemi vardı. Titizdi, alışkanlıkları vardı. Adını her zaman babasından yadigâr eski bir dolmakalemle imzalamış. Bu bir antika, biraz yadigar ve belirgin bir tuhaflığı var. Yaşı nedeniyle, 'Rossi'deki 'R'yi yazarken uç hafifçe takılıyor. Pürüzlü bir

eğri, sadece onun el yazısını bilenlerin bilebileceği bir Şey."

Sayfanın altındaki imzayı gösteriyorum. "Ama buradaki 'imza'," diyorum k ğıda dokunarak, " ok düzgün. Çok temiz. Tırtıklı bir kıvrım yok."

Ben devam ederken odada birkaç onay mırıltısının dalgalandığını duyuyorum, "Ve hepsi bu değil. Antonio'daki 'A'ya yakından bakın. Büyükbabam bunu her zaman bir süslemeyle, sonunda yukarı doğru küçük bir fiskeyle yazardı. Ama burada?" Kağıdı vurgulamak için havaya kaldırıyorum. "Eksik. Bunu kim taklit ettiyse elinden geleni yapmış ama Antonio'yu benim kadar tanımıyorlardı."

Kurul  yeleri eğilip belgeyi daha yakından inceliyor. İfadelerindeki değişimi görebiliyorum, belirsizlik yerini farkındalığa bırakıyor.

Richard'ın kendini beğenmiş yüzü çatlamaya başlıyor. "Bu çok saçma," diye tıslıyor ama sesinde bir gerginlik ve gözlerinde bir panik titreşimi var. "BoŐuna  abalıyorsun, Guy."

Kağıdı sakince yere bıraktım. " yle miyim? Yoksa boşa kürek çeken sen misin, Dick?" Bakışlarımı tekrar tahtaya çevirdim. "Richard bu kadar alçalmaya, sahte bir vasiyetname düzenlemeye ve hepinizi manipüle etmeye istekliyse, kendinize başka neler yapmaya istekli olduğunu sorun."

Sözlerim ağırlığını hissettirirken odaya sessizlik   k yor. Richard'ın yüzü zorlukla gizlenmiş bir öfke maskesi, elleri masanın kenarını öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemleri bembeyaz.

Brendan sonunda boğazını temizledi. "Bay Rossi haklı," diyor. "Antonio el yazısı konusunda çok titizdi. Bunun pek de doğru görünmediğini bilecek kadar çok imza gördüm."

Diğer birkaç kişi başlarıyla onaylıyor, Richard'ın iddiasına karşı kuşkuları artıyor.

Richard toparlanmaya çalışır ama sesi artık daha çaresizdir. "Bu çok saçma! Tanıklarımız var-"

"Sizin maaş bordronuzda çalışan tanıklar," diye kestim sözünü. "Yoksa yanılıyor muyum?" Richard'ın daha önce işaret ettiği iki adama bakıyorum. Koltuklarında rahatsız bir şekilde kayıyor, gergin bakışlar atıyorlar.

Odada gerginlik artıyor, beklenti içinde nefesler tutuluyor. Momentum benim lehime değişiyor.

"Richard," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak, sesim soğukkanlı ve kendinden emin. "Liderliğime karşı çıkmak istiyorsan, aceleyle hazırlanmış sahte bir belge ve birkaç yandaştan daha fazlasına ihtiyacın olacak. Gerçek kanıtlara, gerçek desteğe ihtiyacınız olacak. Ve şu anda ikisine de sahip değilsiniz."

Son güveninin de boşa gittiğini, omuzlarının hafifçe çöktüğünü görüyorum. Bu raundu kaybettiğini biliyor. Richard'ın yüzü öfkeyle buruşuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Oyun dışı kaldı, en azından şimdilik. Kurul onu izliyor, ona olan güvenleri sarsılmış.

Bir duraklama, bir gerginlik anı oldu ve sonra devam ettim, sesim sabitti, "Liderliğimin kanıtını mı istiyorsunuz? Bakın

Rakamlar. Büyümeye bakın. Son birkaç yılda başardığımız yeniliklere bakın. İşte *benim* işim bu. ROSSI için yaptığım şey bu."

Yüzlerindeki değişimi görebiliyorum, şüphe azalmaya başlıyor. Güzel.

Richard zemin kaybettiğini hissederek boğazını temizliyor. "Bu geçmiş performansla ilgili değil Guy. Gelecekle ilgili."

"Ve gelecek," diyorum kararlılıkla, "dümende ben varım. Babamla değil. Seninle değil."

Bir an sessizlik oldu; kalın, gergin bir duraklama. Sonra yönetim kurulu üyelerinden biri yavaşça başını salladı. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

Richard'ın ifadesi geriliyor ve gözlerindeki öfkenin alevlendiğini görüyorum. Buradaki işim bitti. Bu onun için değildi. Bu onlar içindi.

"Bayanlar ve baylar, sanırım bu toplantının sonuna geldik," diyorum sandalyemden kalkarak. Richard hariç herkes benimle birlikte ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim ve Richard adına özür dilerim." Her bir yönetim kurulu üyesi ve Brendan elimi sıkmak için yanıma gelirken ceketimin düğmelerini yeniden ilikliyorum. Richard'a dönmeden önce hepsinin teker teker gidişini izliyorum.

"Yerinde olsam kendi şeridimde kalırdım," diyorum ona boş bir ifadeyle ve odadan çıkıp onu başarısızlığıyla baş başa bırakıyorum.

Şehrin caddelerinde ilerliyorum, ışıklar bir neon nehri gibi bulanıklaşıyor. Zihnim hala günün olaylarıyla yarışıyor. Yönetim kurulu toplantısı, Richard'ın acınası darbe girişimi ve ROSSI'nin sahip olduğu en büyük genişleme fırsatlarından biriyle ilgili aldığım haber. Yine de bir haftalığına şehirden ayrılmam gerekecek. Lanet bir hafta. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama zamanlama berbattı.

Sonunda malikaneye yanaştım ve güvenlik kapıları açıldı. Arabayı park edip dışarı çıktım, boynumdaki gerginliği hafifletmek için omuzlarımı yuvarladım. Sierra'yla sakın bir akşam geçirmeyi, yolculuğumla ilgili haberleri verip ona benimle gelmek isteyip istemediğini sormadan önce biraz gevşemeyi dört gözle bekliyordum. Ama ön kapıya yaklaştığımda garip bir havlama duydum. Crow'a ait olmayan tiz bir havlama sesi. Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum, havlamayı tekrar duyuyorum. Derin bir nefes alıyorum, günün gerginliğini üzerimden atıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum.

Sierra'yı kanepenin yanında durmuş, boks ringindeki bir hakem gibi iki köpeğin arasına bakarken buluyorum. Poppy, on iki kilosuyla, ona havlayarak karşılık mı versin yoksa çekip gitsin mi diye karar vermeye çalışıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle tepesinde dikilen Crow'a dişlerini gösteriyor.

Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve bir süre onları izliyorum. "Sanırım iddiayı ben kazandım," diyorum, sesim odanın diğer ucuna kadar ulaşıyor. Küçük tüy yumağına bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Poppy, sanırım?"

Sierra bana dönüyor, gözleri parlıyor ve göğsümde o tanıdık çekimi hissediyorum. Üzerinde ona çok büyük gelen bir tişört var ve saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış. Benim alanımda çok rahat görünüyor ve ben buna bayılıyorum. Onun burada olmasını seviyorum. Ama yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi fark eder etmez gözlerini kısıyor.

"Sadece birkaç saat oldu," diye itiraz ediyor, elleri kalçalarında. "Alışmaları için onlara zaman ver."

"Elbette," diyorum başımı sallayarak, odaya doğru bir adım daha atarak. "Crow onu çiğneme oyuncağı yapmaktan bir yanlış havlama uzakta gibi görünüyor."

Sierra huffs'ladı. "O bir centilmen gibi davranıyor. Ve Poppy... o sadece suları test ediyor."

"Deneme mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve tam yanına gelene kadar yaklaşıyorum. "Kendinden on kat büyük bir köpeğe hırlamaya böyle mi diyorsun?"

Koluma şakacı bir şekilde vuruyor ve gözlerim biraz daha açılıyor. Daha önce kimse koluma vurmamıştı.

"Onun ruhu var," diye savunuyor. "Ayrıca, bence yakında çok iyi arkadaş olacaklar. Bakın." Köpeklerle doğru başını sallıyor.

Crow, şaşırtıcı bir şekilde, geri çekiliyor gibi görünüyor. Dönüp yan yatmadan önce Poppy'ye son bir kez bakıyor. Hâlâ yerinde duran Poppy yumuşak bir hırıltı daha çıkarıyor ama yavaşça yaklaşmaya başlıyor, minik burnu Crow'un tüylerini koklarken seçiyor.

Başımı sallıyorum. "Düşündüğümde daha cesur. Ama yine de bu seferkini kazandığımı düşünüyorum."

Sierra bana sinsî bir gülümseme veriyor. "O kadar çabuk değil. Bakalım nasıl sonuçlanacak."

"Hm," diye mırıldanıyorum, onu kendime çekiyorum, ellerim beline doğru yol buluyor. "Anlaştık," diyorum, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmak için. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Bara gidip bir şişe kırmızı şarap alıyorum.

"Kötü bir gün müydü?" diye soruyor, köpeklere son bir kez bakarak beni takip ediyor.

"Stresli." Şişenin kapağını çevirerek açıyorum ve zengin kokusu havayı dolduruyor. "İki kişilik dolduruyorum," diye anons ederek şarabı iki bardağa dolduruyorum. Birini Sierra'ya uzatıyorum ve hafifçe onunkiyle tokuşturuyorum. "Beklenmedik dostluklara."

"Beklenmedik dostluklara," diye yineliyor Sierra ve bir yudum alıyor.

Kanepeye yerleşiyoruz ve bir an için huzurlu oluyoruz. Sadece ikimiz ve etrafımızdaki akşamın sessiz uğultusu. Şarabını yudumlarken onu izliyorum, parmakları bardağın kenarında geziniyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, yanakları pembeleşirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, etrafına bakınıyor.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" Daha yakına eğilerek mırıldanıyorum. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor ve tekrar bana bakıyor.

"Bir şey içeriyor mu-"

Bitirmesine izin vermedim. Dudaklarını kendi dudaklarımla yakalayıp onu bütün gün arzuladığım derin ve ateşli bir öpücüğe çekiyorum. Serbest kalan elim kalçalarına uzanıyor, onu kendime yaklaştırıyor ve bana doğru bastırıyor. Onun tadı, vücudunun benimkine göre şekillenmiş hissi, beni sakinleştirebilen tek şey haline geliyor. Öpücüğün içinde rahatladığını hissediyorum, serbest eli göğsüme doğru ilerlerken vücudu benimkinin içinde eriyor. Yüzündeki bir tutam saçı almak için öpücüğe ara veriyorum ve onu şehvet dolu gözlerle bana bakarken buluyorum. Çenesini yukarı kaldırıyorum ve ona nazik bir öpücük daha veriyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, "çıkmam gereken bu yolculuğu tamamen unutabilirim..."

Kaşlarını hafifçe çatarak geri çekiliyor. "Trip?"

Başımı sallayıp ağzının kenarından öpüyorum. "Bugün bir haftalığına ayrılmam gerektiğini öğrendim."

"Bir hafta mı?" Geri çekiliyor ve şarap bardağını sehpanın üzerine koyuyor. "Neden bu kadar uzun süre ayrılman gerekiyor?" Gerçekten üzgün görünüyor ve ben de bunu sevdiğim için bencil bir pislik oluyorum. Beni burada istiyor. Bu da benimle gelmek isteyebileceği anlamına geliyor.

"İş. Ama..." Elimi sırtından aşağı kaydırıyorum, parmaklarım omurgasının çizgisini izliyor, "Yalnız gitmemeyi tercih ederim. Gel."

benimle."

Kaşları çatıldı ve biraz daha geri çekilerek o büyük, araştıran gözleriyle bana baktı. "Seninle iş gezisine mi geleyim?" Şarabımdan bir yudum alarak başımı sallıyorum. "Köpeklerle kim bakacak?"

"Bir sürü personelim var," diye hatırlatıyorum ona.

Dudakları aralandı ve gözleri doldu. "Guy, yapamam. Restoranda çalışmak zorundayım. Bir işim var, unuttun mu?"

Bardağımı yere bıraktım, hayal kırıklığım çoktan kaynamaya başlamıştı. "Neden orada çalışmak zorunda olduğunu anlamıyorum," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha keskin. Bu onunla yapmak istediğim bir konuşmaydı. "Sen benim nişanlımsın. Garsonluk yapmana gerek yok."

Gözleri parlıyor ve vücudunu biraz fazla kuvvetle bana doğru çeviriyor. İşte böyle.

"Bunun olacağını biliyordum," diye tersledi. "Bir restoranda çalışmayı seviyorum. Bu benim işim. Sırf anlaşmamız yüzünden bundan vazgeçmek istemiyorum."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak arkama yaslanıyorum. "Mesele vazgeçmek değil. Önceliklerle ilgili. Artık benimlesin ve bu bazı beklentileri de beraberinde getiriyor."

Kollarını kavuşturarak alay ediyor. "Beklentiler mi? Ne gibi beklentiler? Her şeyi bırakıp itaatkâr küçük bir ev kadını gibi peşinden gelmem gibi mi?"

Tabii ki hayır. "Ben öyle bir şey demedim. Asla öyle olmanı istemiyorum." Sadece bu düşünce bile beni tiksindiriyor. "Ama zorunda olmadığın halde kendini yıpratmanı da istemiyorum. Senin konumundaki diğer insanların garson olarak çalıştığını görmüyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, sesi yükseliyor. "Benim pozisyonumda mı? Peki benim konumum tam olarak nedir?"

"Kendi restoranını açmak üzere olan bir insan," diyorum sakince. "Gerek yok-"

"Peki o restorani nasıl finanse edeceksin?" diye tekrar çıkışıyor.

"Beni beceriyorsun, Sierra. Sözleşmeyi okumadın mı?" Ayağa kalkıyorum, kızgınlığım artıyor.

"Evet, ben almadan önce CEO seçilmen gerektiğini söyleyen sözleşme. O zamana kadar ne yapmam gerekiyor?" Koltuktan kalkıyor ve bir adım öteden bana bakıyor. "Evde oturup kitapların ilk baskılarını mı okuyayım, köpeklere bakıcılık mı yapayım?"

"Demek ilk baskı olduğunu biliyordun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Elbette biliyordum. Kalın kafalı değilim," diye alay ediyor. "Eşyalarına dokunmama nasıl tepki vereceğini görmek istedim." Ona bakakalıyorum, nutkum tutuluyor. Bunun için onu tokatlamak mı yoksa ona hayatının en akıl almaz orgazmını mı yaşatmak istediğimi bilmiyorum. Benim kızım zor bir kız.

"Şu anda önemli olan bu değil," diye devam ediyor ben cevap vermeden önce. "Mesele şu ki, işimi bırakmıyorum."

"Beni tanıyan herkes seni tanıyor Sierra," diye söze başlıyorum ama asıl konuya gelemeden yine sözüm kesiliyor.

"Canları cehenneme!" Gözleri ateşle doluyor ve sesi duygusallıktan titreyerek yaklaşıyor. "Saklanmak, bir sır gibi saklanmak istemiyorum. Gaetano Rossi'nin nişanlısının garson olarak çalışması hakkında ne düşündükleri umurumda değil."

Ona göz kırpıyorum. "Demek istediğim bu değildi. İnsanların ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil." Bunu benim hakkımda şimdiye kadar biliyor olmalıydı.

"Hayatımı yaşamak istiyorum," diyor az önce söylediklerimi görmezden gelerek. "Ve seninkinde sadece bir aksesuar olmak değil."

Çenemin sıkıldığını, vücudumdaki her kasın hayal kırıklığıyla gerildiğini hissediyorum. "Bu öyle bir şey değil," diye homurdanıyorum. "Önemli bir güce sahip kamusal bir figür olduğunuzda, bazı insanlar zayıf noktalar arayacaktır."

"Ben bu muyum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ben senin için tam olarak neyim?" Yanıt beklemiyor, sesi birden yumuşuyor, neredeyse yalvarıyor. "Gerçekten neyim ben? Sadece göstermelik nişanlın mıyım, yoksa daha fazlası mı?"

Sorusu karşısında göğsümde keskin bir sızı hissediyorum.

"Sierra..." Başlıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Benden istediği şeye hazır olup olmadığını bilmiyorum. Ona istediği cevabı vermeye hazır mıyım bilmiyorum. Göz kırpıyorum

Ona bakıyorum, bu konuşmayı nasıl yaptığımızdan bile emin değilim.

Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Benim hakkımda ne hissettiğini biliyor musun?" Oturup bunun nereye gittiğini düşünmeme izin vermedim ve şimdi Sierra'nın yalvaran gözlerine bakarken bunu yapamam. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Onun beklentileri için tek suçlunun ben olduğumu biliyorum.

Sertçe yutkunuyorum, hayal kırıklığım tekrar artıyor. "Bunu neden şimdi yapıyorsun?"

"Çünkü bilmem gerekiyor!" diye haykırıyor. "Benim senin için hissettiklerimi sen de benim için hissedeceksen, duygularımı boşa harcayıp harcamadığımı bilmem gerek. Senin bana hissettirdiklerini."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarpıyor ve sesime sızan savunmaya engel olamıyorum. "Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?" Biraz zaman tanıyamaz mı? Böyle şeyler zorla olmaz, ben de olamam.

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Karmaşık değil. Ya bana karşı bir şeyler hissediyorsundur ya da hissetmiyorsunuzdur. Ya benimle olmak istersin ya da istemezsin."

Şu anda ona aradığı cevabı veremem. "Sana söyledim, burada benimle olmanı istiyorum. Benimle gelmeni istiyorum. Bu yeterli değil mi?"

Acı bir kahkaha attı. "Hayır, Guy. Yetmez. Şirketini güvence altına alabilmen için buradayım. Böylece büyükbabanın vasiyetindeki yükümlülüğü yerine getirebilirsin. Ama ben senin için neyim?"

Uzun bir duraklama oldu, gerginlik vardı. Daha fazla bir şey söylememi, ona bir tür güvence vermemi bekliyor ama yapamıyorum. Şu anda olmaz. Belki de hiçbir zaman.

Başını sallıyor, gözleri sert.

"Seninle gelmiyorum." Sözleri kesin. Akıllı olduğu kadar inatçı da ve ona bu konuşmayı unutturmak için birkaç yol düşünebilirim, ama gerçek şu ki, bugün beni tüketti. Bu gece bunu yapamam. Kavgaya edemem, tartışamam, sadece sessizlik istiyorum. *Cazzo*. Derin bir nefes alıyorum, şakaklarımda bir baş ağrısının oluştuğunu hissediyorum.

"Peki," diye ısıırıyorum, kelime gerginliği kesiyor. "Benimle gelmeni istedim Sierra. Ama haklısın. Burada kal. Lanet olası vardiyalarında çalış. Ben halletmem gerekenleri halledeceğim ve bir hafta sonra görüşürüz."

Ondan uzaklaşıyorum, göğsüm kabarıyor, öfke ve hayal kırıklığı damarlarımda yanıyor. Arkamdan keskin bir nefes aldığını duyuyorum ve bir an için aklının başına gelip beni geri arayıp aramayacağını ya da beni durdurmak için bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Ama söylemiyor. Sessizlik ağır, ikimizin de söylemek istediği ama söyleyemediği şeylerle dolu.

Yolda Crow ve Poppy'nin yanından geçiyorum, onları yan yana uyurken görüyorum.

Harika. En azından köpekler iyi anlaşıyor.

Merdivenlere doğru yöneliyorum, ayak seslerim konağın sessizliğinde yankılanıyor ve Crow beni takip etmek için ayağa kalkıyor. Arkamı dönmüyorum. Arkama bakmıyorum. Ama her adım sanki bir

Aramızdaki her santim, saniyeler geçtikçe daha da büyüyen bir uçurum. Kalbim göğsümde çarpıyor, hayal kırıklığı içimi yakıyor. Bu gecenin böyle geçmesini istemezdim. Hiç de değil.

Yirmi İkinci Bölüm

~SIERRA~

Malikane boş ve boş hissediyor. Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibi hissediyorum. Guy iş seyahati için ayrılalı birkaç gün oldu ve her geçen gün kendimi daha çok tutsak gibi hissediyorum. Hiçbir şey söylemeden gitti ve ben de bütün gece uyanık değilmişim gibi davranarak konuşmak için odama gelmesini umdum. Michael'la birlikte arabaya binip gidişini izledim ve bunun onu son görüşüm olabileceği hissine kapıldım
-Sanki beni son kez görmek istiyormuş gibi.

Telefonumu sıkıca tutuyorum, ekrana bakıyorum, bir şey bekliyorum, herhangi bir şey, umursadığına dair bir işaret. Ama hiçbir şey yok. Sadece radyo sessizliği.

Şu anda işte olmalıydım ama Guy bunun bir seçenek olmadığından emin oldu. Dün artık restoranda çalışmadığımı öğrendim. Görünüşe göre iş akdim "feshedilmiş", ne demekse artık. Müdür benim gözlerimle karşılaşmadı bile ben onunla yüzleştirmede ,

"Gaetano Rossi'nin nişanlısının" sorumluluğunu karşılayamamakla ilgili bir şeyler kekeliyordu. Adam benden önce ona ulaşmıştı. Başka bir mazeret duyamadan hışımla dışarı çıktım.

Şimdi buraya geri döndüm, kafese kapatılmış bir hayvan gibi onun lanet malikanesinde volta atıyorum. Derimin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum, sıcak ve amansız, ama başka bir şey de var. Soğuk ve ağır bir şey göğsüme baskı yapıyor. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, kendimi şu film montajlarından birindeymişim gibi hissediyorum ve tek yapabildiğim izlemek. Tekrar volta atmaya başlıyorum, tırnaklarımı yiyorum, düşüncelerim her yöne dönüyor. Birkaç gece önceki kavgamızdan beri yerimde duramıyorum. Gözlerinin belirsizlikle nasıl titrediğini, beklentilerinden bahsederken sesinin nasıl sertleştiğini hatırlıyorum.

Ona aşık oldum. Aşık olmak istemedim. Ama ne zaman kalbimin etrafına bir duvar örmeye çalışsam, o tek bir dokunuşla duvarı yıktı. Bu işte daha fazlası olduğuna inanmak istedim; sözleşmelerin, mirasın ve onun cinsel çekiciliğinin ötesinde bir şey. Ama şimdi... şimdi neye inanacağımı bilmiyorum.

Amaçsızca dolaşıyorum, ayaklarım beni malikanenin büyük salonlarına taşıyor. Onsuz burası soğuk geliyor. Duvarlar pahalı sanat eserleriyle kaplı, ama her şey boş bir şeyi gizleyen güzel bir cephe gibi boş geliyor. Kendimi daha önce hiç açmadığım bir kapının önünde buluyorum. Guy'ın özel ofisi. Bir an tereddüt ediyorum, sonra kapıyı itip içeri giriyorum.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, ağır perdeler kapalı. İçeride onun kolonyasının kokusunu alabiliyorum, hafif, tanıdık bir koku.

göğsüm sıkışıyor. Onu özlüyorum. Onu özlemekten nefret ediyorum ama o bu evin her köşesinde. Zihnimin her bir köşesinde.

Etrafıma bakıyorum, ilk baskı kitaplarla dolu raflara ve masasının üzerinde özenle yığılmış deri ciltli dergilere bakıyorum. Parmaklarım bir eskiz defterinin kenarına değiyor, merakım beni ele geçiriyor. Günlüğü çevirip açmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Gözlerim köşelerde yuvarlanıyor ve sayfaları çevirirken kalbim yeniden canlanıyor.

Çizimler. Sayfalar dolusu güzel çizimler. Ve orada, onların arasında, ben varım. Uyuyan, okuyan, gülümseyen. Çizimlere bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum hayret ve inançsızlıkla. *Beni çizmişti.* Tekrar ve tekrar ve tekrar, bu kadar detaylı, bu kadar... şefkatle. Ellerimin yanlarımda yumruk haline geldiğini hissediyorum. Gururum mu okşandı yoksa öfkelen dim mi bilemiyorum. Bana böyle hissettirirken nasıl bu kadar uzak, bu kadar belirsiz olabiliyor? Artık bunun iki yabancı arasındaki bir pazarlıktan çok daha büyük bir şey olduğunu biliyorum. Kendi restoranıma sahip olmaktan daha büyük.

Guy bağlılık ve aşk konusunda yetenekli mi? Eğer değilse, o zaman bunun değişeceğini umarak burada kalamayacağımı biliyorum. Çünkü ben öyle biri değilim. Bu asla ben olmayacağım.

"Kahretsin," diye tekrar fısıldıyorum, başımı omuzlarımin arasına düşürüyorum.

Telefonum çalıyor, ani ses beni zıplatıyor. *Guy mı?* Ellerim titreyerek aldım. Mesajı okuduğumda kalbim sıkışıyor.

Arayanın kimliği. Bu o değil. Michael. Sesimi sabit tutmaya çalışarak cevap veriyorum.

"Michael?"

"Bayan Castelli," diye cevap verdi. şu anda onu düzeltecek enerjim yok, o yüzden sadece dinliyorum. "Kapıda bir kadın var," diye devam ediyor. "Sizi görmek istiyor. Onu içeri alayım mı?"

Telefonu yanağımla omzumun arasına koyuyorum ve nemli avularımı kot pantolonuma siliyorum. *Jenna*. Jenna olmalı. Ona adresi verdim, böylece istediği zaman uğrayabilir.

"Evet," dedim, sesim biraz fazla nefes nefese çıkmıştı. "Onu içeri al."

Kendimi toparlamaya çalışarak telefonu kapattım. Gözlerimi hızlıca silip derin bir nefes alıyorum. Guy'ın günlüğünü kapatıp ofisten çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ne yapacağımı bulmama yardım edebilecek biri varsa, o da odur.

Ama merdivenlerin tepesine ulaşıp koridorda duran figürü gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Vivian.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, sesim niyet ettiğimden daha sert çıkıyor.

Gülümsüyor ama bu dostça bir gülümseme değil. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen türden.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm. Aramak istedim ama numaran bende yok," diyor ve davet beklemeden içeri giriyor.

"Konuşacak bir şeyimiz olduğundan emin değilim," diyorum merdivenlerden inerken.

"İnan bana var," diye yanıtlıyor etrafına bakınarak. "Guy'ın burası ne kadar güzel bir yer. Eminim alıştığınan çok daha farklıdır." Ses tonu küçümseyici. Şu anda gerçekten bununla uğraşmak istemiyorum. Onunla uğraşacak enerjim yok.

"Bana ne söylemek istiyorsun Vivian?" Ona yaklaşırken sordum.

"Önce bir şey içmek isteyip istemediğimi sormayacak mısın?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, Vivian." Başımı sallıyorum. "Sormayacağım. İkiyüzlölük bana göre değil ve aslında bir işin ortasındayım, bu yüzden sohbet edecek ve yemek tarifleri paylaşacak zamanım yok."

"Peki ya Guy?" Vivian davetsiz bir şekilde kanepeye oturuyor.

Mümkün olduğunca etkilenmemiş görünmeye çalışarak kollarımı kavuşturuyorum. "Ne olmuş ona?"

"Onu paylaşmak konusunda ne hissediyorsun?" Vivian'ın gülümsemesi şaşkınlığımı görünce genişliyor. *Bu da ne demek şimdi?* "Oh, Sierra... seni zavallı, saf kız." Arkasına yaslandı, gözleri

Zafere benzeyen bir şeye parıldıyor. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Midemde bir düğüm oluştuğunu hissediyorum. "Neyi bilmiyorum?"

"Guy'ın ne yaptığını. Nişanlını Los Angeles'ın yarısıyla paylaşıyorsun, sevgilim. Ben de dahil." Yumuşak bir kahkaha atıyor, tüylerini diken diken eden bir ses.

Vivian'ın kahkahası kayboluyor ve ardında rahatsız edici bir sessizlik bırakıyor. Sözlerini sindiremiyor gibiyim. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?" Sesim titrese de sormayı başarıyorum.

Vivian'ın yüz ifadesi eğlenceden daha ciddi bir ifadeye dönüşüyor. Ayağa kalkıyor ve topukları mermer zeminde tıkırdarak oturma odasına doğru yürüyor. "Eminim Guy'ın çok *arkadaş* olduğunu biliyorsundur," diyor sesi alaycı bir tonda.

Sözlerini sindirmeye çalışarak bir adım geri çekiliyorum. "Sen ne diyorsun Vivian?"

"Oh, hadi ama." Vivian sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Fark etmemiş ya da düşünmemiş gibi davranma. Guy'la bir süredir aramızda bir şeyler var. Birlikte çalıştığı ve çalışmadığı pek çok kadınla bir şeyler yaşadı."

Dünyamın parçalandığını hissedebiliyorum. Ne olduğunu anlayamadan başımı sallamaya başladım.

"Çok alışıyor, değil mi? Eve oldukça geç geliyor, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum çünkü o gecelerin çoğunda onunla birlikteyim. Ben olmadığım zaman başkası oluyor. Son birkaç hafta içinde onu birkaç kadınla gördüm."

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi indi. Sendeleyerek geri çekildim, neredeyse yakındaki bir sandalyeye düşüyordum. Ve şu anda, Guy'ı ona inanıp inanmayacağımı bilecek kadar tanımadığım gerçeğinden nefret ediyorum. Son konuşmamızda bana bir cevap veremedikten sonra neye inanacağımı bilmiyorum.

"Yalan söylüyorsun-" diyorum, neredeyse kendimi ikna etmek için.

Vivian elini kaldırarak sözümü kesti. "Onu tanıyan herkese sor. O hep böyleydi. Güç ve kontrol istiyor ve bunu elde etmek için herkesi kullanabilir. İhtiyacı olanı elde ettikten sonra senden kurtulmayı planlıyor. Bak, durumunu anlamasam sana bunları anlatmazdım." Duraksıyor ve gözlerinde gerçek bir belirsizlik titreşimi görüyorum. "Guy'la haftada birkaç gece geçirmek harika bir şey." Sanki dedikodu yapan iki arkadaşmışız gibi eğiliyor. "Ama başa çıkmaya hazır olmadığım duygularla birlikte geldi. Ona karşı karşılık vermediği hisler. Ve onu pek çok başka kadınla görmekle mücadele ediyordum. Sonunda kendin öğrendiğinde daha da kötü hissetmeni istemedim."

Başımı sallıyorum, sersemlemiş hissediyorum. "Dur. Sadece dur."

Vivian'ın gülümsemesi genişliyor. "Neden ona kendin sormuyorsun? Bir dakika. İş için uzakta. Ne kadar uygun, değil mi?"

"Onunla gitmemi istedi," diyorum, neredeyse yine kendi kendime, söylediklerinin doğru olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama... son sözleri çok soğuktu.

"Ama yine de buradasın. Ve o kim bilir nerede, kim bilir kiminle." Başını yana eğiyor. "Eminim sana karşı pek dostça davranmadığımı fark etmişsindir. Artık nedenini biliyorsun. Uzun zamandır görüştüğün adamın aniden başka bir kadınla nişanlanmasını izlemek zor. Yine de, *her* zamanki gibi bağlılık duymadan sevişmeye devam edebilecekken *neden* nişanlanma kararı aldığını hala bilmiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. Neden nişanlandığını biliyorum. Ama ağzımı kapalı tutuyorum. Ondan, bu evden, her şeyden uzaklaşmam gerekiyor.

"Defol," demeyi başarıyorum, sesim çatlıyor. "Evimden defol."

"Senin evinden mi?" Vivian bir kaşını kaldırıyor, çaresizliğimle eğleniyor gibi görünüyor. "Sadece onun nasıl bir adam olduğunu görmene yardım etmek istiyorum-"

"Yardıminızı istemiyorum!" Bağırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Gitmeni istiyorum!"

"Ben gidiyorum." Vivian ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Bu şekilde tepki vermeni bekliyordum. Ona niyetinin ne olduğunu sorduğumda ben de aynı durumu yaşadım. Bana karşı ne hissettiğini sordum ama bana bir cevap veremedi."

Deja vu zihnimde yanıp sönerken kusacak gibi oluyorum.

"O sadece eğlenmeyi seviyor, Sierra. Hayatını mahvetmeden önce sana söylemek zorundaydım."

"Beni rahat bırak," diye kükrüyorum ve Crow aniden mutfaktan beliriyor, kulakları dikilmiş ve vücudu saldırmaya hazır. Poppy kısa bir süre sonra merakla onu takip ediyor.

"Onun köpeklerini hep sevmişimdir. Guy beni ne zaman buraya getirse hep yolumuzdan çekilirlerdi..." Sesi kesiliyor ama ne dediğini anlamak bir yana, zar zor duyabiliyorum. "Neyse boş ver. Umarım bu konuşmayı hatırlarsın Sierra. Ben senin düşmanın değilim. Ben sadece daha önce senin konumunda olan bir kadınıym." Topuklarının üzerinde dönüyor ve gürültüyle kapıya doğru adım atıyor.

O dışarı çıkarken ben de en yakındaki kanepeye yığılıp kontrolsüzce hıçkırıyorum. Kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum, kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Guy hakkında bildiğimi sandığım her şey, gerçek olduğunu düşündüğüm her şey, sanki sökülüp alınmış gibi geliyor. Bu kadar yanlış giden neydi? Bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim? Nasıl oldu da her şey bu kadar çabuk yerle bir oldu?

Ellerim titreyerek telefonumu aldım ve Michael'ı aradım.

"Bayan Castelli," diye cevap veriyor sıcak sesi.

"Bir arabaya ihtiyacım var. Hemen." Telefonu kapatmadan önce gözyaşlarımın arasından bunu söylemeyi başarıyorum.

Tökezleyerek üst kata çıktım ve çantalarımı toplamaya başladım, her hareket bir angarya gibi geliyordu. Eşyalarımı çılgınca topluyorum,

Aklım bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmekle meşgul. Gerekli eşyalarımı bavula tıktırmayı başarıyorum, diğer her şeyi daha sonra toparlaması için birine bırakıyorum. Sadece buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Beş dakika sonra Vivian'ın parfümünün hâlâ burnumda tıttığı ve beni hasta ettiği alt kata geri dönüyorum. Aşağı inmeden önce Guy'ın ofisinden bir kağıt ve kalem almayı başarmıştım, bu yüzden hemen kapağını açıp yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum.

Guy'a bir not karalıyorum, elimi yazabilecek kadar sabit tutmaya çalışıyorum.

Ben gidiyorum. Peşimden gelme. Anlaşmamızdan vazgeçiyorum. Umarım aradığın şeyi bulursun, ama bu benimle olmayacak. Hoşça kal.

Notu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum ve nişan yüzüğümü yavaşça parmağımdan çıkarıyorum. Notun yanına koyuyorum ve Crow'a dönüyorum.

"Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, koca adam. Benim için iyi ol, tamam mı?" Kulağının arkasını kaşırken ona söylüyorum.

Eğilip Poppy'yi kucağıma aldım, gitmeye hazırdım ki aniden bir şey beni geri çekti.

Yavaşça arkamı döndüğümde Crow'un beni nazikçe çekiştirdiğini, dişlerinin pantolonumun kumaşına dikkatlice kenetlendiğini görüyorum. Ve kalbim tamamen paramparça oldu. Poppy'yi yavaşça yere bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda kollarım tüm gücünü kaybediyor.

"Lütfen bunu yapma," diye kekeleyorum hıçkırıklarımın arasında, kocaman başını okşarken. "Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım." Yavaşça öne çıkıp gözyaşlarımı yalarken onunla konuşmaya devam ediyorum. Poppy'yi kucağıma alıp ayağa kalkmadan önce kocaman bedenine sarılıp başını öpüyorum.

"Crow, kal," diye nazikçe emrediyorum ve aldığım tek yanıt onun alçak perdeden mızızlanması oluyor. "Lütfen Crow," diye fısıldıyorum ve ona bakmaya devam edemeyerek arkamı dönüyorum. "Lütfen burada kal."

Bavulumu alıp kapıya yöneldiğimde yine mızızlanıyor ve aynı şeyi yapmam için yalvarıyor.

Malikaneden çıkarken, bir parçamı geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Tam garaj yoluna geldiğimde Michael arabasıyla geliyor.

"Sierra, iyi misin?" diyor, sesi endişe doluydu, tanıştığımızdan beri ilk kez bana Sierra diye sesleniyordu.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Buradan çıkmam gerek."

Hızla valizimi alıyor ve benim için kapıyı açıyor. Poppy'yi yere bırakıyorum ve arabanın arka koltuğuna tırmanışını izliyorum.

"Ne oldu?" Michael bir adım daha yaklaşarak ama başka bir şey yapmaya cesaret edemeyerek soruyor.

Başımı sallıyorum. "Lütfen, Bay Rossi yokken birinin Crow'la ilgilendiğinden emin olun."

"Anlamıyorum." Michael gözlerini kırptırıyor.

"Lütfen, Crow'a birinin bakacağına dair bana söz ver," diye yalvarıyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum.

"Onunla ben ilgileneneğim." Michael başını sallıyor, yüzünde endişe okunuyor.

"Teşekkür ederim." Başımı sallıyorum. "Beni buradan çıkar."

Başını sallayıp yolumdan çekiliyor ve bir eliyle kapıyı açıyor, diğer eliyle de bavulumu tutuyor.

Uyuşmuş gibi hissederek içeri giriyorum. Michael arabanın içine girmeden önce bavulumu hızla bagaja yerleştiriyor.

"Nereye gitmek istersin?" Araba canlanırken Michael usulca soruyor.

"Benim evime. Beni eve götür."

Acı dayanılmaz ve tek düşünebildiğim, işsiz, parasız ve Guy'ın sözleşmeyi ihlal ettiğim için bana dava açması gibi çok gerçek bir olasılıkla gelecekle nasıl tek başıma yüzleşeceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

~GUY~

Ön kapıdan içeri giriyorum, sabahın ilk ışıkları pencerelerden süzülüyor ve zeminde uzun gölgeler oluşturuyor. Evde bir sessizlik var, bir şekli, bir ağırlığı varmış gibi hissettiren bir sessizlik. Takım elbisemin ceketini silkiyorum, uçuştan ve geçirdiğim lanet olası haftadan dolayı kaslarım ağrıyor. Her şey başarılıydı ama kız arkadaşımı evde üzgün bıraktığımı bildiğim için bundan zevk alamıyorum.

Çok yorgunum ama Sierra'yı görme, sonunda onunla konuşma düşüncesi beni ayakta tutan tek şey oldu. Pek çok kez aramak istedim ama vazgeçtim. Bensiz ve hayatını içine soktuğum duygusal kaos olmadan kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardı.

Crow'un pençeleri parkeye çarpıyor ve koşarak yanıma geliyor, kuyruğunu sallıyor, göğsünde beni eve davet ediyormuş gibi alçak bir gümbürtü titreşiyor.

"Herkes nerede dostum? Hâlâ uyuyor mu?" Başını sertçe okşuyorum ve Poppy ile Sierra'yı görmeyi umarak etrafa bakıyorum, mutfaktan, oturma odasından, her nerdeyse oradan çıkmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey yok, sadece bu lanet sessizlik var.

"Sierra?" Sesleniyorum, sesim yankılanarak bana geri dönüyor. Cevap yok. *Hâlâ uyuyor mu?*

Evin içine doğru birkaç adım daha atıyorum, boşluk etrafımı sarıyor. Hava farklı, daha soğuk geliyor. Ve sonra onu görüyorum. Mutfak tezgahının üzerinde bir kağıt parçası, yanında küçük ve parlak bir şeyin parıltısı. Yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Hayır. Lütfen, hayır. Yüzük orada duruyor. Hala, daha notu okumadan karnıma bir yumruk yemiş gibiyim.

Titrek bir nefesle elime alıyorum, gözlerim yazdıklarını tarıyor.

Ben gidiyorum. Peşimden gelme. Anlaşmamızdan vazgeçiyorum. Umarım aradığın şeyi bulursun ama bu benimle olmayacak. Güle güle.

Dünya bir an için dönmeyi bırakıyor. Elim kâğıdın etrafında sıkışıyor, yumruğumun içinde buruşturuyorum. O gitmişti. Göğsümde sıcak bir öfke patlaması hissediyorum, daha soğuk bir şeyle karışık, kayıp gibi, keder gibi bir şey. Kırılma noktasında olduğumuzu biliyordum. Kızgın olduğumu biliyordum. Ama bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Böyle olacağını.

Yüzüğü sessiz evde yankılanan bir takırtıyla tezgâhın üzerine fırlatıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Crow'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, kuyruğu artık aşağı sarkıyor. Bir şeyleri kırmak, bir şeylere vurmak istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya, kendimi tutmaya zorluyorum.

Michael neden bana söylemedi? Onun gittiğini biliyor mu?

O gitti. Gitti amına koyayım ve onu geri getiremeyeceğimi biliyorum, lanet sözleşmemizle bile. Çünkü bu artık bir sözleşmeden daha fazlası. Çenemi sıkıp göğsümden yayılan ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. Daha fazlasını istedi ve ben bunu ona veremedim. Gitmek için her türlü hakkı var. Belki böylesi daha iyidir. Kendi duygularını bile anlayamayan birinden daha iyisini hak ediyor.

Derin bir nefes alıp kafamı boşaltmaya çalışırken telefonum cebimde titriyor. Elime aldım ve ekranda Cole'un adının yanıp söndüğünü gördüm. Döneli on dakikadan fazla olmamıştı ama o beni aramaya başlamıştı bile.

"Ne?" Telefona istediğimden daha sert bir şekilde bağıriyorum.

"Bay Rossi," diyor Cole, sesi acil. "Yönetim kurulu erken oylama kararı aldı. Ben de yeni öğrendim. Efendim, en kısa zamanda buraya gelmeniz gerekiyor."

Tabii ki bugün oylama yapmaya karar vermişlerdi. Çünkü neden olmasın ki? Nefes alıp kendimi tekrar kontrol etmeye zorladım.

"Hemen geliyorum," diyorum ve başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Telefonu cebime koyuyorum ve hâlâ o kocaman siyah gözleriyle beni izleyen Crow'a dönüyorum.

"Burada kal evlat," diye mırıldanıyorum ve arkama bakmadan evden çıkıyorum.

ROSSI'ye giden yol bulanıktı. Ellerim direksiyonu can simidi gibi kavıyor, parmak eklemlerim bembeyaz. Şehir gri ve gümüş rengi bir pus içinde yanımdan uçarak geçiyor, farlar ve neonlar hızla yanımdan geçiyor. Düşünceler dönüyor, karanlık ve acımasız: Sierra'nın notu, alay eder gibi geride bıraktığı lanet nişan yüzüğü ve içimi kemiren o lanet boşluk.

ROSSI'nin merkezinin önünde arabanın kapısını çarparak kapatıyorum, ses cam duvarlarda bir silah sesi gibi yankılanıyor. Girişte, şık mermer zeminlerin ve ben böyle olduğumda başka tarafa bakmaya alışmış güvenlik görevlilerinin yanından geçerken ayak seslerim yankılanıyor.

Asansör yolculuğu sonsuzluk gibi geliyor, nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor. Bunu hissedebiliyorum - huzursuzluk, yüzeyin hemen altında fokurdayan öfke. Onu son bir kez görmem, bunu düzeltmeye çalışmam gerekiyordu ama yönetim kurulu çağırıyor ve eğer bu şirketi istiyorsam, Richard'ın ve babamın sümüklü ellerinden alma şansım olsun istiyorsam, odaklanmam gerekiyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve ben yönetici katına çıkıyorum. Cole beni gördüğü için rahatlamış görünüyordu, ama bir şey vardı.

Bakışlarında başka bir şey var, temkinli bir şey. Toplantı odasından gelen alçak seslerin mırıltısını şimdiden duyabiliyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve konuşmalar hemen kesiliyor. Bütün gözler bana çevriliyor.

"Bay Rossi," diye selamlıyor beni yönetim kurulu üyelerinden biri, ayağa kalkarak. "Sizin yararınız için oylamayı öne çekmeye karar verdik. Yönetim kurulu ilerlemek istiyor."

Başımı sallıyorum, odaya doğru ilerliyorum, gözlerim diğer yönetim kurulu üyelerinin yüzlerini tarıyor. Bazıları kayıtsız, bazıları ise tedirgin görünüyor. İncelemelerinin ağırlığını, havada kopmak üzere olan bir fırtına gibi asılı duran gerginliği hissedebiliyorum.

"Pekâlâ," diyorum, sesim sabit ve kontrollü. "Hadi şu işi bitirelim."

Toplantı başladı ve tartışmalar normalden daha hızlı ilerledi. Kurulun beklentisini, sözlerinin ardındaki aciliyeti hissedebiliyorum. Bunun ne olduğunu biliyorlar, bir güç değişimi, bir nöbet değişimi. Ve benim Richard ya da babam olmadığımı biliyorlar. Bu şirketin onların yolsuzlukları altında parçalanmasına izin vermeyeceğim.

Oylama hızla gerçekleşiyor, eller havaya kalkıyor, isimler teker teker söyleniyor. Her oylamada göğsüm sıkışıyor ve sonra... bitti. Yönetim kurulu başkanı boğazını temizlerken oda derin bir sessizliğe gömülüyor.

"Oy birliği sağlandı," diye duyurdu. "Gaetano Rossi artık ROSSI Enterprises'ın daimi CEO'sudur."

Vay anasını.

Bir duraklama ve ardından kibar bir alkış dalgası. Başımı sallayarak kararı onaylıyorum, ama içimde bir boşluk var. Ben kazandım. Tüm kariyerim boyunca bunun için çalıştım. Sözleşmenin Sierra'ya düşen kısmı tamamlandı. Kendimi tatmin olmuş, mutlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Çünkü yüzü hâlâ aklımın bir köşesinde, notu hafızama kazınmış durumda. Sertçe yutkunuyorum, bu duyguyu bastırıyorum ve kendimi şu anda kalmaya zorluyorum. Brendan takım elbisesinin ceketini iliklerken yanıma geliyor. "İyi iş çıkardın evlat," diye mırıldanıyor odadan çıkmadan önce.

Kibar konuşmalar ve tebriklerle geçen bir buçuk sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından nihayet konferans odasından çıkıyorum.

Cole yanıma yaklaşıyor ve bana dudak bükerek gülümsüyor. "Tebrikler Bay Rossi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kahretsin, kutlama yapıyor olmalıydım ama tek yapabildiğim otomatik pilota hareket etmek. "Zam alacaksınız," diye bilgilendiriyorum onu. Ona verdiğim her kuruşu hak ediyor.

"Teşekkür ederim, efendim." Etrafına bakmadan önce gülümseyerek başını sallıyor. "Görmeniz gereken başka bir şey var."

Bana kalın bir zarf uzatıyor ve ben de ona bakıyorum. "Nedir bu?"

"Kanıt," diyor sessizce. "Özel dedektifleriniz bunu bu sabah ofisinize bıraktı. Şüpheleriniz doğruymuş. Richard yıllardır şirketinden çalışırmış,

vergi kaçırmak ve paravan şirketler aracılığıyla para aklamak. Hepsi burada. Her şeyin bir kopyasını yetkililere gönderdim."

Soğuk bir memnuniyet hissettim. "Güzel," diye mırıldanıyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "İyi iş çıkardın Cole."

Cole arkamdan gelirken ofisime doğru ilerliyorum. İçeride zarfı yırtıp açıyorum, belgeleri çevirip her birini hızla tarıyorum. Kanıt inkar edilemez. Rakamlar, işlemler ve isimler var. Richard yıllardır bu şirketin kanını emiyor. O tanıdık adrenalin dalgasını hissederek kâğıtları masamın üzerine fırlatıyorum.

Cole'a "Onu buraya getir," diye emrediyorum. "Kimi arayacağını biliyorsun." "Çoktan yaptım. Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor.

"Hayır, hepsi bu kadar". Ofisimden çıkmadan önce ona bilmiş bir gülümseme gönderiyorum.

Birkaç dakika sonra Richard içeri giriyor, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtış gitmiş. Sanırım haberleri duydu.

"Sanırım tebrikler sırayla," diyor, sesi küçümseme ile damlıyor. Ben sessiz kalıyorum.

Masamın üzerine yayılmış kâğıtları görünce olduğu yerde duruyor.

"Bu ne?" diye soruyor, sıradan görünmeye çalışıyor ama sesindeki gerginliği duyuyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu," diyorum yavaşça, "buradaki zamanının sonu. Son birkaç yıldır kendine karşı oldukça cömert davrandın. Değil mi Richard?"

Richard'ın yüzü solgunlaşır ve kabadayılık yaparak kurtulmaya çalışır. "Hiçbir şey kanıtlayamazsın-"

"Aslında yapabilirim," diye kestim sözünü, sesim keskinleşmişti. "Ve yaptım da. Acınası hayatının geri kalanının tadını çıkar, Richard."

Gözlerinde panik parlıyor ve bir an için kaçacakmış gibi görünüyor. Ama kapı açılır ve iki polis memuru içeri girer.

"Tam zamanında geldiniz beyler," diyorum sandalyemden kalkarak.

"Richard Harris," diye anons ediyor içlerinden biri, "tutuklusunuz."

Kelepçelerin sülüğün bileklerine vuruluşunu izlerken içimi bir memnuniyet kaplıyor. İyi ki kurtuldun, *stronzo*.

Richard'ın protestoları onu dışarı sürüklerken koridorda yankılanıyor ve içime soğuk bir memnuniyetin yerleştiğini hissediyorum. Bir sorun çözülmüştü. Ama adrenalin ve Richard'ın protestolarının sesi azaldıkça, boşluk eskisinden daha keskin bir şekilde geri geliyor.

Viski aşığı inerken yakıyor ama hoş karşılıyorum. Göğsümdeki keskin sızı beni boğuluyormuşum gibi hissetmekten alıkoyan tek şey. Kaç kadeh içtiğimin sayısını unuttum. Önemli değil. Yapması gerekeni yapmıyor. Acı hala orada, içimi kemiriyor, bana Sierra'nın öldüğünü hatırlatıyor. Son isteğı zihnimde dönüp duruyor: ~~Pesim~~ *gelme*.

Telefonum çalışıyor ve aşağıya bakıp kapıda birinin olduğuna dair uyarıyı görüyorum. Kalbim küt küt atıyor. *Sierra mı?* Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve Vivian'ın yüzünü gördüğümde hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Onun burada ne işi var? Eminim şimdiye kadar haberleri duymuştur. Belki de beni tebrik etmek için buradadır. Kimin umurunda? Bu boş bir zafer.

İçimi çekiyorum ve bir yudum daha almadan önce onun için kapının kilidini açmak üzere düğmeye basıyorum.

Ev lanet bir mezar gibi. Sierra'nın kokusu, kaybettiklerimin unutulmaz bir hatırlatıcısı olarak soluk ama kusursuz bir şekilde burnumda tütüyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, içimde kaynayan hayal kırıklığını hissediyorum. Düşünmüştüm... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Burada olacağını, beni bekleyeceğini mi? Konuşacağımızı, belki kavga edeceğimizi ama en azından burada olacağını ve bunu çözeceğimizi mi?

Bir yudum alıyorum, bardağı boşaltıyorum ve kendime bir tane daha dolduruyorum. Şu anda onu düşünemem. Düşünemem. Çünkü düşünürsem, lanet olası aklımı kaybederim.

Ön kapı açıldı ve zar zor başımı kaldırdım. O olmadığını biliyorum. Vivian içeri adım atıyor, topukları yere vuruyor ve parfümü duyularıma saldırıyor.

"Neden buradasın?" Kafamı kaldırmadan soruyorum. Kahretsin, sesim berbat geliyor. Öyle görüldüğüme de şüphe yok.

"Guy," diyor, sanki beni kendi evimde gördüğüne şaşırmış gibi. "İyi misin?"

Gözlerimi viskiden ayırmıyorum, bardağın içinde döndürüyorum, kehribar rengi sıvının dansını izliyorum. "Ne istiyorsun?" Tekrar soruyorum.

Yaklaşıyor, koltuğun koluna kayıyor, gözleri bana sahipmiş gibi üzerimde geziniyor.

"Sierra'ya olanları duydum," diye mırıldanıyor, sesinde sahte bir sempati var. "Geçen gün onu çıkarken gördüm. Çok üzgün görünüyordu."

Çenemde bir kas kıpırdadı. "Öyle miydi?" Bir içki daha alarak mırıldanıyorum. Şu anda onun saçmalıkları için sabrım yok. Bu gece olmaz. "Peki onun gidişini görmek için burada tam olarak ne yapıyordun?"

"Gelip seninle konuşmak istedim." Vivian eğildi, parmakları omzumu hafifçe okşadı. "Ona ihtiyacın yok," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma yakın. "Ne kadar üzgün olduğumu söyledim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. O bizim dünyamızın bir parçası değil, Guy. Bizim gibi insanları anlamıyor. Seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Ve sonra anladım. Sierra'ya ihtiyacı olan cevapları veremedim ve Vivian'ın tüm yanlış boşlukları doldurması için onu açıkta bıraktım. Onu içeri almamalıydım. Ondan burada nefret ediyorum. Benim alanımda olmasından nefret ediyorum. Lanet parfümünden nefret ediyorum. Vivian'ın elini kendimden uzaklaştırıp geri gönderiyorum. Ben Sierra'ya aidim. Kalbim, bedenim ve ruhum ona ait. Başka hiçbir kadının bana dokunmaya, bana bu kadar yakın olmaya hakkı yok.

Vivian'ın gözleri hayal kırıklığıyla kısılıyor ama beni geri çekmeye çalışıyor, elleri göğsümde geziniyor. "Sana onu unutturabilirim," diye yatıştırıyor.

"Dokunma bana," diye bağıryorum, sesim alçak ve tehlikeli, ellerim bileklerini kavıyor.

Tekrar deniyor, kendini bana doğru itiyor, dudakları benimkini arıyor. "Bırak beni-"

Ama artık yetti. Kollarından tutup bu kez daha sert bir şekilde geri itiyorum. "Defol git," diye homurdanıyorum, sesim bir kırbacın şaklaması gibi, ayağa kalkarken.

Vivian'ın yüzü inançsızlıkla buruşuyor. "Buna ihtiyacın var," diye tükürüyor, hâlâ bana tutunmaya çalışıyor.

Ellerim bileklerini daha sıkı kavrarken bir adım daha yaklaşıyorum, yüzüm soğuk ve dengesiz. Yüzünü buruşturuyor ama yine de yanıma gelmeye çalışıyor, dudakları boynuma doğru yol alıyor. Bu kadında hiç utanma yok.

"Benden uzak dur," diye ısıryorum, onu sıkıca kavıyorum. Ben aptal değilim. Ben **yokken** fırsattan istifade Sierra'nın kafasını yalanlarla doldurdu. "Eğer aklından bile geçirirsen

Sierra'ya bir daha yaklaşırsan, benimle hiç tanışmamış olmayı diletirim sana. Anlıyor musun?"

"Canımı yakıyorsun," diye haykırıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. Onu kapıya doğru sürüklüyorum, sert olup olmadığını umursamadan. Kapıyı çekip açıyorum ve onu tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde dışarı itiyorum.

Kendini yakaladı, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü. "Sen hastasın," diye tıslıyor.

"Hayatıma bir daha karışırsan ne kadar hasta olabileceğimi görürsün," diye uyarıyorum ve kapıyı suratına çarpıyorum.

Kapının çarparak kapanmasının yankısı evin içinde yankılanıyor ve sessizliği dolduruyor. Göğsüm kabarıyor ve yumruklarım o kadar sıkı sıkılmış ki eklemlerim bembeyaz. Kapıya yaslanıp gözlerimi kapatarak içimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışıyorum.

Ama faydası yok. Tek düşünebildiğim Sierra. Kendimi hasta hissediyorum. Az önce olanlardan öğreniyorum. Sierra'ya ihtiyacım var. Ve eğer ona karşı hissettiklerimle yüzleşecek kadar erkek olsaydım, o hâlâ burada olurdu. Kapıyı ittim ve oturma odasına geri döndüm, masadan viski şişesini aldım, elim titriyordu. Odanın diğer ucuna fırlatmadan önce bir süre ona baktım. Duvara çarpıp paramparça oluyor, cam ve sıvı her yere saçılıyor. Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Hiçbir şey yapmaz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

~SIERRA~

Ev geceleri daha soğuk oluyor. Poppy kanepede yanıma kıvrılmışken ve televizyonun yumuşak mırıltısı varken bile, kemiklerime bir ürperti sızıyor. Saatlerdir duvardaki aynı noktaya bakıp duruyorum, zihnim başka bir şeye odaklanamayacak kadar uyuşmuş durumda. Guy'ın evinden ayrılalı birkaç gün olmuştu. Bana bir ömür gibi gelen birkaç gün.

Jenna her gün buraya geliyor, yalnız olmadığımıdan emin olmak için burada kalıyor ve ona daha fazla minnettar olamazdım. Ona eve gidip biraz dinlenmesini söyledim ve bu önerim protestolarla karşılandı. Onun güven verici sözleri olmadan kendi düşüncelerimle baş başa kalma zamanının geldiğini hissettim. Acı gerçeğe yüzleşmeli ve bununla tek başıma başa çıkmalıydım. Jenna'nın yapabileceği çok şey var.

Her şey çok hızlı bir şekilde cehenneme döndü. İşimi, akıl sağlığımı, restoran anlaşmasını ve Guy'ı kaybettim ve bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Kendimi zorla koltuktan kaldırıp mutfağa girdim. İştahım olmasa bile yemek yemem gerekiyordu. Ama küçük bir yemek hazırlarken, üzüntü tüm gücüyle geri dönüyor ve bir dalga gibi üzerime çöküyor. Bunu düşünmek ya da artık hayatımın bu olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyorum. Ona anlaşma bozulursa kaybedecek bir şeyim olmadığını söylediğimi hatırlıyorum, bu yüzden zalim şakalar beni etkilemiyor.

Kapı zili çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bir an donup kaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Saate baktım, 8:34. Çatalı bırakıyorum, kapıya doğru yürürken ellerimi kotuma siliyorum. Kimi görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama işte oradaydı. Guy.

Orada duruyor, günlerdir uyumamış gibi yorgun ve yıpranmış görünüyor. Gözleri karanlık bir şeyle dolu. Bildiğim düşünceli sertlik değil bu. Karanlık ve çaresiz.

Onu gördüğüm anda kalbimin yeniden paramparça olduğunu hissediyorum. Tuttuğum gözyaşlarım sonunda serbest kaldı.

Hayır, hayır, hayır.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim sert, fısıltıdan öteye geçmiyor ve ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Burada olamazsın." Kapıyı suratına kapatmaya çalışıyorum ama iri eli bir gümbürtüyle kapıyı durduruyor.

Öne doğru bir adım atarak kapıyı açmaya zorluyor ve ben onu durduramadan güçlü kollarını bana doluyor.

"Hayır. Yapma." Onu itmeye çalışıyorum, ellerim güçsüzce göğsüne bastırıyor. "Lütfen, sadece git."

Ama tutuşu daha da sıkılaşıyor ve nefesini saçlarımda hissediyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi sabit ama alçak. "Beni dinleyene kadar olmaz."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, ona doğru yığılırken mücadele bedenimi terk ediyor. Onu itmeye devam etmek istiyorum ama gerçek şu ki artık buna gücüm yok.

"Buraya gelemezsin ve-" Ona bakıyorum, ellerim gömleğini yumrukluyor. Tanrım, onun kokusunu özledim. Dokunuşunu özledim. Onu özledim. "İnsanlara bunu yapamazsın. Onları aşık edip sonra da terk edemezsin. Sayılamayacak kadar çok hayatı mahvettiğini söylemiştin. O artan sayıya beni de ekleyebilirsin," diye hıçkırarak kollarına atıldım.

"Beni dinle bebeğim," diyerek sözümü kesiyor ve eliyle çenemi kaldırarak beni tekrar bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Gözleri yoğun, karanlık ve görmeye alışık olmadığım bir duyguyla dolu. "Ayrılmadan önce söylediklerim için çok özür dilerim. Nerede çalışıp çalışmayacağını dikte etmem yanlıştı. Seni kovdurmak ve bu işe karışmakla hata ettim. Sana net bir cevap vermediğim için özür dilerim-"

"Diğer kadınları biliyorum," diye sözünü kestim. "Başkalarıyla görüştüğünü biliyorum. Ve aramızda olanların ciddi olduğunu hiç söylemediğin için seni suçlayamam bile. Benim tek olduğuma dair hiçbir zaman söz vermedin. Ama yine de acıyor. Canım çok yanıyor," diye bir hıçkırık daha yükseliyor ve sıcak ellerinin yüzümü kavradığını, sonra da hafifçe kaldırdığını hissediyorum. Tekmeliyor

başını sallamadan önce kapıyı bacağıyla kapattı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Sierra, başka kadın yok. Sen hayatıma girdiğinden beri başka kadın olmadı. Tek bir tane bile. Sadece sen varsın" diyor, sesi ağlayan bir çocukla konuşur gibi dikkatli.

Başımı avuçlarının arasında sallıyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Söylemiyorum. Bu yüzden yalan söylemiyorum," diye mırıldanıyor. "Sadece sen. Başka kimseyi istemiyorum. Başka kimseyi istemiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, sesim kısılıyor. "Vivian..."

Başını sallar. "Onunla hiç bir şey yaşamadım. Asla. Daha önce evime geldi, en iyi yaptığı şeyi yapmaya çalıştı ve ben de onu dışarı attım. Ne yaptığını öğrendim. Kafanı nasıl yalanlarla doldurduğunu."

Ona bakıyorum ve gözlerinin yüzümü incelediğini görüyorum, ona inanmam için çaresizce çırpınıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim. Sonra aklıma geliyor... Gerçekten de onun yerine iğrenç, zalim bir kadına inanmak istiyor muyum?

"O bitti. Gitti. Kafana girmeye çalıştığı için pişman olacak." Sesi yumuşak ve güven verici.

Sözleri yavaşça içime işliyor ve sonra birden hatırlıyorum.

Vivian'ın "*Köpeklerini* her zaman sevmişimdir," dediğini hatırlıyorum.

"Ne?" Guy gözlerini kırıştırıyor, biraz kafası karışmış.

"Evinize gelip Crow ve Poppy'yi gördüğünde böyle demişti. 'Onun köpeklerini hep sevmişimdir' dedi. Çoğul. Sanki Poppy de seninmiş gibi." Bunun farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. Yavaşça anlayışla dolan araştıran gözlerine bakıyorum. "Senin evinde hiç bulunmadı bile," diye fısıldıyorum, hemen anlamadığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

"Hayır." Başını yavaşça sallıyor. "Sierra-"

"Doğruyu söylüyorsun," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime.

Başını sallıyor, yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "*Sei tutto per me, mia cara.*"

Başımı sallıyorum. "Artık İtalyanca anlamadaki yetersizliğimin arkasına saklanmak yok."

Dudakları küçük, içten bir gülümsemeye kıvrılıyor, iki gamzesi de beliriyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Bana benim için ne olduğunu sorduğunda, sana bir cevap veremedim, sonra," duraklıyor ve dolgun dudaklarını yalıyor. "Sanırım ayrılman sonunda bunu kendime itiraf etmemi sağladı." Sesi alçak bir gümbürtüye benziyor, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle dolu.

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Başparmakları şakaklarımda küçük daireler çizmeye başlıyor.
"Sen benim her şeyimsin."

İçimde bir şeylerin çatladığını hissediyorum. Sonunda duymak istediğim, duymayı umduğum kelimeleri duyuyorum. Yüzünü inceliyorum, her bir detayı içime çekiyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

"*Sei tutto per me*," diyor yavaşça, her kelimeyi anlamam için net bir şekilde telaffuz ederek.

"*Sei tutto per me*," diye tekrarlıyorum. Bana göz kırptıyor, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor ve sırtmaya dönüşüyor. Bir anda parlamaya başlıyor ve bu bulaşıcı bir şey. Ben de ona gülümsüyorum, yanaklarım gözyaşlarımdan hâlâ ıslak.

"Mükemmel, *mia cara*," diye övüyor ve benden bir kahkaha kaçıyor, ardından bir koklama geliyor.

"Büyükanнем öldüğünden beri bu evde kimse İtalyanca konuşmuyor," diye fısıldıyorum.

Guy'ın gülümsemesi yumuşuyor, parmakları yanağıma değiyor.

"Bunu değiştirmek isterim," diyor usulca. "Sana öğretmemi ister misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, elimin tersiyle çenemin dibinde biriken gözyaşlarımı siliyorum.

"*Amore mio*," diye fısıldıyor başparmağıyla bir damla gözyaşımı silerken.

Nefesimi içime çekiyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve hiç irkilmiyor.

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ve gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Duymak istediğim tek şey buydu. Göğsümden bir kaya parçası kalkmış gibi hissediyorum ve tekrar nefes alabiliyorum. Ona yaslanıp tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ama bu sefer korkudan ya da üzüntüden değil. Bu rahatlama - saf ve kör edici.

"Seni kaybedeceğimden çok korkuyordum. Seni ve Crow'u," diye boğuldum. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Bana bak," diye yumuşakça emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Alnımdan, yanaklarımdan ve dudaklarımdan öpüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyor tenime karşı. "Ben sana aidim."

Gözyaşlarımla yüzümden aşağı dökülürken kelimeler aramızda asılı kalıyor, ağır ve gerçek. Onu daha yakına çekiyorum, dudaklarımız yavaş, derin ve sakladığımız her şeyle dolu bir öpücükle birbirini buluyor. Elleri saçlarımda, sanki doyamıyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Ona tekrar bakabilecek kadar geri çekiliyorum, onu bu kadar mutlu görmeye doyamıyorum.

"Ben de sana aidim," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarıyla oynarken. Gözlerindeki bakış şimdi değişmiş, midemi altüst etmekte asla başarısız olmayan o lezzetli karanlığa dönüşmüştü.

Bir anda dudakları yine üzerimde, aç ve talepkâr. Elleri belimi kavlıyor, sanki kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi sert ve emredici. İhtiyacını her zerremde hissedebiliyorum.

Dokunuşunda, parmaklarının tenime batışında, beni hiç bırakmayacakmış gibi tutuşunda.

Hafifçe geri çekiliyor, nefesi dudaklarıma değiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık, yoğun ve vahşi bir şeyle dolup taşıyorlar.

"Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen alçak bir hırıltı. "Seni ne kadar arzuladığımı?"

Bakışlarında bir açlık var, beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran çığ bir şey. Sertçe yutkunuyorum, başparmağı alt dudağımda gezinirken kalbim hızla çarpıyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var.

"Ben de seni özledim," diye fısıldamayı başarıyorum, sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyor.

Dudakları karanlık bir gülümsemeye kıvrılıyor ve daha yakına eğilerek ağızıyla kulağımın kabuğunu sıyrıyor.

"Daha yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum, *amore mio*. Bu gece çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve o da bundan faydalanarak daha derin, daha sahiplenici bir öpücükle ağızını benimkine yapııştırıyor. Eli saçlarımın arasına giriyor, beni tekrar nefessiz bırakacak, dudaklarımdan başka bir ses çıkaracak kadar çekiştiriyor. Kontrolcü ve kasıtlı, ama orada da bir hassasiyet var, başparmağını çenemde gezdirişinde bir yumuşaklık.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi hem bir emir hem de bir yalvarış. "Bunu söylediğini duymam gerek."

Titriyorum, gözlerindeki yoğunluk gözlerimi yakıyor. "Ben seninim," diye nefes alıyorum, sesim titriyor.

Dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor, bu sefer daha şiddetli, sanki her öpüşünde, her dokunuşunda beni sahipleniyor. Ellerin gömleğimin altına kaydığını hissediyorum ve sonra başımın üzerinden çekecek kadar geri çekiyor. Gözleri beni içine alıyor, bakışları açıkta kalan tenimin her santimini dolaşıyor.

"Çok güzel lan," diye mırıldanıyor, sesi ihtiyaçtan pürüzlü. Elleri her yerde, kollarımdan, belimden ve kalçalarımdan aşağı kayıyor. Dokunuşu nefesimin kesilmesine neden olan sert ve nazik bir karışım. "Ben de seninim," diye fısıldıyor. "Her bir parçam senin."

Bana uzanıyor, beni zahmetsizce kaldırıp açık oturma odasından koridora taşıyor ve hızla yatak odamı buluyor. Önce sırtım duvara çarpıyor ve bana doğru bastırıyor, dudakları boynuma doğru ilerliyor, dişleri hassas derimi sıyrıyor. Benden küçük bir çığlık kaçıyor ve tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyor, ağzı köprücük kemiğimde geziniyor, iz bırakacak kadar sert ısıyor. "Her sesi duymak istiyorum."

Dişlerinin keskin kenarını tenimde hissediyorum, zevk ve acının zıtlığı içime şok dalgaları gönderiyor. Elleri kalçalarımdan aşağı kayıyor, beni daha yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, onun gücünü, kudretini hissediyorum.

Beni yatağa taşıyor ve yere yatırıyor, vücudu üzerimde geziniyor, elleri pantolonumun kenarını kavırıyor. Bana bakıyor, ifadesi hem şiddetli hem de şefkatli, yüzünde bir duygu savaşı yaşanıyor.

"Sana daha önce hiç hissetmediğin şeyler hissettireceğim," diye söz veriyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama bana güvenmen gerek."

"Evet," diye fısıldıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sana güveniyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve eğilip ağzını kulağıma değdiriyor. "Güzel. Çünkü sen benimsin. Her şeyiyle. Tek. İnç."

Giysilerimin geri kalanını yavaşça, kasıtlı bir hassasiyetle çıkarıyor, elleri ve gözleri her parçamı takdir etmek için zaman ayırıyor. Bana bakışı sanki o bir avcı ve ben de onun avıymışım gibi. Ama korku yok, sadece içimde vahşi bir coşku var.

Yakınıma eğiliyor, dudakları boğazımda, çıplak göğsümde ve sonra daha da aşağılarda geziniyor, nefesi tenimde sıcak. Elleri kalçalarımnda, beni sabit tutarak öpüyor ve ısıyor, karnımda bir iz bırakıyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor ve o da kıkırdıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Daha da alçalıyor, dudakları tenime değiyor, sıcak, karıncalı bir iz bırakarak beni altında kıvrandırıyor. Onun

Elleri her yerde, alay ediyor ve keşfediyor, her dokunuşta beni nefessiz bırakıyor ve inletiyor.

Acele etmiyor, her dokunuşu, her öpücüğü, her sesi, hareketleri yavaş ve kasıtlı, ağzı ve elleri tenimi ateşe veriyor. Hem nazik hem de sert, şefkatli ve yoğun, kontrolden çıkıyormuşum gibi hissettiriyor. Her dokunuşunda heyecanı, tehlikeyi ve saf yoğunluğunu hissediyorum. Ve kendimi kaybediyorum. Kendimi ona kaptırdım.

Gömleğini hızla başının üzerine çekiyor ve gözlerimin vücuduna yapışıp kalmasına engel olamıyorum. Vücudunu ilk kez bu kadar yakından görüyorum. Öldürücüdür. Saf kas ve güç -Varlığından bile haberdar olmadığım kaslar kalkmış ve belirginleşmiş, ağzımı sulandırıyordu.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Başını yana eğiyor, eğleniyor. Ona cevap veremiyorum; sadece bakabiliyorum. Arkasına yaslanıyor, çıplak gövdesini ve gördüğümde beri anlamaya çalıştığım dövmesini net bir şekilde görebilmem için beni kutsuyor. Şimdi, ona bu kadar yakinken, nihayet ne olduğunu anlayabiliyorum. Başta düşündüğüm gibi şimşek değil. Dallar. Göğsünün üzerinden geçip sırtına doğru kaybolan ağaç dalları. Gözlerim ellerine, daha doğrusu ellerinin ne yaptığına takılmadan önce dallardan birinin üzerinde oturan küçük bir kuşa takılıyor gözüm.

Kemerini çözüyor ve çıkarıyor, hayal edebileceğim her şeyden daha sıcak bir görüntü. Eğiliyor ve kemerin derisinin her iki bileğimi sardığını hissediyorum, hala vücudundan sıcak.

"Ne yapıyorsun?" Kemerini bileklerimin etrafında sıktığını ve başımın üzerine doğru çektiğini hissettiğimde nefes alıyorum.

"Bir daha kaçmayacağından emin oluyorum," diye mırıldanıyor ve meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştiriyor. İnliyorum, o çekilip tekrar arkasına oturmadan hemen önce vücudumu ona doğru eğiyorum. Kollarımı aşağı indirmeye çalışıyorum ama kemer onları durduruyor.

Kemeri çekiştirirken "Kollarımı hareket ettiremiyorum," diye boş yere gözlem yapıyorum. *Neye bağlanıştı?*

Sanki dile getirmedığım sorumu duymuş gibi sırtıyor. "Yatak başlığındaki parmaklığa." diyor şakacı bir şekilde.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra eli kayboluyor ve pantolonunu çözüp elini içine sokarken onu izliyorum.

"Bana ne istediğini söyle Sierra," diye emrediyor, sesi sert. Elinin kumaşın altında yukarı aşağı hareket etmeye başlamasını ve ardından hatırladığım kadar büyük ve korkutucu olan tam boy penisini çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Sen," diyorum gözlerimi ayıramadan onu izlerken.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Gözlerin başka yerde. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Benden tam olarak ne söylememi istediğini bilerek başımı sallıyorum.

"Söyle de duyayım Sierra," diye homurdanıyor, elini aşağı yukarı hareket ettirirken nefesi giderek ağırlaşıyor. Sadece ona bakarken bile ağzım sulanıyor.

"İstiyorum-" Duraklıyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Şaftının etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor ve başını geriye atıyor, güçlü boynuna doğru ilerleyen alçak bir gümbürtü. Benimle alay ediyor ve işe yarıyor. Bacaklarımı daha da açıp kalçalarımı ona doğru kaldırmaktan kendimi alamıyorum, çıplak ve yalvarır bir halde.

Bana tekrar bakıyor ve karanlık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Benim için iyi bir kız ol ve kelimelerini kullan." diye karanlık bir şekilde geveliyor. Dudağımı ısıriyorum, ellerimi bağladığı için ona sessizce küfrediyorum çünkü tek yapmak istediğim uzanıp ona dokunmak. Diğer eli uzanıyor ve dudaklarımı ayırmadan önce iki parmağını yavaşça yarığımdan yukarı kaydırıyor.

Parmaklarının klitorisimi çevrelediğini hissettiğimde "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Konuş benimle, Sierra. Ne istiyorsun?" diye tekrar soruyor ve sonunda teslim oluyorum.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes alıyorum, parmaklarına karşı itiyorum. Parmakları klitorisimden kayboluyor, yerini kalın ve sert bir şey alıyor. Adam tekrar üstüme çıkıyor, sıcak nefesi dudaklarıma düşüyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, *mia cara*," diye mırıldanırken, sikinin başını girişime ulaşana kadar aşağı kaydırıyor. Kendini içeri iterken ağızımdan çıkan boğuk inlemeleri durduramıyorum. *Tanrım, o kadar büyük ki*. Patlayacakmışım gibi hissedene kadar onun etrafında gerildiğimi hissediyorum.

"Ve sikimin etrafına o kadar mükemmel oturuyorsun ki," diye geveliyor, bir elini göğüs kafesimin yanından aşağı kaydırarak beni bir iniltiyle titretiyor. Vücudum içgüdüsel olarak onun sözleriyle

eli klitorisime ulaşana kadar aşağı ve aşağı kayıyor. Parmakları hareket etmeye başlıyor, o da öyle, tekrar sokmadan önce yavaşça içimden çıkıyor. Dudaklarımdan uzun bir inilti kaçıyor, zevk beni bir rollercoaster'daymışım gibi hissettiriyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor beni öpmeden önce, dili ağzımı işgal ediyor. Hızını artırıyor ve siki içime girip çıkıyor, her hareket içime yeni bir zevk dalgası gönderiyor. Parmakları beni daha da yükseğe çıkarmaya devam ediyor ve daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum, alt karnımda gerginlik artıyor.

"Aman Tanrım, Guy. Evet," diye haykırıyorum, zevk beni kör ediyor.

"İşte böyle bebeğim," diye homurdanıyor kalçalarını hareket ettirirken tenime karşı. "Tatlı küçük amının içine boşalırken benim için çığlık at. Ben kızımı sikerken benim için çığlık at."

Onun sözleri benim felaketim oluyor ve ciğerlerimi genişletmek için savaşıırken tüm vücudumun kilitlendiğini hissediyorum. Guy'ın parmakları çenemi sarıyor ve bulanık görüşümü ona zorluyor.

Guy içime girerken orgazm çok sert geliyor. Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Dalga vurdukça düşünemiyorum. Tek yapabildiğim ellerimi yerinde tutarak kemeri çekmek ve orgazm bir tsunami gibi üzerimden geçerken bir çığlık atmak.

Son bir kez daha içime girmeden önce Guy'ın hamleleri daha güçlü, daha şiddetli hale geliyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor, içime boşalırken sesi derin ve çığ. Ağzı benimkini yakalıyor, benimkini boğuyor

İkimiz de ayrı düşerken inliyor.

Nefes almamız birkaç dakikamızı alıyor. Hâlâ nefes nefese olan Guy'a bakıyorum ve onu tutan koluna nazik bir öpücük kondurmak için başımı çeviriyorum.

"Tekrar hoş geldin." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor. Bana bakarken parmak eklemleri yanağıma sürtünüyor, yumuşak ve yavaşça. Tükendim, vücudum jöle gibi hissediyor. Dudaklarımı kıvırıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilemek için ne güzel bir yol," diye mırıldanıyorum, hâlâ gülümseyerek. Bu hafta bir duygu patlamasıydı, ayak uyduramayacağım kadar değişken, ama bu... arabayı menteşelerinden kopardı, bizi uzayda uçurdu ve asla geri dönmek istemiyorum.

Bölüm Yirmi DörtI ve

~GUY~

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, ışığın perdelerin arasından süzülerek yatağın üzerinde yumuşak gölgeler oluşturması. Gözlerim Sierra'ya kayıyor ve bir an nefes almıyorum. Sadece göğsünün inip kalkışını izliyorum. Saçları yastığın üzerinde dağılıyor. Kirpikleri bir şey hayal ediyormuş gibi yanağına çarpıyor.

Elimi belinin kıvrımına koyuyorum, başparmağım teninde hafif daireler çiziyor. Hayatıma girmesinin üzerinden çok zaman geçmedi ama şimdiden onu bırakmayı hayal bile edemiyorum.

Bu düşünce kalbimi küt küt attırıyor; korkuyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi onunla, kalbimi bu kadar zahmetsizce çalan bu muhteşem kadınla ilgili olan kaotik bir atış.

Ona yaklaşıyorum, vücudum kendi kendine hareket ediyor, ta ki tam karşısına gelene kadar, burnum saçlarına gömülü, nefes alıyorum

onun kokusunda. Sonsuza kadar burada kalabilirim, aynen böyle.

"Uyan, *aşkım*," diye fısıldıyorum kulağına, dudaklarım tenini okşuyor. "Senin için bir sürprizim var."

Kıpırdanıyor, uykudan bulanıklaşmış gözleri kırpışarak açılmadan önce kirpikleri uçuşuyor. Bir an için kafası karışmış bir halde bana bakıyor, sonra yüzünde yumuşak ve yavaş bir gülümseme beliriyor ve bu gülümseme kalbimde bir şeyler hissetmeme neden oluyor.

"Sürpriz mi?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Başımı sallıyorum, alnındaki bir tutam saçı fırçalıyorum. "Giyin ve bir battaniye al."

Kaşlarını kaldırıyor ama itiraz etmiyor. Oturmasına yardım ediyorum, bacaklarını yatağın kenarına doğru sallarken hâlâ gözlerindeki uykuyu kırıştırıyor. Elim sırtında, parmaklarım omurgasının çizgisinde geziniyor.

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye soruyor, sesinde bir merak notası var.

"Özel bir yere," diyorum ona, dudaklarım gülümsemeyle kıvrılıyor.

Sierra elinde bir battaniyeyle evden çıkıyor, hâlâ gözlerindeki son uyku izlerini kırıştırıyor. Bakıyor

Merak ve şüpheyle bana bakıyor, bakışları evinin önüne park etmiş motosiklete kayıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor, dudaklarında küçük, kuşkulu bir gülümseme beliriyor.

Kendime engel olamayarak ben de ona sırtıyorum. "Sürprizleri sevmez misin?"

"Bir araba ya da başka bir şey kastettiğini sanmıştım... onu değil," diye cevap veriyor, motosikletimi işaret ederken gözleri kısılıyor: sabah güneşinin altında kromu parlayan siyah bir MTT Turbine Streetfighter.

Gülüyorum, yıllardır kendimden duymadığım derin, gırtlaktan gelen bir ses. "Daha önce hiç bisiklete binmedin mi?"

Başını sallıyor. "Hayır ve şimdi başlamak istediğimden de emin değilim."

Bir adım daha yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi sadece bir nefeslik mesafeye kadar kapatıyorum. "Bana güvendiğini söylemiştin."

Gözleri bir an benimkileri aradı, bir şey arıyordu. Güvence ya da belki de aklımı tamamen kaçırmadığıma dair bir ipucu. Her neyse, onu buluyor çünkü sonunda gözlerini devirerek yumuşak bir iç çekiyor.

"İyi," diye mırıldanıyor, "ama ölürsem, sonsuza dek peşini bırakmam."

"Zaten öyle," diyorum, onun için getirdiğim kaska uzanarak.

Kayışı çenesinin altına sıkıca bağlayarak ona yardım ediyorum. Parmaklarım tenine değdiğinde nefesinin hafifçe kesildiğini hissediyorum ve bu yakınlığın tadını çıkarmak için gereğinden uzun bir süre bekliyorum. Sonra kendi kaskımı alıp takıyorum ve bisiklete binerek arkama geçmesini işaret ediyorum.

Tereddüt ediyor, ama sadece bir saniyeliğine, bir bacağını sallamadan ve kollarını belime dolamadan önce. Kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyorum, hızlı ve dengesiz. Başımı hafifçe çeviriyorum, "Sıkı tutun bebeğim" dediğimde sesim iletişim cihazlarından dalga geçiyor.

Öyle yapıyor, beni sıkıca kavıyor ve damarlarıma doğru bir heyecan gönderiyor. Motoru çalıştırıyorum ve altımızda kükreyerek canlanıyor, güçle titreşiyor. Onun gerildiğini, parmaklarının yanlarıma battığını hissediyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Bir gaz hareketiyle yola çıkıyoruz. Motosiklet ileri doğru fırlıyor ve Sierra kahkahaya dönüşen küçük bir çığlık atıyor.

Apex Club'ın önüne geldiğimizde Sierra'nın gözlerinde merak ve heyecanın titreştiğini görebiliyorum. Motoru park edip inmesine yardım ediyorum ve onu girişe doğru yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, bakışları etrafta geziniyor.

"Bekle ve gör," diyorum, kulübün içinden göl kenarındaki restorana doğru yürürken elini tutarak. Bir vızıltı

Konuşmalar ve kadeh tokuşturmalar havayı dolduruyor ama ben onu ana bölümden geçirip daha sessiz bir koridora yönlendiriyorum.

"Öğle yemeğini burada mı yiyeceğiz?" Sierra etrafına bakınarak soruyor.

"Öğle yemeği için başka planlarım var," diyorum arkasından yaklaşarak. "Beni gerçekten düşündüren bir şey söyledin. Bir insanın yemek tutkusu yoksa restoran sahibi olmaması gerektiğini söyledin." Sierra başını sallıyor, gözlerinde merak ve şaşkınlık var. "Seni ilk kez buraya götürdüğümde burayı ne kadar sevdiğini biliyorum ve buranın sahibi olmak için daha iyi bir insan düşünemiyorum."

Sierra bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İstersen senin olabilir mi?" Ona söyledim, gözlerinin genişlemesini izledim.

"Ne?" Bön bön bakıyor. "Satın mı alıyorsun?"

"Sahibi benim," diye açıklıyorum. "Büyükbabam Apex Kulübü'nün kurucularından biriydi. Gölün inşasında görev aldı ve kulübün kurulmasında kilit rol oynadı. Yani teknik olarak ben de buranın hissedarlarından biriyim."

Bu bilgiyi işlerken gözleri büyüyor. "Sen... buranın sahibi misin?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Burası ailemin geçmişinin bir parçası. Ve şimdi, eğer istersen geleceğimizin de bir parçası."

Sierra'nın gözleri yaşlarla doluyor ve restoranın etrafına inançsızlık ve şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum" diyor, sesi duygularla boğulmuş.

Elimi uzatıp onun elini tutuyorum. "Evet de."

Sierra elimi sıkıyor, gözleri minnettarlıkla parlıyor. "Evet." Kollarını bana doluyor ve başını kaldırıyor. "Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi hafifçe titriyor. "Hayal ettiğimden çok daha fazlası."

"Hepsi senin," diyorum ve alnından öpüyorum. "Sana göstereceğim bir şey daha var," diye mırıldanıyorum saçlarına.

Tekrar motora bindiğimizde bizi kasabanın dışına çıkarıyorum, ağaçların ve açık alanların yanından hızla geçerken yol altımızdan kıvrılıyor, gökyüzü her geçen saniye mavinin daha parlak bir tonuna dönüşüyor.

Sürüşümüz sırasında bana karşı gevşediğini hissedebiliyorum, özgürlüğü hissetmek, rüzgarın ve altındaki hızın telaşını hissetmek için tutuşu yeterince gevşiyor. Tek kelime etmiyorum; sadece hissetmesine izin veriyorum.

Dar sokaklardan ve sessiz yollardan kıvrıla kıvrıla geçiyoruz. Sierra bana doğru eğiliyor, vücudu artık rahatlamış, başı hafifçe sırtıma yaslanmış.

Bir süre sonra, şehrin eteklerindeki küçük bir mahalleye yaklaşırken yavaşlıyorum. Buradaki sokaklar arnavut kaldırımı, evler ise şirin ve renkli.

pencerelerden sarkan çiçek kutuları. "*Rosa's Cucina*" yazan soluk bir tabelası olan küçük, mütevazı bir restoranın önünde bisikleti yavaşça durduruyorum.

Sierra etrafına bakınıyor. "Öğle yemeği mi?"

Kaskımı çıkarıyorum ve ona sırtıyım. Hayatımda hiç bu kadar çok gülümsememiştim. Lanet yanaklarım acıyor.

Bisikletten inmesine yardım ediyorum ve kapıya doğru yürüyoruz. İçeri adımımızı atar atmaz yemeklerin, otların ve kaynayan sosların kokusu bizi sarıyor. Gümüş rengi saçlarını topuz yapmış ufak tefek bir kadın tezgahın arkasında duruyor, beni görünce yüzü aydınlanıyor.

"*Sinyor Rossi!*" diye bağılıyor, sesi sıcak ve davetkâr. "Tam istediğiniz gibi, sizin için her şeyi hazırladım."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "*Grazie, Rosa.* Minnettarım."

Tezgâhın arkasında koşuşturuyor, özenle sarılmış bir yığın kabı topluyor ve onları büyük bir hasır sepete yerleştiriyor. Sierra'nın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum ve göz kırparak ona dönüyorum.

"Önceden sipariş verme cüretini gösterdim," diyorum gelişigüzel. "Rosa bölgedeki en iyi makarna ve hamur işlerini yapıyor. Doğru dürüst bir İtalyan yemeği yiyebiliriz diye düşündüm."

"Buraya her gelişinde biraz daha büyüyorsun," diyor Rosa, hatırladığımdan beri burada duran sepete birkaç peçete koyarken. "Ve sen çok küçüktün

Antonio ile ilk geldiğinizde." Boşlukta bağılıyor. Sierra'nın dudakları küçük, meraklı bir gülümsemeyle aralanıyor.

Rosa sepetle geri dönüyor ve ben de ona birkaç banknot uzatıyorum, para üstü verme girişimini elinin tersiyle itiyorum. "Sende kalsın Rosa. Tekrar teşekkür ederim."

Önce bana, sonra Sierra'ya gülümsüyor. "Pikniğinizin tadını çıkarın ve yakında tekrar gelin, ikiniz de."

Sepeti alıyorum ve dışarı çıkıp bisiklete doğru gidiyoruz. Sepeti bisikletin arkasına bağlarken Sierra'nın yumuşak, neredeyse eğlenen bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum. "Ne?" Sırtarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor başını sallayarak. "Eskiden buraya büyükbabanla mı gelirdiniz?"

"Her zaman." Başımı sallıyorum ve kaskı tekrar ona verip takmasına yardım ediyorum.

Yiyecekleri de aldıktan sonra tekrar motora biniyoruz ve motoru bir kez daha çalıştırarak şehrin dışına doğru ilerliyorum. Manzara arnavut kaldırımlı sokaklardan çakıllı yollara ve nihayet küçük bir tepeye çıkan toprak bir yola dönüşmeye başlıyor. Yaklaştıkça, açık gökyüzüne karşı uzun ve gururlu duran meşe ağacının tanıdık şekli ortaya çıkıyor.

Birkaç dakika sonra bir tepenin zirvesine ulaşıyoruz ve motoru durdurup motosikletin durmasına izin veriyorum. İnmesine yardım ediyorum, kaskımı çıkarıyorum ve aşağıdaki geniş tarlaların manzarasını seyrederek etrafına bakarken tepkisini görmek için dönüyorum,

Uzaktaki dağlar ve ufka karşı dimdik duran büyük meşe ağacı.

"Vay canına..." diye nefes alıyor, her şeyi kavrarken gözleri büyüyor. "Bu... inanılmaz."

Ağaca bakarken garip bir duygu karmaşası hissederek başını sallıyorum. "Bu çok özel," diyorum sessizce. "En azından benim için."

Bana dönüyor, gözlerinde merak titreşiyor. "Bana nedenini söyle."

Gülümsüyorum, elini tutup onu ağaca yaklaşıtıyorum, battaniye koluma dolanıyor. "Anlatacağım, ama önce... yemek yiyelim."

Battaniyeyi serip yiyecekleri düzenlemeye başladığımda, Sierra'nın meşe ağacının etrafında yavaşça yürüdüğünü görüyorum, gözleri merak ve huşu dolu. Parmaklarını sert kabukta hafifçe gezdiriyor, yüzünde tefekkür ve şaşkınlık karışımı bir ifade var.

Bakışlarını yakalıyorum ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Her şey yolunda mı?" ifadesini okumaya çalışarak soruyorum.

Sierra'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve o anki farkındalığın yüzünü aydınlattığını görüyorum.

"Dövmen," diyor, sesi şaşkınlıkla karışık. Eliyle dalları göstererek ağaca doğru işaret ediyor. "Bu senin dövmen."

Usulca kıkırdıyorum, son kalan yemeği de bırakıyorum. "Fark ettin," diyorum, ona katılmak için yürüyorum.

Bana dönüyor, gözleri anlayışla irileşiyor. "Bu gerçekten senin dövmen mi?"

Başımı sallıyorum, onun yaptığı gibi kabuğa dokunmak için uzanıyorum. "Evet, öyle. Büyükbabam beni hep buraya getirirdi. Kendimi bildim bileli bu ağaç hayatımın bir parçası oldu. Yüz yıldan daha yaşlı. Bana nasıl çizileceğini öğreten oydu. Bana nasıl çizileceğini gösterdiği ilk şey buydu."

Sierra'nın bakışları dinledikçe yumuşuyor ve hikâyenin önemini kavramış gibi görünüyor.

Çocukluğumda aldığım dersleri hatırlayarak ağaca bakıyorum. "Bana bu ağacın da hayat gibi özen ve sabır gerektirdiğini söyledi. Yıllar boyunca beslendiği için hayatta kalmış. Kökleri derinlere iniyor ve onu sabitliyor. Doğru bakımla bir şeyin -ya da birinin- ayakta kalabileceğini ve hatta başkaları için bir yuva haline gelebileceğini söyledi."

Sierra bana bakıyor, gözleri araştırıyor. "Bu yüzden dövmenin dallarından birinde küçük bir kuş var," diyor usulca.

Başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Küçük kuş bu ağacın nasıl bir sığınak haline geldiğini simgeliyor. Güvenli bir yer."

Sierra'nın gözleri duyguyla parlıyor ve uzanıp dövmemdeki kuşun olduğu noktaya dokunuyor. "Bu

çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bu hikâyeyi yanında taşımanı seviyorum."

"Kuşa Sierra adını veriyorum," diyorum ona eğlenen bir gülümsemeye ve o da usulca gülüyor, sesi duygu yüklü.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor sessizce ve nefesini içine çekiyor. "İtalyanca, o yüzden lütfen komik telaffuz edersem bana gülme."

"Söz vermiyorum," diye sırtıyorum ve o da gülümseyerek koluma vuruyor. "İyi o zaman. O zaman dinleyelim Bayan Castelli."

Dudaklarını kıvrarak bana bakıyor. "*Ti amo*," diye fısıldıyor.

Duruyorum, kalbim bir anlığına duruyor. Dudaklarım aralanıyor ve derin bir nefes alıp ona göz kırpiyorum. Onu izlerken göğsüm adını koyamadığım bir şeyle kabarıyor.

Az önce ne dediğinin farkında mı?

"İngilizce söyle," diye fısıldıyorum, hâlâ inanamıyorken.

"Seni seviyorum Guy," diye tekrarlıyor, ellerinden biri yüzümü kavırıyor. Kollarım beline dolanıyor ve gözlerimi kapatıp sözlerinin tadını çıkarıyorum. Tekrar açtığımda hâlâ bana bakıyordu.

"Seni seviyorum, *amore mio*," diye mırıldanıyorum eğilip onu nazikçe öpmeden önce. Onu kendime yaklaştıracak kadar geri çekiliyorum, gözlerim manzarayı tararken bir elimi başının arkasına doluyorum. Ve bir anda dünya renklendi; her küçük çiçek canlı ve her kuşun şarkısı

kristal berraklığında . Çünkü o benim, ben de onun. Ve şimdi,
başka bir şeyimiz var - birlikte bir gelecek.

Epilogue

~SIERRA~

İKİ AY SONRA

Güneş gökyüzünde alçalıyor ve Guy'ın geniş Hampton arazisine altın rengi bir parıltı yayıyor. Buraya birkaç gün önce gelmiştik ve şimdi Guy'ın evi en yakın arkadaşlarının ve Jenna'nın kahkahaları ve sohbetleri ile çınlıyor. Neredeyse bir yabancıyı evinde ağırlamaktan çekindiğini görebiliyordum ama gözleri ona ihanet etse de şaşırtıcı bir şekilde hemen kabul etti. Ethan ve Angel'ı nişan partisinden hatırlıyordum ama Adrian ve Elana'yla tanışmamıştım.

"Guy'a, ROSSI'nin yeni CEO'suna ve sahip olduğu diğer her şeye," diye bağırıyor Ethan, zaten yarı sarhoş olan kadehini kaldırarak.

"Bu da Los Angeles'ın yarısı demek," dedi Adrian eğlenen bir gülümsemeyle.

"Ve sen de New York'un yarısına sahipsin," diye Adrian'a karşılık verir Ethan. "Ben de kendime ait bir şehir istiyorum. Sizce Florida'ya falan mı taşınmalıyız?"

"Kesinlikle hayır." Angel gülerek başını sallar.

Guy artık resmi olarak ROSSI'nin CEO'su ve ben de Castelli'nin resmi sahibiyim. Bana devrettikten kısa bir süre sonra restoranın adını değiştirdim ve Jenna'yı da müdürüm yaptım. Ona iyi haberi verdiğimde yüzündeki saf sevinç ifadesini her zaman hatırlayacağım.

Guy kutlama için arkadaşlarını davet etmişti, böylece onlarla doğru dürüst tanışabilecektim.

"Ee," diye mırıldandım, barbeküden biftekleri çıkaran Guy'a doğru eğilerek. "Elana Ethan'ın kız kardeşi. Ve Adrian'la nişanlı. Adrian ve Ethan çocukluk arkadaşı mı?"

"Doğru." Guy başını sallayıp onlara baktı. "Ve Angel ve Ethan bir çift," diye ekler.

"Angel, Ethan'a parasının karşılığını veriyor gibi görünüyor. Ateşli bir kız." Limonatomdan bir yudum alarak kıkırdıyorum. "Bir gece onu saldırıya uğramaktan kurtardığını biliyor muydun?"

Guy dudaklarında hayalet gibi bir gülümsemeyle, "Oh, gayet iyi biliyorum," diye cevap veriyor.

"İlk tanıştıklarında bana Ethan'dan nefret ettiğini söylemişti." Gülerek başımı sallıyorum.

"Tanıdık geliyor," diyor Guy bilmiş bir bakışla.

"Hoşuna gitmemiş gibi davranma," diye mırıldanıyorum muzip bir gülümsemeyle.

"Bayıldım," diye mırıldanıyor Guy beni kucaklayıp içkimi dökmeme neden olmadan önce.

"Beni kaçırıyor musunuz Bay Rossi?" Ona karşı kıkırdıyorum.

"Sadece hayatımızın geri kalanı için," diye cevap veriyor ve beni evin okyanusa bakan uzak ucuna taşıyor. Burası daha sessiz, daha samimi. Guy beni yere bırakıyor ve o zaman etrafımızdaki meşaleleri fark ediyorum.

"Burada ne işimiz var? Misafirler açlıktan ölüyor," diye soruyorum ona, eve dönüp bakarak.

"Beklemek zorundalar," diyor ısıklık çalmadan önce. Crow ve Poppy'nin bize doğru koştuğunu görmek için dönüyorum, Crow ağzında bir şey taşıyor. Ben daha ne olduğunu sormadan Guy eğilip Crow'un ağzından küçük bir kutu alıyor. Guy tekrar tam boyuna yükselmek yerine, önümde tek dizinin üzerine çöküyor. Bana bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"*Amore mio*," diye başlıyor, ellerimden birini avucunun içine alarak. *Aman Tanrım*. "Seninle tanıştığım andan itibaren vuruldum. Seni bana g e t i r d i ğ i için büyükbabamın eksantrik zekasına teşekkür etmeliyim." Duraklıyor, bakışları yumuşuyor. "Hayatımın bir parçası olmaktan çok daha fazlası oldun. Sen onun özü oldun. Bana hiç bilmediğim bir yanıma gösterdin."

var olduğunu biliyordum. Bana her gün ilham veriyorsun ve bunu beni ayakta tutan bir zarafet ve güçle yapıyorsun."

Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor. "Her zaman kontrol, güç ve her şeyin planlanmış olması fikri tarafından yönlendirildim. Ama sen tüm bunları altüst ettin. İstedığımı sandığım şeyin gerçekten ihtiyacım olan şey kadar önemli olmadığını fark etmemi sağladın."

"Guy," diye fısıldıyorum, yanağımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum.

"İhtiyacım olan şey sensin. Sadece bugün ya da yarın değil, hayatımızın geri kalanı boyunca her gün. Bana gerçekten yaşamamanın ne demek olduğunu gösterdin. Daha iyi bir insan olmak istememi sağladın."

Küçük kutuyu kaldırırken bakışları sabittir. "Sen ihtiyacım olan her şeysin. Seni mutlu edeceğime, hayatımızın geri kalanında her an ne kadar sevildiğini göstereceğime ve hiçbir şeyi yalnız başına yaşamana asla izin vermeyeceğime yemin ederim. Sierra, hayatı benimle birlikte yaşar mısın?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken onunkileri avuçluyorum.

"Dizlerinin üzerine çökmediğini sanıyordum." Gözyaşlarımın arasından gülüyorum, onunla hukuk bürosundaki ilk karşılaşmamı hatırlıyorum.

"Kâğıt için," diye hatırlatıyor bana hafif bir sırtışıla. "Senin için mi? Dizlerimin üzerinde bir ömür geçirirdim."

Dahili ışığı olan küçük kutuyu açıyor ve yüzüğe bakıyor. Nişanda bana verdiği yüzüğün aynısı değil. Bu çok daha güzel.

"Guy, bu muhteşem," diye hayretle bakıyorum. Minik yapraklarla kaplı küçük dalları olan beyaz altın bir bant ve ortasında tam olarak tanıyamadığım bir şey var. Elmas ya da herhangi bir taş değil ama öyle görünecek şekilde parlatılmış.

Guy sanki düşüncelerimi duymuş gibi usulca kıkırdıyor. "Meşe ağacının küçük bir parçası," diye açıklıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerim kocaman, sonra tekrar yüzüğe bakıyorum. Şimdi, küçük yapraklar ve dallar bir anlam ifade ediyor. "Bu inanılmaz, Guy. Bunu nasıl düşünebildin?" Sersemlemiş bir halde haykırdım.

"Beğendin mi?" diye soruyor, umutlu bir sesle.

"Bayıldım," diyorum içtenlikle. "Hayatı seninle deneyimlemek benim için onurdur, Gaetano Rossi."

Sözlerim üzerine gülümsemesi sıırıtmaya dönüşüyor. Yüzüğü küçük kutudan çıkarıyor ve elini benimkiyle birleştirmeden önce yavaşça yüzük parmağıma geçiriyor.

Bana bakıyor ve dudaklarını dudaklarımla yakalamadan önce başka bir şey söylemesine fırsat vermiyorum.

"Daima ve sonsuza dek, aşkım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Daima ve sonsuza dek," diye fısıldıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Bir insanın kendisini ne kadar çok evi gibi, hayatın kendisi gibi hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Ve biz ayakta dururken

Orada, yumuşak okyanus esintisi etrafımızı bir koza gibi sararken, yanımda o olmadan bir gün bile geçirmek istemediğimi fark ediyorum. Ve şimdi, buna asla gerek kalmayacak.

SON.

Italian to English Translation

- *Cazzo* - Siktir.
- *Merda* - Bok.
- *Nipotino* - torun demenin daha sevecen bir yolu
- *Che cazzo* - Ne oluyor lan?
- *Buonasera* - İyi akşamlar.
- *Si* -Evet.
- *Piccola* - bebeğim, tatlım

- *Ti comprero una macchina nuova* - Sana yeni bir araba alacağım.
- *Mi farebbe piacere insegnarti, tesoro* - Sana öğretmekten mutluluk duyarım, sevgilim.
- *Ti daro tutto, mia cara* - Sana her şeyi vereceğim, sevgilim.
- *Bellissima* - Çok güzel.
- *Non sono mai stato così entusiasta di tornare a casa. Tornare da te è la parte migliore della mia giornata* - Eve döndüğüm için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Sana geri dönmek günümün en güzel kısmı
- *Sali.* - İçeri gir.
- *Brava ragazza.* - İyi kız.
- *Ora tutti sapranno che sei mia.* - Artık herkes benim olduğunu bilecek.
- *Andiamo.* - Hadi gidelim.
- *Mia cara.* - Canım benim.
- *Non devi vincere la partita per farmi strisciare ai tuoi piedi, mia cara.* - Oyunu kazanmak zorunda değilsin.

Beni ayaklarının dibinde süründür, canım.

- *Canti cosi bene per me.* - Benim için çok iyi şarkı söylüyorsun.
- *Stronzo* - Pislik.
- *Sei tutto per me.* - Sen benim her şeyimsin.
- *Amore mio.* - Aşkım.
- *Signor Rossi* - Bay Rossi.
- *Grazie.* - Teşekkür ederim.
- *Ti amo.* - Seni seviyorum.

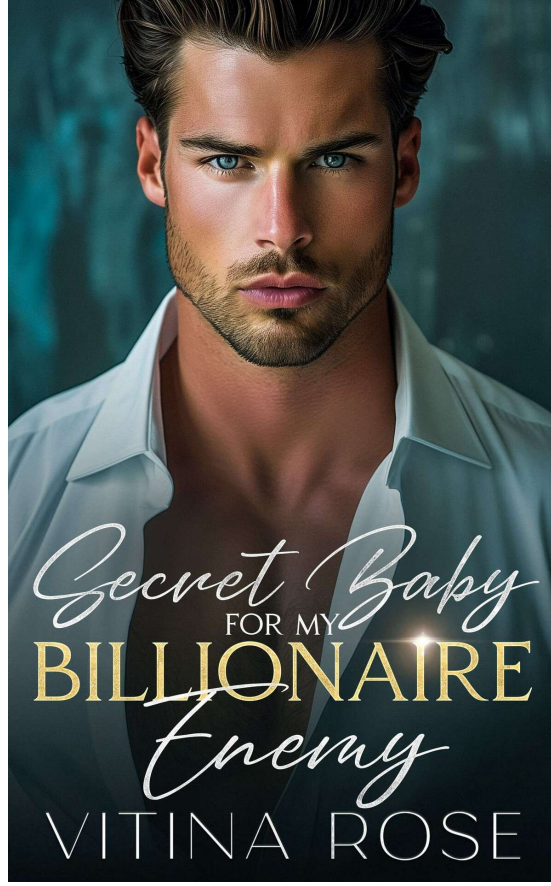
Also by Vitina Rose

Bu kitabı beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı düşünün.
Yorumlar sevdiğim işi yapmaya devam etmeme yardımcı oluyor.
Çok teşekkür ederim.

"Kötü Çocuk Milyarderimle Faking-It" kitabını okuduğunuz için
teşekkür ederiz.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, siz de seveceksiniz,

[Milyarder Koruyucumla Gizli Bebek](#)

Eski sevgilim, için için yanan gri gözleri ve milyar dolarlık banka hesabıyla küçük kasabamıza geri döndü.

Benim şarkıcılık kariyerim dibe vururken, o ülkedeki en büyük plak şirketini kurmaya devam etti.

Ve şimdi burada, en yeni dahisine şarkı sözü yazmam için bana para teklif ediyor.

Ama şaka yapıyor, çünkü dört yıl önce beni bıraktığından beri tek bir not bile yazamadım.

Daha da kötüsü, hala onu istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Güçlü kolları ve sahiplenici sevişmesi, buna karşı koymam için tüm nedenleri unutturuyor.

Ve yatağına geri döndüğümde verdiği sözlere inanmak istiyorum.

Ama kalbimi aynı adama iki kez kaptıramam.

Çünkü geçmişimizden gelen tek iyi şey, saklamak için her şeyi yapacağım bir sır.

O benim her şeyim... *ve o da onun babası.*

Bu gizli bebek milyarder aşkını okumaya başlamak için [BURAYA](#) tıklayın

~WARREN~

Sebastian'ın parmakları çello çalarken tellerin üzerinde gezinirken James, Sebastian'ın cinayetini en ince ayrıntısına kadar planlamaktadır.

Sebastian'ın gözleri içinde bulunduğu durumdan habersiz notalarına odaklanmışken, James kollarını kavuşturmuş analog miks konsoluna yaslanıyor. James tehditkâr bir adama benzemiyor -herhangi bir gömleği üzerinden sıyıracak kadar ince ve kahverengi saçlarını uçları gömleğinin yakasına takılacak kadar uzun tutuyor- ama gözleri kurşunlardan daha sert ve tetiği çekmeye hazır.

James'in organize ettiği bir felaketi önlemeliyim ama Sebastian'ı da bu tahmin edilebilir orkestra köprüsüyle vaktimi harcadığı için öldürmeye hazırım.

"Yeter," diye tersliyor James. "Beethoven bir metre altında ve sağır ve bunu duymamak için daha hızlı çürümeye çalışıyor. Aynı anda hem gösterişli hem de sıkıcı olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Bir tane daha var," diyor Sebastian, yayını indiriyor ama parmakları hâlâ tellere basılı. "Bu daha enerjik. Bende de daha yavaş bir tane var. Sadece-"

"Bunu cenazeme sakla," diyor James. "İnsanlar zaten ağlıyor olacak."

"Gidebilirsin Sebastian," diye araya giriyorum. "Ödemeniz menajerinize gönderilecek."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve çellosunu çantasına geri koyuyor. James klavyenin başına oturmuş, minör akorlar çalıyor. Ben telefonumu çıkarıyorum. COO'mdan, CFO'mdan, CCO'mdan ve genel danışmanımdan gelen e-postalar gelen kutumu dolduruyor. Bir iş yönetmek anaokulu yönetmeye benziyor, tek fark herkesin daha az medeni olması, burunlarına boya kalemlerinden daha kötü şeyler sokmaları ve harçlıklarının milyonlarla ifade edilmesi.

Sebastian aceleyle çıktı. COO'm Maeve Ashbourne'a gönderdiğim e-postayı bitirip klavyenin başına geçiyorum ve fişi çekip çıkarıyorum. James çalmaya devam ediyor, tuşlar sadece yumuşak bir tıklama sesi çıkarıyor.

"Size dünyanın en iyi şarkı yazarlarından bazılarını işe aldım," diyorum ona. "Şu anda İsveç nüfusunun yarısını işe almış durumdayız. Eğer notaların arasında Tanrı'yı bulmayı umuyorsanız, ilahiyatı boş bir banka hesabının dibinde bulmaya başlamanız gerekecek."

James avuçlarını tuşlara bastırıp batışlarını izliyor. Omuzları kaskatı ama bana bakmıyor.

"Benim bir işbirlikçiye ihtiyacım var, şarkı yazarına değil," diyor.

"EP'ni tek başına yazdın. Bunun için on sekiz ödöl aldın ve yılın en iyi albümü için birkaç listeye girdin."

"Bu albümün daha iyi olması gerekiyor. Mesele sadece ödöller değıl. O EP'yi yazdığım zamanki halimden daha iyi bir sanatçı olmam gerekiyor. Dikişleri söküp atacak ve içimden daha önce varlığından haberdar olmadığım bir şeyler çıkaracak birine ihtiyacım var."

Emery. Ama onu başka şekillerde de parçalayacak. İçindeki her şeyi çekip çıkaracak ve onu bir tahnit bineğı gibi bırakacak.

James bana dönüyor, uzun bacakları bankın etrafında kilitleniyor. "Bana müzisyen taklitçileri gönderip duruyorsun ama ciddi olmadıklarını biliyorsun. Müziğı bilirsın. Duygulara inandın mı?"

"Duygularımı yılda sadece iki kez hissettiğimi biliyorsun James."

"Ve sen de biliyorsun ki donuk gözlü bir şirket yalakasıyla uğraşmayacağım. İsa insanlarla buluşurken böyle hissediyor olmalı. O suyu şaraba dönüştürüyor ve onlar da suyu içip daha fazla su döküyorlar."

Ona bakarken, halkla ilişkileri düşünüyorum. Eğer herhangi bir müzik gazetecisi gelecek vaat eden James Cure'u bir pislik gibi konuşurken yakalarsa, bu ya kariyerini mahveder ya da yanlış anlaşılmış bir dahi olarak konumunu sağlamlaştırır.

"Sana yeni birini bulacağım," diyorum. "Parlak gözlü bir şirket yalakası ya da şaraphane sahibi birini."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Benden bu kadar Warren. Yoruldum. Su aramak için kazıyorum ve suyun topraktan sızmaya başladığı o anı bekliyorum, ama tek elde ettiğim kanlı eller ve kendi kazdığım bir mezar."

"James." Ona bir adım yaklaşıyorum ama sonra bir adım geri çekiliyorum. Gözdağı vermek kariyerimin başlarında işe yaramış olsa da, müzisyenler söz konusu olduğunda cüsse savaş ya da kaç duygusunu tetiklemeye yetiyordu ve bu da onları oturtup bir lokma müzik sunmalarını sağlamak yeterince zorken ters etki yaratıyordu. "Eğer sözleşmenizi ihlal ederseniz, Parliament Music Group sizi dava etmek zorunda kalacaktır. Ben bu işe A&R yöneticisi olarak, yeni yetenekler bulup onları tanınmış isimler haline getirerek başladım ama iş bir müzisyenin şirketimi batırmasına ya da benim onu hiç mücadele etmemiş diğer mazlumlarla birlikte çöplüğe atmama kalırsa, çöp kamyonunu ben kullanırım."

James klavyeden başını kaldırıyor, grimsi gözleri fırlıyor.

"Vasat bir müzik yayınlamaktansa kontratımı bozmayı tercih ederim."

Elimi boğazıma bastırıp hafifçe sıkıyorum. Bana bir mayoyla sahneye çıkıp sakız gibi pop şarkıları söylemeyi hayal ettiğini söylemesini tercih ederdim.

"Fikrini değiştirirsen beni ara," diyorum ceketimi kaparken. "Sözleşmeni tekrar okumak isteyebilirsin, çünkü albüm için tamamlanmış müziği bize ne zaman teslim etmen gerektiğine dair bir madde var. İlk üç şarkı bir aydan kısa bir süre içinde teslim edilecek. Tamamlanmazsa dava açarız."

"Ariel Cameron gibi davranırsam ne olur?" diye soruyor.

Ona geri dönüyorum. "Ariel Cameron'ın kim olduğunu bilmiyorum ama benim için çalışmıyor, o yüzden-"

"Ariel, Ariel Cameron'ın kim olduğunu bilmiyor musun? Sacrifice 1 ve 2'deki aktris. Come Down with the Sun ve God Tier serilerinde de oynamıştı. Dünyadaki en ünlü kişi o, özellikle de yönetmen sürekli tekrar çekilmesini istediği için film setini cehenneme çevirdikten sonra. Richard Trey'le çıkıyor."

"Onun kim olduğunu ben de bilmiyorum, ama yine de konu dışı. Eğer bu stüdyoyu ateşe verirsen seni döverim ve bana hâlâ üç şarkı borçlu olursun."

James ellerini havaya kaldırır. "Tüm ünlü haberlerinden nasıl kaçırıyorsun? Dünyanın en büyük ikinci müzik şirketine sahipsin, yani bir eğlence şirketine sahipsin. Bu insanlar hakkında bir şey bilmeme gerek yok ama kaçınılmazlar. Onlar toplum üzerindeki termitler."

"İşin geleceğini bilmem gerekiyor, bugününü ya da geçmişini değil," diyorum. "Bana müzik gönder James, yoksa şaraba paran yetmediği için suyu şaraba çeviriyor olacaksın."

"Senin bu takım elbise ve kravatlardan daha fazlası olduğunu sanıyordum," diyor. "Kâr kraldır ve sanat sadece vefasız bir konu. Benim tarafımdaymışsın gibi davranıyorsun ama ben sadece seni zengin tutan biriyim."

"Buna iş denir," diyorum. "Ben çok uluslu bir şirket yönetiyorum. Bu konuda kurnazlık yapmıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Senin gibi insanlar yüzünden Matthew Henderson gibi sanatçılara mahkum kaldık. Yeni albümünden çıkan ilk single iyi, belki de acılarımız kamyonlar ve-"

"Henderson bir albüm mü çıkarıyor?" diye soruyorum.

"Evet, tabii ki," diyor. "Doğru. Krallığını yönetmekle o kadar meşgulsün ki ünlülerle ilgili haberlere dikkat etmiyorsun. O ve kız arkadaşı ayrıldılar. Eğlence haberleri yapan gazeteciler, onun hakkında kalbi kırık bir albüm yazacağı fikrinden dolayı salyalarını akıtıyorlar. Sanki onun müziğini hiç dinlememişler gibi. Adam dul bir kadından bile duygu çıkaramıyor."

Emery ve Matthew ayrıldılar. Sektörde geçirdiğim bunca yıl boyunca ondan daha iyi bir şarkı yazarı tanımadım. Doğru akorlar ve sözlerle savaş suçlarını sevmenizi ve seksten nefret etmenizi sağlayabilirdi. Duyguları bu kadar kolay manipüle edebilmesi onun hakkındaki ilk uyarım olmalıydı. Ama bunu bir mirasa dönüştürmeyeceğim. İş söz konusu olduğunda, kin para yakmak için bir orman yangınıdır.

Ve Matthew'un satışlarını mahvetmek umurumda değil.

"Senin söz yazarın olabilecek birini tanıyorum," diyorum. "Bu sonuncusu olacak."

"İyi biri mi?" James temkinli bir şekilde soruyor.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "O bir

kabus." Bu baharatlı romantizmi okumaya

[BURADAN](#) devam edin

"Kötü Çocuk Milyarderimle Faking-It" kitabını okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz lütfen bir yorum bırakmayı düşünün - bana çok yardımcı oluyor! - Ve yeni bir kitabım çıktığında haberdar olmak için takip etmeyi unutmayın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

